

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

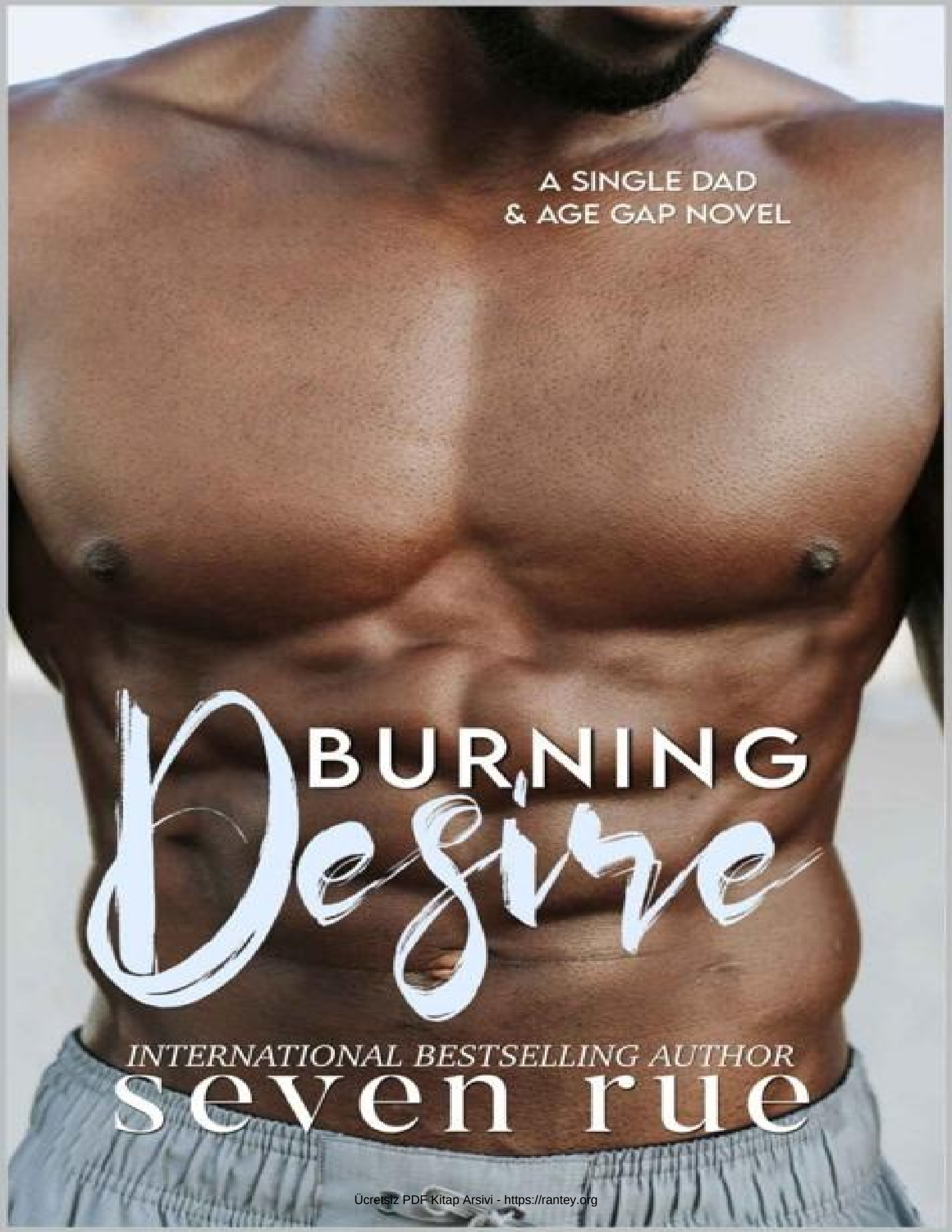
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SINGLE DAD
& AGE GAP NOVEL

BURNING *Desire*

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
seven rue

BURNING Desire

INTERNATIONAL BEST SELLING AUTHOR

seven rue

Telif Hakkı © 2021 Seven Rue
tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Düzenleme: Jennifer Marie & Cassie Hargrove
Kapak tasarımı ve biçimlendirme: Seven Rue

SEVEN RUE'DAN DAHA FAZLASI

İtalik yazılan tüm başlıklar sadece web sitemde
mevcuttur! www.authorsevenrue.com/shop

Ters Harem & Yaş Aralığı

Birdie (Yasak & Yavru Kuş)

Echo

Echo: Av Sezonu

Öğrenci / Öğretmen ve Yaş Farkı

Ekim Başladığında (Juno & Ezra #1)

Serendipity (Juno & Ezra #2)

Babanın En İyi Arkadaşları & Yaş Farkı

İki Kişilik Aşk #1 (*Falling for* #1)

Extremely Taboo

Genesis (Yeğen/Amca)

RAW (Erkek

Kardeş/Kız Kardeş)

AZULA #1 (RH/Abla)

FIAMMA #2 ((RH/Incest)

Komada (Baba/Kız)

Aile Arkadaşı ve Yaş Aralığı

Başa Çıkma Yolumuz (The Way We #1) Elli

Altı

Bekar Baba ve Yaş Farkı

Açıklanmayan Arzu (Arzu Serisi #1)

Yakıcı Arzu (Arzu Serisi #2)

ARZU SERİSİ

AÇIKLANMAYAN ARZU #1
YANAN ARZU #2

Yazarın Notu

Yakıcı Arzu'dan önce İfşa Edilmemiş Arzu'yu okuduğunuzdan emin olun, çünkü bu seri Kronolojik olarak.

Açıklanmamış Arzu'nun bir kopyasını alın: [KU İLE ÜCRETSİZ](#)

Önsöz

Hibe

İyi idare ettiğim pek çok şey vardı.

Zihinsel ve fiziksel sınırlarımı zorlamak her gün yaptığım bir şeydi ve Tanrı korusun, biri beni kendim için belirlediğim hedeflere ulaşmaktan alıkoyabilirdi.

Eğer bu hedeflere ulaşamazsam, tatmin olmazdım.

Kendimi bir insan, bir baba olarak daha iyi olmaya zorladım ve tüm bunları kendimden başka kimse için yapmadım.

İyi bir adamdım, her ne kadar insanlar bana öyle olmadığını söyleseler de.

Örneğin eski sevgilim. Benim hakkımda söyleyecek hiçbir güzel sözü yoktu ve ne zaman onunla yüzleşmek zorunda kalsam bana tükürdüğü her kelimeyle beni geldiği cehennem çukurlarına sürüklemeye çalıştı.

Elbette onu bir zamanlar seviyordum ama oğlumuzun doğumundan kısa bir süre sonra işler büyük ölçüde değişti.

Tüm bunların en üzücü yanı? Benim hayatımı mahvetmek için elinden geleni yaparken, kendi hayatını da mahvetti ve bir zamanlar neşeli ve mutlu olan karakteri korkunç bir hale dönüştü.

Yardım etmeye, her şeyin bu kadar kötü olmak zorunda olmadığını görmesini sağlamaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı.

Yine, bazı insanlar bu kelimeleri ve adımı asla aynı cümlede kullanmayacak olsa da ben iyi bir adamdım.

Özellikle de kadınlar.

Ama düşünmem gereken şey bu değildi.

Eski sevgilim ve diğer kadınlardan çok daha fazla endişelenmem gerekiyordu.

Bacaklarımın etrafındaki sıcaklığı hissettiğimde alçak bir homurtu göğsümü titretti.

Bir itfaiyeci olarak yangına alışkındım, tam önünde durup söndürüyordum ama sığınak teçhizatımla yangın o kadar da sıcak değildi.

Gözlerimi yavaşça açarken "Siktir," diye mırıldandım. Son yarım saattir bilincim gidip geliyordu.

Hastanedeydim ve nihayet gözlerimi açık tutup odaya bakabildiğimde, iki hemşire ellerinde bir yığın bezle içeri girdi.

"Ah, uyanmışsın. Bu iyi," dedi içlerinden biri, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi gülümseyerek.

"Bacaklarımı hareket ettiremiyorum," dedim, dirseklerimin üzerinde yükselip onlara bakmak istiyordum. "Güzel, yapmamalısın. Kıpırdamadan yatman en iyisi. Hareket ettirirsen canın yanar" dedi diğeri,

Yatağımın ayak ucuna bir yığın bez koyuyor.

Birini aldı ve dikkatlice bacaklarımdan birinin üzerine yerleştirdi. Bacaklarımı saran sıcaklık hemen azaldı ve o soğuk bezleri bacaklarımın her tarafına yerleştirmeye devam ederken rahatladım ve başımı yastığa yasladım.

"Ne kadar kötü?" Tavana bakarak sordum.

İlk hemşire sorumu duymazdan gelerek, "Ne kadarını hatırlıyorsunuz?" diye sordu. Ben de

onunkini görmezden geldim. "Bacaklarım ne kadar kötü?"

"Her tarafınızda üçüncü derece yanıklar var. Cildinize soğuk bezler yerleştirdik, böylece acı biraz daha az şiddetli. Doktorlar başka ne yapabileceğimizi görmek için birazdan gelip sizi kontrol edecekler" dedi.

İkinci hemşire bana söyledi ve ben de bakışlarımı ona doğru kaydırdım.

"Sinir hasarı mı?" Üçüncü derece yanıkların ne kadar kötü olabileceğini bildiğim için sordum.

"Büyük ihtimalle, ama doktorlar daha net cevaplar verecektir. Aramamı istediğiniz biri var mı? Karınız mı? Ailen?"

"Bana bir telefon verebilirseniz, onları kendim arayacağım," dedim, yakınımıdaki kimsenin olanları lanet olası bir hemşireden duymasını istemiyordum.

İyi olduğumu bilmeleri gerekiyordu.

"Tabii. Tamam," dedi ve elinde bir telefonla dönmeden önce sadece bir saniyeliğine odadan çıktı.

"Teşekkürler." Telefonu aldım ve en iyi arkadaşımın numarasını çevirdim.

"Alo?" Sesi hırıltılıydı ve sanki onu yeni uyandırmışım gibiydi. "Selam dostum, benim."

"Grant? Tanrım, nereden arıyorsun?" Wells'in endişeli sesi sık sık duyduğum bir sestti.

İşimin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ve onu aradığım diğer tüm zamanlarda kendi telefonumu kullanmıştım.

"Hastaneden. Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?" Gözlerimi tavandan ayırmadan sol elimi alnıma koyarak ona söyledim.

Sadece birkaç saat önce olanları hatırladığımda, yaptığım şey için kendime lanet ettim.

O yanan cehenneme girmemem için birçok iyi neden vardı, ama girmem için yeterince iyi tek bir neden vardı.

Yine de bunu bilmesine gerek yoktu. Şu anda değil.

"Bir ahır yanıyordu. Adamlarımla birlikte yangını kontrol altına almak için oraya gittiğimde lanet olası bir kiriş üzerime düştü. Üçüncü derece yanıklarım var. En azından hemşirenin söylediği bu. Doktorların bacaklarımı kontrol etmesini beklemek zorundayım."

"Kahretsin," diye mırıldandı, sesi şimdi daha da endişeliydi. "Hemen geliyorum."

"Ne oldu?" Kız arkadaşı Rooney'nin arka planda sessizce sorduğunu duydum ama Wells cevap veremeden ben konuştum.

"Ona iyi olduğumu söyle."

Wells içini çekti ve gitmeden önce bunu kendine saklamayacağını biliyordum. "Bu Grant. Bacaklarında üçüncü derece yanıklar var. Gidip onu görmeliyim."

"Aman Tanrım, o iyi mi?" Rooney sordu, sesi Wells'inkinden daha da fazla endişeyle doluydu. "İyi olduğunu söylüyor ama ben oraya gideceğim. Sen burada Ira'yla kal, tamam mı?"

"Ona endişelenmemesini söyle," dedim, rahatlamasını istiyordum. "Ben hayattayım," diye ekledim ve kendi kendime kıkırdadım.

"Öyle olsa iyi olur," diye cevap verdi Wells, benim eğlenmemle eğlenmemiştii. "On dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapattım ve bir süre telefona baktım, eski sevgilimi aramalı mıyım diye düşündüm.

Umursayacağından değil, ama oğlum bu gece onunla birlikteydi ve onu görmek işleri çok daha kolaylaştıracaktı.

Ama bacaklarımı yanmış ve yok olmuş halde görmesi ona yaşatmak istediğim bir şey değildi.

Benny sadece dört yaşındaydı ve gelmiş geçmiş en sert çocuk olmasına rağmen, beni bu şekilde görmesini istemiyordum.

Telefonu hemşireye geri verdim ve doktorların gelip bacaklarımı kontrol etmesini beklerken,

buradan çıktıktan sonra hala yürüyebilmeyi umuyordum.

"Evde uyuyor olmalıydın. Burada kalmana gerek yok. Güneş çoktan doğdu," dedim Wells'e kaşlarını kaldırarak bakarak.

"Üçüncü derece yanıkların var ve lanet olası hastanede özel bir yanık ünitesindesin ve doktorlar hala bacağındaki sinir hasarı konusunda ne yapacaklarını anlamaya çalışıyorlar," diye cevap verdi, sanki sözleri hala burada oturması için yeterli bir sebepmiş gibi.

"Ben yetişkin bir insanım. Kendi başımın çaresine bakabilirim,"

dedim ona. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim," diye iç geçirdim, sonunda kalkıp ailesine dönmek için gitmesini umuyordum.

"Bugün pazar sabahı dostum. Çocuğun ve kızın uyanmadan önce krep yapıyor olman gerekirdi."

"Rooney birazdan burada olur," dedi ve bir kez daha iç geçirmeme neden oldu.

"Sana söyledim, gelmesine gerek yok. Ben iyiyim."

"Endişeleniyor, tamam mı? Üzerine yanan bir kiriş düştükten sonra ona uzak durmasını ve seni görmeye gelmemesini söyleyemem. Zaten aptalca bir şey, tahtadan yapılmış yanan bir ahıra koşmak," diye mırıldandı, küçük bir çocukken ne zaman aptalca bir şey yapsam babam gibi konuşuyordu.

İfadesine cevap vermedim. Haklıydı ama birdenbire oraya neden koşarak gittiğimi açıklamak istemedim.

"Buradan hemen çıkacağım. Acımayacak bile," dedim.

"Hadi canım. Sinir hasarın var," diye hatırlattı bana.

Wells mantıklı bir adamdı. Her zaman söylenecek doğru şeyleri bilirdi ve planlarını ancak yüzlerce kez dikkatlice gözden geçirdikten ve işe yarayacaklarından emin olduktan sonra uygulardı.

"Sence hemşirelerden hangisine çıkma teklif etmeliyim?" Ruh halini değiştirmeyi umarak sordum.

"Onlar çok genç," dedi, dudaklarında bir sırıtma belirdi.

Sonunda.

"Çok mu genç? Kız arkadaşınızla aranızda kaç yaş olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" "Doğru, kendimi yanlış ifade ettim. Sen çok yaşlısın. Ve bir pisliksin. Ve o hemşireler tatlı."

"Mükemmel bir kombinasyon, sence de öyle değil mi? Siyah, kıvrıkcık saçlı olan hakkında ne düşünüyorsun?" Sordum ama o cevap veremedi kız arkadaşı Ira'nın elini tutarak odaya girdi.

"Hey, sen," dedi, sanki ölüm döşeginde yatıyormuşum gibi bana gülümseyerek. "Nasılsın? Endişelendim."

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye güvence verdim, bunun olmayacağını biliyordum.

Wells sandalyesinden kalkıp ona doğru adımlar atarken ve ardından gelmiş geçmiş en dağınık kıvrıkcık ve sarı saçlara sahip oğlunu kucağına alırken onun yaklaşmasını izledim.

Hemşireler tüm ölü deriyi temizledikten sonra bacaklarımı serin bezlerle sardıkları için bacaklarımı görmesinden endişelenmiyordum.

"Grant için bir hediyem var," diye duyurdu Ira babasına, elinde bir aksiyon figürü tutarken.

Çocuk süper kahramanlara takıntılıydı. Farklı ilgi alanları olan oğlum için aynı şeyi söyleyemem.

"Öyle mi? Ona göstermek ister misin?" Wells oğluna dünyadaki en değerli şeymiş gibi gülümseyerek sordu. Onu suçlamadım.

Yüzlerini bana döndüklerinde Wells, Ira'nın yatağımanın yanındaki sandalyede durmasına izin verdi ve aksiyon figürünü bana doğru tuttu.

"Bu Kara Dul!" dedi gururla. "Onu alabilirsin, böylece yakında kendini daha iyi hissedersin. Evde bir Kara Dul daha var."

Bir elimle figürü tutmak için uzandım, diğer elimi de başının arkasına koyarak onu kavradım. "Sağ ol dostum. Eminim bana çok iyi bakacaktır," dedim ona.

"Nasıl hissediyorsun?" Rooney sordu ve kendimi tutamadığım için ona sııttım.

"Kara Dul artık yanımda. Şikayet edemem. Çok seksi." "Dikkat et, dostum," diye mırıldandı Wells, yürümeye başlayan çocuğunun duymasını istemiyordu.

"Cidden Grant, nasıl hissediyorsun?" Rooney bir kez daha sordu ve ona doğru cevap vermezsem sormayı bırakmayacağını biliyordum.

"Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum ve iyileşmek için acı çekeceğimi biliyorum ama tekrar yürüyeceğim. Ben iyiyim," dedim ona.

"Bu çok iyi. Amy'ye söyledin mi?" Tabii ki soracaktı.

"Hayır, ama onu sonra arayacağım. Benny ile konuşmak istiyorum," dedim.

"Benny de geliyor mu?" Ira en iyi arkadaşının adını duyunca sordu.

"Bugün değil, dostum. Annesiyle birlikte," dedim ona gülümseyerek.

Ira dönüp Rooney'ye baktı. "Anne, Benny ile yakında bir oyun randevum olabilir mi?"

"Grant'ın önce iyileşmesi gerekiyor, hm? Eve döner dönmez Benny'yle bir oyun randevusu yapabilirsiniz," diye söz verdi Rooney gülümseyerek.

Ira'nın biyolojik annesi değildi, ancak Wells'le birlikte olduktan sonra onu kendi çocuğu gibi benimsemesi ve bir annenin çocuğunu sevdiği gibi sevmesi çok uzun sürmedi.

"Kara Dul iyileşmene yardımcı olacak," dedi Ira bana, sözlerinden emin ve kendinden emindi. "Keşke gerçek olsaydı," diye mırıldandım, elimdeki şekle bakarak.

Büyük memeler ve güzel bir kıç. Çabuk iyileşmek için ihtiyacım olan her şey.

"Eminim hemşireler sana çok iyi bakacaklardır," dedi Wells alaycı bir ifadeyle ve ben de ona sııttım. "Elbette. Şimdi defol git buradan. Ben iyiyim. Daha fazlasını öğrendiğimde seni bilgilendireceğim."

Wells iyi bir adam olduğu için gitmeye pek hevesli değildi ama iyileşmem gerekiyordu ve onların endişe dolu gözlerle bana bakması beni çok uzağa götürmeyecekti.

"Tamam. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez ara," dedi Wells, Ira'nın sandalyeden inmesine yardım ederek. "Grant'e hoşça kal de," diye oğlunu cesaretlendirdi.

"Bye bye!"

"Güle güle, küçük adam."

"Amy'yi ara. Eminim neler olduğunu bilmek isteyecektir," dedi Rooney sessizce, elini omzuma koyarak.

Ona baktım ve gülümsedim. "Yapacağım. Merak etme."

Amy'yi aramak pek çok farklı senaryoyla sonuçlanabilirdi ama eğer şanslıysam bana karşı bir tür sempati duyardı.

Ama şimdilik tek istediğim yalnız kalıp dinlenmek ve bacağımdaki sinir hasarının doktorların söylediği kadar kötü olmadığını ummaktı.

Bölüm 1

RIGBY

"Kimse ilanıma yanıt vermiyor," diye mırıldandım çoğunlukla kendi kendime, ama kulak misafiri olan iş arkadaşımın yine de duyacağını biliyordum.

"Ne kadar zamandır asılı?" Madison sordu.

"Ah, bir gün oldu," dedim, bilgisayardan uzaklaşıp ona bakarak. "Farklı bir yazı tipi kullanmalıydım. Bir bebek bakıcılığı ilanı için fazla profesyonel görünüyor."

Maddie bir elinde bir dilim ekmek, diğerinde bir bıçak tutarken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bebek bakıcılığı işi için reklam yaparken hangi yazı tipini kullandığının ailelerin umurunda olduğunu sanmıyorum. Hem bunu neden yapıyorsun ki? Burada çalışıyorsun. Neden çocuklarla daha fazla zaman geçirmek isteyesin ki?"

Bir kreşte çalışmayı sevmemin bir nedeni de çocuklardı. Onları seviyordum, bir gün kendime ait en az beş çocuğum olsun istiyordum ve bebek bakıcılığı işlerini üstlenerek kendi çocuklarımın olmasının içimde yarattığı boşluğu dolduruyordum.

Maddie için aynı şeyi söyleyemem. Neden burada çalıştığından emin değildi ve çocuklarla arası çok iyi olmasına rağmen iş dışında onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Bebek bakıcılığı için zamanım var, o zaman neden bu zamanı daha fazla para kazanmak için kullanmayayım?"

Maddie bir kahkaha attı. "Bunu para için yapmıyorsun, Rig. Gidip bir sperm donöründen hamile kalmamak için bebek bakıcılığı yapmak istiyorsun. İstedğin kadar çocuk yapmaya razı bir erkek arkadaş bul," diye öneride bulundu.

Kaşlarımı çatarak, bu kadar kolay olmasını diledim.

Hiç kimseyle altı aydan uzun süre çıkmadım ve bu erkeklerden birkaçıyla bazı planlarım olmasına rağmen, gerçek, güvenli planlar, hepsi evlilik ve çocuklarla ilgili fikirlerini değiştirdiler.

"Senin gibi benimle çıkmak için sıraya girmiş adamlarım yok," dedim ona, bilgisayara dönüp gelen kutumu yenilerken. "Ayrıca, bekâr olmak biraz... eğlenceli. Ve benim Woodstock'um var."

"O bir köpek. Onu bir erkek arkadaşla kıyaslayamazsın."

"Köpeğimi bir erkek arkadaşla kıyaslamıyorum. Sadece söylüyorum. İşim, Woodstock ve ikinci bir işle, yapacak yeterince işim olacak. Bir erkek arkadaş programıma uymaz."

Maddie içini çekti. "Sen ne dersin. Benim için hâlâ vaktin olduğu sürece. Gelecek hafta partime geliyorsun, değil mi?"

Bir an için düşündüm. "Tabii. Eğer o gece bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmazsam." "Az önce kimsenin ilanına cevap vermediğini söyledin."

"Evet, ama sadece bir gün oldu," dedim umutlanarak. "Her neyse."

Ben çocukları kontrol edeceğim. Sen de geliyor musun?"

Tekrar ona bakmak için döndüm ve başımı salladım. "Sadece oturumu kapatacağım."

O kreşimizin mutfağından çıktığında, diğer iş arkadaşım yüzünde parlak bir gülümsemeyle içeri girdi. "Bugün yeni bir çocuk geliyor," dedi Martha.

"Öyle mi? Bilmiyordum," dedim ve e-posta hesabımdan çıkış yapıp bilgisayarı kapattım. Martha, Maddie ve benden daha yaşlıydı ve yirmi yıldır bu kreşte çalışıyordu.

Kırk beş yaşındaydı ve yaşlandıkça daha da mutlu oluyordu.

Yaşlandıkça mutluluğumun da artacağını umuyordum ama şikayetçi değildim

Henüz.

Sadece yirmi yaşındaydım ama hayatımdan daha mutlu olamazdım.

"Bu sabah buraya gelene kadar ben de bilmiyordum. Bir anne aradı ve oğlunu getirip getiremeyeceğini sordu çünkü yapacak işleri varmış ama ona bakacak kimsesi yokmuş."

"Yani... sadece bir günlüğüne mi burada olacak?"

"Hayır, babasının bu kasabada yaşadığını ve onu daha önce bir kez kaydettirmek istediğini, ancak araya bir şey girdiğini, bu yüzden kaydı ertelemek zorunda kaldıklarını söyledi. Onu bıraktığında annesiyle konuşacağım."

Gülümsedim. Yeni bir çocuk geldiğinde her zaman heyecanlanırdım, yeni arkadaşlar edindiklerini ve ilk başta çekingen olmalarına rağmen çiçek açtıklarını görürdüm.

Her zaman böyledir, ancak ortamımızı ve diğer çocukları tanıdıktan sonra, kreşimizde her zaman hayatlarının en iyi zamanını geçirirler.

"Martha, geldiler!" Maddie'nin diğer odadan seslendiğini duyduk ve girişe ulaşmak için hızla mutfaktan çıktık.

Kreş, iki katlı eski bir evde bulunuyordu. Martha gelmeden önceki sahipleri burayı çocuklar için eğlenceli ve güvenli bir oyun alanına dönüştürmüştü.

Çocukların burada kendilerini evlerinde hissetmelerini istediler ve harika bir iş çıkardılar.

"Kısa süre için özür dilerim ama şehre gelmem gerekti ve ona bakacak kimseyi bulamadım." Konuşan kadın göz kamaştırıcıydı.

Öyle ki kısa bir an için kendime güvensiz hissettim.

Sadece kişiliğime değil, görünüşüme de güveniyordum. Kızıl saçlarımı ve açık tenimi seviyordum ve yüz hatlarım da gurur duyduğum özelliklerdi. Yine de onun kadar güzel bir kadın görmek herkesin cinselliğini sorgulamasına neden oluyordu.

Uzun, doğal dalgalı ve sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, makyajı inceydi, ancak buz mavisi gözlerini göstermek için mükemmel bir şekilde yapılmıştı.

"Sorun değil. Ben Martha, bu sabah telefonda konuşmuştuk."

"Oh, evet. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Amy, bu da Benny," dedi oğlunun koyu renk kıvrıkcık saçlarını okşayarak.

Koyu teniyle tezat oluşturacak şekilde, gözleri annesininkiler kadar parlaktı.

"Merhaba Benny. Yeni arkadaşlarla tanışacağın için heyecanlı mısın?" Martha onu şimdiden rahat ve hoş karşılanmış hissettirmek isteyerek sordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Benny burada sahip olduğumuz tüm çocukların tam tersiydi ve sanki yarın yokmuş gibi konuşmaya başladı.

"Benim en iyi arkadaşım var ve bu kasabada yaşıyor. Adı Ira ve süper kahramanları çok seviyor. Ben de severim ama Legoları daha çok severim. Senin legoların var mı?"

Amy usulca güldü ve bize baktı. "Çok konuşkan biri. Bunu babasından almış" dedi, sesi bundan pek memnun değil gibiydi.

Benny'ye gülümsedim. "Legolarımız var. Onlara ayrılmış koca bir odamız var," dedim ve gözlerinin nasıl açıldığını izledim.

"Gidip görebilir miyim anne?" diye sordu Amy'ye bakarak.

"Elbette." Onun önünde çömeldi ve alnından öptü. "Nazik ve kibar ol, tamam mı?"

Annem bugün geç saatlerde dönecek."

Benny'nin yanıtı "Tamam," oldu, tüm Legoları bulmak için koşmaya hazırdı.

Amy ayağa kalktığında elimi uzattım ve gülümsedim. "Bu arada ben Rigby. Benny'nin burada bizimle çok iyi vakit geçireceğini söyleyebilirim."

Elimi tuttu ve başını yana eğerek selam verdi. "Memnun oldum Rigby. Oldukça iyi bir ismin var," dedi.

Başımı salladım, keşke bana bu ismi vermenin kimin fikri olduğunu bilseydim. "Evet, bunu çok duyuyorum. Yine de hoşuma gidiyor," dedim dürüstçe.

Amy gülümseyerek, "Çok şirin," diye ekledi ve Martha'ya döndüğünde, Benny'ye kreşimizi gezdirme zamanının geldiğini anladım.

"Benny, gelip Lego odasını görmek ister misin?" Elim tutması için ona uzatarak sordum.

Elini benim elime koymakta tereddüt etmedi ve annesine son bir kez el salladıktan sonra en sevdiği oyuncakları bulmak üzere oradan ayrıldık.

Bölüm 2

RIGBY

"Burayı sevmişe benziyor," dedi Maddie çocuklarla öğle yemeğinden sonra bulaşıkları yıkadığım mutfığa girerken.

"Benny mi? Evet, son derece bağımsızdır. Sadece otuz dakika sonra onu kendi başına oynaması için bırakıp bırakamayacağımı sordu ve o zamandan beri oynuyor. Sonra Mikey'den onunla oynamasını istedi."

"Keşke bütün çocuklar Benny gibi olsa. Bu kadar muhtaç ve sinir bozucu olmasalardı."

Güldüm ve söyledikleri karşısında başımı salladım. "Hâlâ burada nasıl çalıştığını gerçekten anlamıyorum." "Her neyse. Bebek bakıcılığı ile ilgili herhangi bir e-posta aldın mı?" diye sordu.

"Kontrol etmedim. Bu gece yaparım." Birinin ilanımı görüp cevap vermesi umuduyla.

"Maddie? Bana yardım edebilir misin?" Küçük bir ses duydum ve kapıya bakmak için başımı çevirdiğimde Bailey'nin elinde bir prenses elbisesiyle orada durduğunu gördüm.

"Bunu giymek ister misin?" Maddie sordu ve Bailey başıyla onayladı. "Prensesçilik oynamak istiyorum," diye açıkladı.

"Biraz kestirmek istemediğine emin misin?"

Kıkırdadım ve gözlerimi devirdim.

Zavallı çocuk. "Hayır, ben prensesçilik oynamak istiyorum."

"Pekâlâ o zaman," diye içini çekti Maddie, elbiseyi Bailey'nin elinden aldı ve ana oyun odasını işaret etti. "Hadi gidip orada prensesçilik oynayalım."

Onların gidişini izledim ve lavaboya dönmek üzereyken ön kapının açıldığını ve Amy'nin içeri girdiğini gördüm.

Tabağı bırakıp ellerimi kuruladıktan sonra ona doğru yürüdüm ve arkasında uzun boylu, yakışıklı ama karamsar görünümlü bir adamın durduğunu görünce şaşırdım.

"Dönmüşsün bile," dedim gülümseyerek.

"Evet, bu kadar erken döneceğimi ben de düşünmemiştim. Benny nasıl?" diye sordu, oğlunu görüp göremediğini anlamak için etrafına bakınarak.

"Benny harika. Bütün sabah oynadı ve daha yeni öğle yemeği yedi. Hepimizi çok eğlendirdi," dedim ona.

Amy bana gülümsedi ve sonra arkasında duran adamı işaret etti. "Bu Benny'nin babası, Grant. Benny'yi alması için onu gönderecektim ama beni sadece ebeveyni olarak tanıdığın için benim iznim olmadan onu eve götürmesine izin vermeyeceğini düşündüm."

Doğru, çünkü herhangi biri buraya girip birinin ebeveyni gibi davranabilir ve bu muhtemelen iyi sonuçlanmaz.

Başımı salladım ve Grant'e baktım, bana bakıp bakmayacağını merak ediyordum.

Bakışlarını oyun odasına doğru dikmiş, büyük olasılıkla oğlunu kolluyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Rigby," diyerek elimi uzattım ve beni görmezden gelip utandırmayacağını umdum.

Neyse ki başını çevirdi, gözleri elime kayd ve benimkilerle buluştuğunda içindeki sıkıntıyı gördüm.

Tanrım, ben size ne yaptım bayım?

"Grant," dedi kısık sesiyle, elimi bir anlığına sıkarken.

Onun garip ruh haliyle uğraşmamaya karar verdim ve Amy de bunu görmezden geliyor gibiydi, bu yüzden nazik bir gülümsemeyle ona tekrar baktım. "İçeri gelebilirsin. Benny arkada Mikey ile oynuyor," dedim ona.

Oyun odasına doğru yürüdüğümüzde kapıda durduk ve Benny'nin anne babasını fark etmesini bekledik, ki bu on saniyeden fazla sürmedi.

Ayağa kalkıp bize doğru koşarken "Baba!" diye seslendi.

"Hey, dostum." Grant Benny'yi kucağına aldı ve oğluna gülümsemeden önce yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu sabah eğlendiniz mi?" diye sordu, Benny ile özel bir an yaşamak için hafifçe bizden uzaklaşarak.

"Benny'ye karşı biraz... aşırı korumacı," diye fısıldadı Amy bana, tatlı bir şey olmasına rağmen bundan mutsuz görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için konuşmasına devam etmesine izin verdim. "Ayrılmadan önce konuşmak istediğimiz birkaç şey var. Gidip oturup konuşabileceğimiz sessiz bir oda var mı?" diye sordu.

"Tabii ki. Martha ile konuşmak ister misiniz? Çocuklarla oynarken onun yerini alabilirim."

"Oh, hayır, çocuklar onunla eğleniyor gibi görünüyor. Onu rahatsız etmek istemem. Sakıncası var mı?"

Başımı salladım ve elimi kaldırarak ona mutfağımızın yolunu gösterdim; çocuklar yemek pişirmeye yardım etmedikleri sürece mutfağa giremedikleri için bu mutfak çoğu zaman ofisimiz olarak da kullanılıyordu.

"Mutfakta konuşabiliriz," dedim ve Grant teklifimi kabul etmek için dönmeden, Benny hâlâ kucağındayken mutfağa doğru yürümeye başladı.

Topalladığını ancak şimdi fark ettim.

Hepimiz masanın etrafına oturduğumuzda Amy hemen konuşmaya başladı. "Grant bir aydan biraz fazla bir süre önce iş yerinde bir kaza geçirdi. Normalde hafta sonları çalıştığım için Benny her hafta sonunu onunla geçiriyor ama bacağı için çok fazla fizik tedavi görmesi ve dinlenmesi gerektiği için normalde çalıştığım hafta sonlarını bırakmam gerekti. Şimdi de ekstra vardiya alıp önümüzdeki iki ay boyunca her hafta sonu çalışmak istiyorum," diye açıkladı ve sonra usulca güldü. "Bunu yapmam gerekenden çok daha karmaşık hale getiriyorum."

Grant, "Her zamanki gibi," diye mırıldandı ve Amy onu görmezden gelirken ben geledim.

Onun sorunu ne?

"Her neyse, bu demek oluyor ki Grant bundan böyle her Cuma Benny'yi getirip götürecektir," dedi bana.

Başımı salladım. "Bu harika. Bunu yazacağım ve diğerlerine bildireceğim. Bilmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

Amy başını salladı ve derin bir iç geçirdi. "Hayır, hepsi bu kadar sanırım."

Solumdaki çekmeceyi açarak Martha'nın bu sabah Amy ile birlikte incelediği belgeleri çıkardım ve bir kalemle Grant'e uzattım. "Adınız, numaranız ve imzanız Amy'ninkinin hemen yanında olmalı, lütfen."

Bunu bana bakmadan yaptı ve işi bittiğinde Benny ile konuşmaya geri döndü. "Harika, artık gitmem gerekiyor. Bu kadar kısa sürede onu kabul ettiğiniz için bir kez daha teşekkür ederim."

Elimi salladım ve gülümsedim. "Benny bu sabah çok iyi vakit geçirdi. Eminim önümüzdeki Cuma günü tekrar gelmek için heyecanlanacaktır," dedim.

Sıkıca gülümseyerek Benny'ye döndü ve onun yanağını okşadı. "Babanla eğlenceli bir hafta sonu geçir, tamam mı? Pazar akşamı görüşürüz."

Benny'nin elini kaldırıp annesini tekrar görmesine kaç gün kaldığını öğrenmek için parmaklarıyla haftanın günlerini saymasını izledim.

"İki gün içinde," diye gururla belirtti.

"Evet, iki gün sonra tekrar görüşeceğiz. Şimdi iyi eğlenceler." Ayağa kalkıp bana veda etmeden önce onun alnından öptü ve Grant'a doğru bakmadan beni Bay Huysuz'la birlikte orada bıraktı.

Bölüm 3

HİBE

Pisliğin teki değildim ve öyle olmaya da hiç niyetim yoktu. Özellikle de çok az tanıdığım insanlara karşı.

Ancak sabahı Amy ile ebeveynlik seçimlerim konusunda mutsuz olduğu her şey hakkında konuşarak geçirmek beni kötü bir ruh haline soktu.

Bana Benny'nin sağlıklı bir çocuk olduğunu ve herhangi bir uzmana görünmesine gerek olmadığını söylemekten vazgeçmedi, çünkü ona göre oğlumuz hiperaktif değildi.

Hangi çocuğa ebeveynlik yaptığından emin değilim ama Benny'yi sorduğumda bana tarif ettiği çocuk benim yetiştirdiğim çocuk değildi.

Ve oğlumun aşırı bir kişilik bozukluğu olmadığı sürece, Benny'nin ona bana davrandığından farklı davrandığına inanmıyordum.

"O zaman iyi miydi?" Önümde oturan kıza sordum.

Adını hatırlayamadım, tuhaf biriydi ama Benny'yi her Cuma buraya getireceğim için bir ara tekrar alacağım.

"Benny bugün partinin can damarı oldu. Çok komik ve konuşkan biri ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur," dedi yüzüne yayılan nazik bir gülümsemeyle.

"Evet, benim çocuğum her zaman ilgi odağı olmuştur. Ve her zaman da öyle olacak," dedim ona, olumlu anlamda. "Amy en sevdiği yiyeceklerin ve alerjilerinin bir listesini bıraktı mı?"

"Evet, öyle."

"Okumamın sakıncası var mı?"

Kaşlarını kaldırdı, eski sevgilime güvenmediğim için beni sessizce yargılıyordu. Ama onun bana bakışları yeni bir şey değildi, bu yüzden ağzımdan kaçırdım ve kâğıtları bana vermesini bekledim.

Kasıtlı olarak yaptığını düşünmemiştim zaten.

Kız genç, çok genç ve Amy'nin doldurduğu kâğıtları bana uzatırken sonraki sözlerimi kendime saklamalıydım.

"Çocuklarla ilgilenmek yerine sana göz kulak olacak birinin olması gerekmez mi? Kaç yaşındasın, on altı mı?"

Kaşları çatıldı ve bir an için duygularını incittiğimi düşündüm.

Ancak kısa bir süre sonra sırtını dikleştirdi ve gözlerinde güven parlarken çenesini kaldırdı.

"Yirmi yaşındayım ama iltifatınız için teşekkür ederim. Listeye eklememi istediğiniz bir şey varsa, söylemeniz yeterli."

Öfkemle nasıl başa çıktığını görünce gülümsemekten kendimi alamadım ve adını öğrenmeye niyetim olmasa da yine de sordum.

"Adın neydi aşkım?" Flört

etmek yok.

Sadece alfa davranışımı bir kenara bırakıp ona hak ettiği şekilde davranmaya çalışıyordum. Yanlış bir şey yapmamıştı ve onu kızdırmanın doğru bir yol olmadığı açıktı.

"Rigby," diye yanıtladı, duruşunu dik tutarak.

"Regular Show'daki rakun gibi mi?"

"Ne?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Regular Show'u bilmiyor musun?" Yanıtını beklerken gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim.

Kaşları doğal bakır saçlarıyla uyumluydu ve koyu mavi gözlerinin tonu onun için yaratılmış gibiydi.

Burnunun köprüsünde hafif bir çıkıntı vardı ve ucu onu benzersiz kılmaya yetecek kadar kıvrılmıştı, küçük çiller ise her şeyi tamamlıyordu.

Bir sonraki gözlemlemek istediğim şey dudaklarıydı, ama o konuşurken gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım.

"Hangi program olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Ailen biliyor olmalı, yoksa sana lanet olası bir rakunun adını vermezlerdi." Şimdi daha yakından baktığım dudaklarını büzdü ve bir kızın daha güzel olup olamayacağını merak ettim.

Buz mavisi gözleri ve çarpıcı sarı saçlarıyla Amy ile ilk tanıştığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama güzelliğinin ötesini gördüğümde ona bağlanmakla hata ettiğimi anladım.

Sözlerim onu gücendirmiş, küçümsenmiş hissettirmiş olmalıydı çünkü benden yaşça büyük bir adam az önce ona adını duyduğumda aklına gelen şeyin bir çizgi filmdeki rakun olduğunu söylemişti ama o olgun ve klas bir varlık olarak bunu "öyle olmalı" diyerek geçiştirdi.

"Baba, Ira ile oynayabilir miyim?" Benny ellerini göğsüme vururken sordu, otuz saniye bile kıpırdamadan duramadı.

"Bunu kesinlikle ayarlayabiliriz, dostum. Baban Rigby ile konuşmayı bitirecek, sonra da yemeğe gideceğiz, tamam mı?"

Başıyla onayladıktan sonra, dikkatimi listeye vermeden önce Rigby'ye baktım.

"Siz çocukları bazen dışarı çıkarıyor musunuz?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakarak sordum. "Hava sıcak ve güneşli olduğunda genellikle bahçede oynarız ve çok nadiren onları dışarı çıkarırız.

Buradan beş dakikalık yürüme mesafesindeki parka. Bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Hayır, sorun değil ama bu durumda alerji listesine güneş kremi eklemenizi istiyorum. Çocuklar için hangisini kullandığınızdan emin değilim ama bir dahaki sefere onunkini getireceğim" dedim ve ona kağıtları tekrar uzattığımda hemen güneş kremi listesine ekledi.

"Başka bir şey var mı?"

diye sordu. "Hayır, hepsi bu kadar."

"Mükemmel. Gelecek Cuma görüşürüz o zaman?" diye sordu Benny'ye doğru gülümseyerek.

"Bugün eğlendiniz mi?"

"Evet, ama keşke en iyi arkadaşım da burada olsaydı da benimle oynasaydı," dedi.

"Ailesi izin verirse Ira ile tüm hafta sonu boyunca oynayabilirsin. Hadi eve gidelim, olur mu?"

Benny hâlâ kollarımdayken sandalyeden kalktım ve girişe doğru yürürken Rigby de bizi takip etti.

"Ayakkabılarım!" Benny, çocukların giysilerinin asılı olduğu soyunma alanını işaret ederek seslendi ve giyebilmesi için onu aşağı indirdim.

"Kreşin numarası sende var mı? Benny'yi almak için zamanında yetişemezsen ya da bir sorun çıkarsa diye," diye sordu, sesi tam bir profesyonel gibi çıkıyordu.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Sorusunu duymazdan gelerek sordum çünkü görünüşe göre bu konuda iyiydim.

"İki yıl."

"Üniversite yok mu?"

"Planım buydu, ama burada çalışmaya başladıktan sonra hayatımın geri kalanında yapmak

istediğim şeyin bu olduğunu anladım," diye açıkladı, çok fazla bilgi vermeden oldukça makul bir ses tonuyla.

"Anlıyorum. Numarayı aldım," dedim.

"Harika! Bir şey olursa bize haber verin. Cuma günü görüşürüz," dedi ve Benny ona el salladığında parlak bir şekilde gülümsedi.

"Cuma günü görüşürüz!" diye seslendi mutlu bir şekilde. "İyi hafta sonları, Benny."

"Teşekkürler," diye cevap verdim ve yüzüne bir kez daha yakından baktıktan sonra Benny'nin elini tuttum ve dışarı çıkıp arabama doğru yürüdüm.

Ama bu etkileşim bugün onunla yaşadığım son etkileşim değildi.

Benny'nin arka koltuğa tırmanmasına yardım ederken "Grant?" diye sordu ve döndüğümde elinde bir broşürle bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"İlgilenen ya da bebek bakıcısına ihtiyacı olan birini tanıyorsan diye," dedi ve el ilanını bana uzattı.

Eğer bebek bakıcılığı işi aramaya bu şekilde devam ettiyse, onu yargılamayacaktım.

Ailelere dağıtmak akıllıca bir hareketti.

İlana baktım ve bir süre inceledim, sonra başımı salladım ve tekrar ona baktım. "İlgilenen birini tanıyor olabilirim," dedim ve ilanı arka cebime koydum.

"Teşekkürler. Şimdi sana iyi hafta sonları," dedi dudaklarında aynı içten gülümsemeyle.

"Sana da."

O uzaklaştı, ben de Benny'nin emniyet kemerini bağlamak için arkamı döndüm. "Bugün Rigby ile oynadın mı?"

"Bana Legoları gösterdi," dedi, alabileceğim tek cevap buydu çünkü tabii ki Rigby onun için Legolar kadar ilginç değildi.

"Legolardan bahsetmişken. Sana küçük bir sürprizim var."

"Bu bir Lego ejderhası mı?" diye heyecanla sordu ve beni sırtıtmaya itti. "Yakın."

"Araba mı?"

"Arabalar ve ejderhalar çok farklı iki şeydir, dostum."

"Uzay gemisi mi?"

Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek.

"Eve gittiğimizde göreceksin," dedim ve başını öptükten sonra kapıyı kapattım. Kreşe son bir kez bakarken içimde yabancı bir his hissettim.

Heyecan, belki. Çünkü buraya bir daha geldiğimde, o koyu mavi gözleri tekrar görecektim.

Bölüm 4

HİBE

"Kusura bakma dostum. Ira'yı sormayı bırakmıyor," dedim Wells'e kapısının önünde dururken. Benny en iyi arkadaşını odasına kadar takip etmek için çoktan içeri koşmuştu.

"Merak etme. Zaten bu gece bir yere gitmeyi planlamıyorduk," dedi ve beni içeri almak için kenara çekildi.

"Kim o?" Rooney'nin mutfaktan seslendiğini duydum.

"Grant ve Benny," diye yanıtladı Wells ve mutfığa varmadan önce, öğleden sonra Benny'nin bir araya getirmesine yardım ettiğim Lego dinazorla oynayan oğullarımızı kontrol ettik.

"Merhaba Grant," diye selamladı Rooney ben mutfığa girerken. Bir elimi beline koydum ve yanağından öpmek için eğildim, sonra bir adım geri çekilip ona baktım.

"İyi misin, Rooney?"

"Oh, her şey harika. Sen nasılsın? Fizik tedavi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi, iyi. Sanırım birkaç hafta içinde tekrar normal yürüyebileceğim. Son zamanlarda topallamak kalçalarımı rahatsız ediyor."

"Bunun nedeni topallaman değil. Sadece yaşılanıyorsun," dedi Wells yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla.

"Ben yaşlı değilim," diye mırıldandım, son zamanlarda bu ifadeyi sinir bozucu buluyordum. "Bu yıl elli oldun, değil mi?" Rooney alay etti.

"Çok sinir bozucusunuz," dedim bir kahkaha atarak. Yıl sonunda kırk yedi yaşına basacaktım ama yanık bacaklarım dışında kendimi zinde ve sağlıklı hissediyordum.

Ayrıca, güzel bir şarap gibi yaşılanıyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" Rooney sonra sordu.

Başımı salladım ve o buzdolabından iki bira alırken, Wells ve ben rahatlamak için kanepeye doğru yürüdük.

"Bu sabah Amy ile konuştun mu?" Benny kreşte ilk gününü geçirirken onun gelip benimle konuşacağını biliyordu.

"Evet, beni lanet bir ruh haline soktu. Ve artık yalnız olmadığımız anda bir aziz gibi davranıyor. Hala nasıl olup da onun içini göremediğini anlamıyorum," diye mırıldandım, Rooney'nin bana uzattığı birayı alırken. "Teşekkürler," diye ekledim, bir yudum alarak.

"Bazı insanların önünde farklı davrandığını biliyorum ama bence bunu ona karşı kullanmamalısın. Ya da kişisel algılamayın," dedi Wells bana.

"Benim ve ebeveynlik seçimlerim hakkında en çılgınca şeyleri söylediğinde bunu nasıl kişisel algılamayabilirim? Hatta yaşam tarzıma bile saldırıyor."

"Bu sefer ne dedi?" Rooney biraz daha anlayışlı bir ses tonuyla sordu.

"İyileşir iyileşmez başka bir iş bulmam gerektiğini söyledi. İtfaiyeci olmak kadar hayati tehlikesi olmayan bir iş. Ama beni en çok rahatsız eden şey Benny'nin odasındaki her şeyi yargılamasıydı. Daha iyi bir yatağa ve daha fazla aktiviteye ihtiyacı olduğunu söyledi. Kahretsin, benim çocuğumun odası oyuncaklar, kitaplar ve kalemlerle dolu."

İkisi de beni dikkatle dinledi, eski sevgilimle nasıl başa çıkacağımı bulmama yardımcı olmak istediler ve çok şükür ki bunu başardılar,

onlar benim tarafımdaydı.

"Benny'nin odasında ihtiyacı olan her şey var. Sen de harika bir babasın," dedi Rooney. "Belki de sadece... sana ulaşmaya çalışıyordur. Onu son gördüğümüzde çok tatlı ve kibardı."

"Muhtemelen ayrılığınızı hâlâ atlatamamıştır. Bu onun başa çıkma yöntemi," diye önerdi Wells.

"Eğer durum buysa, bu çok çocukça. Evine gidip ona çocuğumuzu nasıl yetiştireceğini söyleyemem. Et sevdiğini bildiği halde ona vegan beslenmeyi bırakmasını söyleyemem. Yeterince büyüdüğünde bu kararı kendisinin vermesine izin verilmeli ve bir gün sadece vegan yemek istediğine karar verdiğinde, onu yüzde yüz desteklerim. Ama daha dört yaşında, Tanrı aşkına."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bu konuda onunla konuşmayı denediniz mi?" Wells sordu.

"Bu sabah değil. Cesaret edemedim ve tek istediğim onun gitmesi ve sonunda oğlumu görmesiydi."

Dikkatli ve tatlı bir kadın olan Rooney, Amy hakkında konuşmanın ruh halimi iyi yönde değiştirmedini fark ettiği için hemen konuyu değiştirdi.

"Benny kreşte eğlenceli bir gün geçirdi mi?"

"Evet, öyle yaptı. Sanırım gelecek hafta tekrar gideceği için heyecanlı. Ira'nın da gitmesini istiyordu ama sanırım hâlâ Cuma günleri büyükannesine gidiyor?"

Rooney bir sanatçıydı ve en iyi arkadaşı Evie ile birlikte çalıştığı kendi sanat galerisi vardı, Wells ise işiyle meşgul olduğu için Ira'ya genellikle annesi bakıyordu.

Rooney, "Evet, Cuma günlerini Elsa ile geçiriyor," dedi.

Wells, Rooney'e bakarak, "Annemden bahsetmişken, önümüzdeki Cuma akşamı açık artırmanız olduğunda Ira'ya bakacak birini bulmamız gerekiyor," dedi.

"Ne tür bir müzayedede?" Ben sordum.

"Oh, Evie ve ben önümüzdeki hafta bir araya gelmek ve yarattığımız özel baskı eserleri açık artırmaya çıkarmak için eyalet genelindeki sanatçılarla çalıştık. Sana davetiye göndermedim çünkü gönderdiğimde hala hastanedeydin. İyileşmenizin ne kadar süreceğini bilmiyordum ama elbette davetlisiniz."

"Ama Ira'yı almayacağız. Geç olacak. Sanırım şimdi ikimiz de Ira ve Benny'ye bakacak birini arıyoruz," deyince Wells, bugün bana verilen broşürü hatırladım.

"Lanet olası tesadüf," diye mırıldandım kendi kendime, arka cebimden broşürü çıkarmak için arkama uzanırken kısık bir kıkırdamayla. "Kreşte çalışan bir kız var. Bebek bakıcılığı işi arıyormuş ve bana bu ilanı verdi," dedim ve ilanı uzatmadan önce ona baktım.

Rooney ilanı incelerken gülümseyerek, "Bu mükemmel," dedi. "Ve yakınlarda oturuyor. Sadece birkaç blok ötede."

İlandaki adrese ve telefon numarasına bakmamıştım ama adını hâlâ hatırlayabiliyordum. "Adı Rigby."

"İlginç bir isim," dedi Wells.

"Sanırım adını Regular Show'daki rakundan mı aldığını sorduğumda onu gücendirdim," dedim sırtarak.

"O ağzın önünde hiç filtren yok, değil mi?" Rooney içini çekti, sonra telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Wells sordu.

"Gelecek Cuma vakti olup olmadığını soruyorum. Bebek bakıcıları son zamanlarda oldukça popüler."

"Hangi açıdan popüler?" Eğlenerek sordum ve Wells bile sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Siz ikiniz inanılmazsınız. Popüler çünkü ebeveynler ara sıra dışarı çıkıp eğlenmeyi seviyor ve bebek bakıcıları da zaman konusunda oldukça esnek."

"Ve vücut parçaları," diye ekledim, onu kızdırmak istiyordum.

Bana gözlerini devirerek yazmaya devam etti ve biramdan bir yudum daha aldıktan sonra, "Ona iki çocuğa bakmak zorunda kalacağını söyleyecek misin?" diye sordum.

"Evet, bahsettim. Ayrıca broşürü sizden aldığımı da söyledim, belki bu şekilde bize öncelik verir," diye öneride bulundu Rooney.

Eğer yaptıysa, bu kesinlikle benim yüzümden değildi.

Benny'yi almaya gittiğimde onu birçok kez kızdırmış gibiydim ve söylediğim hiçbir şey onu kişisel olarak etkilemiyormuş gibi davranması hoşuma gitse de, kendimi istenmeyen biri haline getirmeden önce bir adım geri atmam gerektiğini biliyordum.

Rigby tatlı bir kızdı ve ben de kalp kırmakla ünlü bir pisliktim. Belki bir kez olsun uzak durmak için kendimi zorlayabilirdim.

Olabilir.

Muhtemelen

değil.

Bölüm 5

HİBE

"İra ile yatıya kalabilir miyim, lütfen?"

Bu sorunun er ya da geç geleceğini biliyordum. Benny ne zaman İra ile takılsa, uzun süre birbirleriyle oynadıktan sonra tek umdukları şey buydu.

Benny önümde durmuş, ellerini dizlerime koymuş, kendini yukarı itip bacaklarını yerden kaldırarak cevabımı bekliyordu.

Bir saniye bile yerinde duramadı. "Bu gece olmaz dostum. Dış fırçanı ve pijamalarını getirmedim," dedim, bunun yeterli bir mazeret olmasını umarak.

Wells ve Rooney'lerde kalmasına aldırımıyordum ama sadece hafta sonlarını oğlumla geçirebiliyordum ve onu mümkün olduğunca yanımda görmek istiyordum.

Rooney ona gülümseyerek, "Siz ikiniz bir hafta içinde yatıya kalacaksınız," dedi. "Tam burada mı?" Benny gözlerini kocaman açarak sordu.

"Tam burada," diye cevap verdi ama Benny ilgili bir cevap almak yerine, dikkati dağıldığında sık sık yaptığı gibi konuyu değiştirdi.

"Donny uyuyor mu?" diye sordu, İra'nın en sevdiği Ninja Kaplumbağalardan birinin adını verdiği yeni kaplumbağası için inşa ettikleri etkileyici muhafazaya bakarak.

"Kontrol etmek ister misin?" Wells sordu, İra evcil hayvanına ulaşmak için elini çekerken çoktan ayağa kalkmıştı.

Kaplumbağayı kontrol etmek için yanlarına koşmadan önce Benny'nin kıvrırcık saçlarını taradım ve tekrar arkama yaslandığımda Rooney bana nazıkçe gülümsedi.

"Hiç evcil hayvan istedi mi?" diye sordu.

"Hayır, asla. Ama hayvanların görüldüğü kadar ilgisini çektiğini sanmıyorum. O kaplumbağaya on saniye bakacak ve sonra oyuncaklarla oynamaya geri dönecek," diye tahmin ettim.

Rooney'e sık sık Benny ve hiperaktivitesi hakkındaki düşüncelerimden bahsettim, ki bu açıkça sadece o benimleyken oluyordu.

"Amy'nin onun yanındayken hiç böyle olmadığını söylemesine hâlâ inanamıyorum. Çocuk yerinde duramıyor ve en ufak şeylerde dikkati dağılıyor. Bir oyuncakla oynamadan ya da koşturmak için ayağa kalkmadan ona kitap bile okuyamıyorum. Odaklanamıyor."

"Amy'ye her şeyi anlattın, değil mi?"

Başımı salladım. "Kazadan önce ona her seferinde söyledim. Sonrasında cehaletiyle başa çıkamadım." "Belki de ona tekrar söylemelisin. Benny'nin annesi ya da gerçek annesi olmadığını biliyorum.

Ama İra öyle olsaydı, neden öyle davrandığını anlamama yardımcı olacak birini arardım."

Rooney her zaman yardımseverdi ve sadece iyi niyetliydi, bu yüzden bunu ondan duymak beni çok daha iyi hissettirdi.

Bir şeyler uydurmuyordum ya da Benny'nin davranışlarını sebepsiz yere abartılı olarak algıliyordum ve başkalarının da bunu fark etmesi iyiye işaretti.

En azından benim için.

Tek istediğim oğlumun iyi olmasıydı ve bir baba olarak neden böyle davrandığını anlamama

yardımcı olabilecek biri varsa, bana sunulan her türlü yardımı kesinlikle alırdım.

Ama ben ilk adımı atıp onu bir çocuk terapistine falan götürmezsem hiçbir şey olmayacaktı.

"Amy'nin haberi olmadan onu kendim alabilirim. Belli ki görmezden geliyor ve eğer bunu kabul etmek istemiyorsa, kendi ellerimle almak zorunda kalacağım."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Yine de Amy'nin bunu kabul edeceğini sanmıyorum," dedi Rooney, düşüncelerinin akışına bırakırken dudaklarını büzerek. "Yine de sana daha da kızmasını istemem."

Dediğim gibi, şefkatli ve çok tatlı.

Wells ona sahip olduğu için şanslı bir piçti ve Ira'nın gerçek annesi olmasa ve kendi çocuğu olmasa bile, kesinlikle harika bir anne figürüydü.

"Bakalım bunları onun arkasından yapacak cesaretim var mı?" dedim

kıkırdayarak. "Baba, bak!"

İkimiz de dönüp Donny'yi iki eliyle yanlarından kavrayarak havaya kaldıran Benny'ye baktık.

"Düşmesine izin verme, tamam mı Benny? Düşerse kendine zarar verir," diye açıkladı Ira her zamanki nazik sesiyle ama ne kadar endişelense de endişelenmesine gerek yoktu.

Wells tam orada kaplumbağayı destekliyor ve düşmemesini sağlıyordu.

"Düşmesine izin vermeyeceğim. Onu çok iyi tutuyorum," dedi Benny gururla Donny'ye bakarak Ira'ya. "Harika gidiyorsun dostum," diye övdüm ve yavaşça bana doğru yürüdüğünde ellerimi uzattım

Donny'yi gerçekten düşürmeden önce elinden aldı. "Şuna bak baba! Çok tatlı!"

"Evet, öyle, ha?"

"Hâlâ küçük," dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım. "Ama biraz daha büyüyecek."

"Ve yaşlı!" Ira, Benny'ye kocaman gözlerle bakarak söze karıştı. "Kaplumbağalar çok yaşlanabilir. Bunu kaplumbağalarla ilgili bir kitapta okumuştum."

Neredeyse beş yaşındaki bir çocuk için Ira okumayı öğrenmede büyük ilerleme kaydediyordu, çünkü Wells ona oldukça erken öğretmeye başlamıştı.

Aynı şeyi Benny'ye de yapmaya çalıştım ama odaklanma eksikliği yüzünden bu mümkün olmadı. "Saklanıyor!" Donny'nin kafası kabuğunun içinde kaybolurken Benny anons etti. "Yatma vakti geldi. Siz ikiniz için de öyle," dedi Wells.

"Hadi onu yatağına yatıralım," diye önerdi Ira ve birlikte Donny'yi muhafazasına geri götürdüler.

"Eve gitme zamanı," dedim, koltuktan kalkıp kahvenin üzerindeki boş biraları alarak Masa.

"Oh, onları bırakabilirsin. Onları sonra kaldırırım," dedi Rooney ama ben mutfağa doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Merak etme Rooney," dedim ona ve şişeleri mutfak tezgâhına koyduktan sonra, benimle tekrar konuşurken ona döndüm.

"Son zamanlarda Evie'den haber aldın mı?" diye sordu. "Evie mi? Hayır, neden?"

"Çünkü seni sorup duruyor. Sarhoşken seni sordu. Yani belki de bu konuda ciddi değildi. Ama numaranın onda olduğunu biliyorum, o yüzden aramış ya da mesaj atmış olabilir," diye açıkladı.

"Ah, hayır. Yapmadı."

Ama belki de yapmalıyım.

Evie harika bir sikişti ve biraz stres atmanın kolay bir yoluydu, ama kazadan beri

Fizik tedavi dışında vücudumu hareket ettirmem gereken hiçbir şey yapamadım.

Şimdi daha iyiydim.

"Güzel. Bu...iyi."

Kıkırdadım. "En iyi arkadaşını becermemi istemiyor musun?"

Rooney kaşlarını çatı. "Ne yaptığın umurumda değil. Sadece bir dönemden geçtiğini biliyorum ve kendi kişisel sorunların varken onunla uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Benim için endişeleniyorsun," dedim eğlenerek, ne kadar özverili olduğu için onunla alay etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordum.

Bu güzel bir şeydi elbette, ama yine de onunla uğraşmak eğlenceliydi.

"Ne var biliyor musun? Hayır, senin için endişelenmiyorum. Ne yaparsan yap," dedi ciddi bir tonda, ama kâhkahasını tutamadı.

Wells, Benny ve Ira'nın hemen arkasında mutfığa girerken, "Kız arkadaşımınla uğraşmaya devam edersen bir daha buraya gelemezsin," dedi.

"Bunu göreceğiz," dedim sırtarak, hiçbir şeyi ciddiye almadığını bildiğimden elimi sırtının alt kısmına koyarak.

"Pekala, dostum. Hadi eve gidelim. Ira'ya hoşça kal de," diye teşvik ettim ve her zaman olduğu gibi birbirlerine sarılıp beşlik çıktılar.

Çok sevimliydi ve hepimiz onların uzun süre arkadaş kalacaklarını biliyorduk. "Güle güle Rooney. Güle güle Wells," dedi ve onlara el salladı.

"Yakında görüşürüz, Benny. İyi uykular," dedi Rooney ona gülümseyerek ve hepimiz vedalaştıktan sonra Benny ile birlikte oradan ayrıldık.

Bölüm 6

RIGBY

"Bir e-posta aldım!" Mutfağında duran ve paket servisimiz için tabakları toplayan Maddie'ye seslendim.

"Ciddi misin? Vay canına, birinin ilanınıza bu kadar çabuk yanıt vereceğini düşünmemiştim," diye yanıtladı şaşkınlıkla.

"Ben de öyle." Kanepemde oturuyordum, Woodstock da yanımda yatıyor ve kanepenin yarısını kaplıyordu.

Woody'yi sadece birkaç ay önce bir barınaktan sahiplendim ve büyük bir köpek sahiplenmeyi hayal etmemiş olsam da Saint Bernard cinsi en iyi arkadaşım la mutluydum.

Tembel bir çocuktu ama ne zaman ihtiyacım olsa harika bir kucak arkadaş ıydı. Ve bu sık sık olurdu. "E-postada ne yazıyor?" Maddie oturma odasına geri dönerken sordu.

Bir dakikadır açılmamış e-postaya bakıyordum ama şimdi yanımda oturduğu için tıkladım ve okumaya başladım.

"Ee?" diye dürtükledi ve ben ona az önce e-postada okuduklarımı anlatmak isterken, dikkatimi çeken cümleyi tekrar okumak zorunda kaldım.

"Oh."

"Ne oldu? Ünlü biri mi?"

"Hayır, ünlü biri değil. Benny'nin babası Grant'i hatırlıyor musun?" Kalbim garip bir nedenle göğsümde daha hızlı atmaya başlarken ona bakarak sordum.

"Evet, hatırlıyorum."

"Ona bir broşür verdim ve tanıdığı bir anneye iletmiş olmalı. Adı Rooney ve oğlu Ira ile Benny'ye bakıcılık yapmak için zamanım olup olmadığını soruyor. Arkadaş olmalılar."

"Öyle olmalı. Peki sana ne kadar ödeyecek?"

"Bilmiyorum. İlane bununla ilgili bir şey eklemedim ama onunla buluştuğumda bu konuyu konuşacağım."

"İki katını aldığınızdan emin olun. Ne de olsa farklı ailelerden gelen iki çocuğa bakacaksınız."

Rooney'nin Benny'nin o Cuma gecesi yatıya kalacağını söylediğini düşünürsek, bunun hoş bir şey olduğundan emin değildim. Teknik olarak... bu hâlâ tek bir işti, iki ayrı iş değil, değil mi?

"Sonra cevap veririm. E-posta bir saat önce geldi ve çaresiz görünmek istemiyorum."

Maddie kaşlarını kaldırarak, "Ama sen çaresizsin," dedi.

Dudaklarımı büzdüm ve Woodstock'a bakmak için döndüm. "Çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun Woody?"

Bana bakarken kaşlarını kaldırdı ve sanki ne sorduğumu anlamış gibi homurdandı. "Gördün mü? Woody çaresiz olmadığımı söylüyor."

"Çişinden çok salyasını akıtan bir köpeğe güven olmaz," diye mırıldanarak beni güldürdü.

"Hey, salyaları konusunda pek bir şey yapamaz. Ayrıca, bununla uğraşmak zorunda olan kişi sen değilsin."

Yemeğe başlamadan önce, izleyecek bir şeyimiz olsun diye televizyonu açtım ve

İkimizin de takip etmediği bir dizi başladığında kaşlarımı çatarak ona baktım. "Regular Show'u biliyor musun?"

"Hiç duymadım," dedi omuz silkerek. "Neden?"

"Grant isimimle dalga geçti. Ailemin bana o dizideki lanet bir rakunun adını vermiş olabileceğini söyledi. Çok eğlenmişti. Ben eğlenmedim."

Maddie sırtmasını engelleyemedi. "Rakunlar sevimlidir. Ayrıca, ukalalık yaptığını fark ettim. Bu yüzden böyle bir yorum bekleniyordu."

Ukala, Grant gibi bir adamı tanımlamak için doğru kelime gibi görünmüyordu.

Elbette, filtresiz bir ağzı vardı, ancak sadece birkaç kelime alışverişinden sonra beni rahatsız eden neredeyse kibirli güveniydi.

Yine de onun farklı bir yönü olduğunu biliyordum. Oğluya olan ilişkisinden bunu anlayabiliyordum. "Ailenden bahsetmişken. Bir haber var mı?"

"Hayır, her şey çıkmaz sokağa götürür." Ailemi tanıımıyordum.

İsimlerini, kim olduklarını, nerede olduklarını ya da hala hayatta olup olmadıklarını bilmiyordum.

Koruyucu aile yanında büyüdüm ve on sekiz yaşına geldiğimde nihayet kaçmak için sabırsızlandığım koruyucu ailem tarafından yetiştirildim.

Onlarla iyi geçinmek için elimden geleni yaptım, yardıma ihtiyaç duydukları her konuda yardımcı oldum, aynı zamanda iyi bir öğrenciydim, ancak on dört yaşımdayken iki bebeği bakıcı olarak aldıktan sonra, işler yokuş aşağı gitti.

İlgi odağı oldular ve sonraki dört yıl on sekizinci doğum günüm için büyük bir beklentiydi.

Yine de çocukluğumdaki mutlu, kaygısız ve endişesiz günleri düşünmeyi seviyordum.

"İşte, bu resimleri geçen hafta dolabımı temizlerken buldum," dedim ve sehpanın altındaki ayakkabı kutusunu almak için uzandım.

Kutunun içinden üzerinde yavru bir fil olan ve benim adımın yazılı olduğu minik bir tişört çıktı ve görmesi için Maddie'ye uzattım.

"Aman Tanrım. Bu çok güzel!"

"Değil mi? Bebekken bunu giydiğim bir fotoğrafım var. İşte burada," dedim ve fotoğrafı ona uzattım.

"Sen gelmiş geçmiş en şirin fasulyeydin. Tanrım, şu haline bak!" "Hâlâ şirinim."

"Hayır, şimdi güzelsin. Gerçekten güzelsin. Belki de erkeklerin senden uzak durmasının nedeni budur. Böyle bir güzelliği kaldıramıyorlar," dedi bana.

"Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim. Yaklaşılabilir olmak istiyorum. Ben ulaşılabilirim. Nazik ve tatlıyım."

Ve bu benim kibirli olmamdan kaynaklanmıyordu. Bunları kendimden emin bir şekilde söyledim ve bu hiç de kötü bir şey değildi. "Belki de bu yüzden Grant baba sana karşı bir pislik gibi davrandı. Nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Senin gibi bir güzelliği varken reddedilmekten korktuğu için götün tekiydi." Bu teoriyi daha önce de duymuştum ama durumun böyle olduğunu düşünmemiştim.

Grant, oğlunu sadece hafta sonları görebilen düşünceli ve korumacı bir babaydı ve Benny ile yalnız kalmasına engel oluyordum.

Ebeveyn değildim ama anlıyordum.

"İşte bir tane daha," dedim ve oyuncak hayvanlarla oynarken çekilmiş bir fotoğrafımı elime aldım. "Bu kim?" Maddie yanımda yerde oturan bir adamı göstererek sordu, ama kafası kesilmişti.

resmin dışında.

"Emin değilim..." Siyah takım elbise giyen ve çoraplarıyla uyumlu bebek mavisi kravat takan adama daha yakından baktım. "Her kimse, harika bir stil anlayışı varmış," dedim.

Bakmaya devam etmesi için fotoğrafı ona uzattığımda, bir sonraki fotoğrafı aldım ve aynı adamın bu sefer daha uzakta, koruyucu ailemin arka bahçesinde, doğum günü partim gibi görünen bir yerde durduğunu fark ettim.

"İşte yine orada," dedim onu işaret ederek ve yüzünü daha net görmeye çalışarak. "Yakışıklı," dedi Maddie.

Burnumu kıvırdım ve o adamı başka bir yerde görüp görmediğimi ya da kafamda herhangi bir anının canlanıp canlanmadığını hatırlamaya çalıştım.

"Belki de sadece bir aile dostuydu," diye önerdim.

"Bilmiyorum... bana rastgele bir aile dostu gibi görünmedi. Neredeyse tüm fotoğraflarda o var," diye dikkat çekti ve o mavi çorapların ve kravatın fotoğrafların çoğunda yer aldığını ancak şimdi fark ettim.

"Ah, fark etmemiştim," dedim sessizce, zihnim o adamın kim olduğunu hatırlamak için daha da çok çalışmaya başlamıştı.

Koruyucu ailem gerçek ailem hakkında hiç konuşmadı. Bana hep buralarda yaşamadıklarını ve benimle hiçbir şey yapmak istemediklerini söylediler.

"Her kimse çok seksi ve umarım hak ettiğini bulmuştur." "Ne gibi?"

"Seks, ateşli oral seks ve tüm bunlar. Çünkü onu tanıyor olsaydım bunların hepsini ona verirdim." Güldüm ve başımı salladım, onun tuhaf cevaplarına ekleyecek bir şeyim yoktu.

"Sen delisin. Bira ister misin?" Kalkıp boş tabaklarımızı kapmaya başlamışken sordum.

"Elbette."

O adam her kimse, artık bir önemi yoktu.

Eğer önemli biri olsaydı, şimdiye kadar benimle kalırdı ama durum böyle değildi ve artık bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Bölüm 7

HİBE

Sonunda Benny ile tekrar bir hafta sonu geçirmek bacağımla ilgili endişelerimin ortadan kalkmasını sağladı, ancak Pazar günü onu Amy'ye bıraktığım anda bu endişelerim geri geldi.

Oğlum gözlerimin önünde çok hızlı büyüdüğü bir aşamadaydı ve onunla sadece hafta sonları değil, daha fazla zaman geçirebilmeyi diliyordum.

Fizik tedavi harika gidiyordu ve her randevuda bacağımın güçlendiğini hissediyordum, bu da kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Bir gün işime dönmek ve en iyi yaptığım şeyi yapmak için umutlanıyordum. İnsanları kurtarmak.

Bugün erken saatlerde Wells bana mesaj attı ve evinde bir iki bira içmek isteyip istemediğimi sordu.

Rooney, Evie'yle dışarı çıktı, ama onun evine vardığımda, Evie'nin yüksek sesinin onun dairesinden geldiğini duyabiliyordum.

Er ya da geç gideceklerini umarak iç geçirdim ve Ira'nın çoktan uyumuş olacağını bildiğim için zili çalmadan ön kapıyı açıp içeri girdim.

"Hey, sen," diye selamladı Rooney beni gördüğünde, başını yatak odasından dışarı uzatarak.

"Hey, iyi misin?" Aylardır haber alamadığım Evie'yle yeniden yüzleşmeye hazırlanırken sordum.

"İyiyim. Harika görünüyorsun," dedi bana gülümseyerek ve sonra tekrar odasında kayboldu.

"Üzerimi değiştiriyorum. Wells oturma odasında."

Yani hala dışarı çıkıyorlar mı?

"Pekâlâ." Ceketimi çıkarıp duvardaki kancalardan birine astım, sonra koridordan geçerek oturma odasına gittim ve Wells'i bir kanepede, Evie'yi de diğerinde otururken buldum.

"Hey," dedim, Evie'ye bir bakış atmadan Wells'e bakarak. Beni yakından izliyordu ama ona dönmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Selam," dedi ve sehpanın üzerindeki biraları işaret etti, ben de hemen bir tane kaptım.

"Bu gece yalnız oluruz diye düşünmüştüm," dedim, dudakları eğlenmiş bir şekilde büzüşmüş olan Evie'ye bakarak.

"Ne, beni gördüğüne sevinmedin mi yakışıklı?"

Sesi gereksiz yere tiz çıkıyordu ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Wells'in yanındaki koltuğu Rooney için açık bırakmak üzere onun yanına oturdum ve biramdan uzun bir yudum aldıktan sonra tekrar Evie'ye baktım. "Seni gördüğüme her zaman sevindim, bebeğim."

"Yalancı," diye güldü ve elini üst koluma koyup uzun parmaklarıyla hafifçe sıktı. "Nasılsın? Kazayı duydum. Görünüşe göre gayet iyi yürüebiliyorsun," dedi.

Wells kaşlarını kaldırarak, "Topallıyor, Evie," dedi.

"Hâlâ iyi görünüyor," dedi ve ben bunu bir iltifat olarak kabul ettim çünkü son zamanlarda vücudum söz konusu olduğunda kendimi bok gibi hissediyordum.

"Hâlâ dışarı çıkıyorsun, değil mi?" Olumlu bir yanıt almayı umarak ona sordum.

"Hayır, fikrimizi değiştirdik. Yağmur yağıyor ve biz göl kenarında takılmak istedik. Kıyıya bir bar kurmuşlar ama bu gece hava bizim tarafımızda değil," diye açıkladı Evie.

"Şehirde başka barlar da var" dedim, fikirlerini bir kez daha değiştirmeyi umarak.

Elini salladı. "Rooney çoktan üstünü değiştirdi."

"Ve bir daha üstümü değiştirmeyeceğim. Evie gelmeden önce on beş kıyafet giydim ve her birinden nefret ettim. Yeni kıyafetlere ihtiyacım var," diye iç geçirdi Rooney oturma odasına girip Wells'in yanındaki kanepeye uzanırken.

"Her birinin içinde çok güzel görünüyordun, aşkım," diye güvence verdi, bunu sadece onu daha iyi hissettirmek için söylememişi.

Gerçekten de onun dünyadaki en güzel kız olduğunu düşünüyordu ki bunu inkar edemezdim çünkü Rooney gerçek bir güzeldi.

"Eminim öyledir," diye ekledim ve ondan bir gülümseme daha aldım.

"Teşekkür ederim ama bu gece pijamalarımın içinde kendimi çok daha rahat hissediyorum," dedi ve kolunu ona dolayan Wells'e yaslandı.

Evie yanımda yüksek sesle, "Sanırım hamile," diye fısıldayınca kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"Hamile değilim," diye mırıldandı Rooney.

"Neden öyle dedi o zaman?" Ona bakarak sordum.

Evie fırsat buldukça boş konuşmayı sever, ailesinin şehir kulübünün bir parçası olan insanlar hakkında kötü konuşur ve sağa sola dedikodular yayardı.

Benim için kolay bir sikişten fazlası olamamasının bir nedeni de buydu.

Ama hepimizin sorunları vardı, değil mi?

"Çünkü bir süre önce şarap içmeyi bıraktım," diye açıkladı Rooney.

"Çünkü her zaman şişkin hissettiğinden yakınıyorsun. Farklı bir şey yemiyorsun ve kilo almış gibi de görünmüyorsun," dedi Evie.

"Neden onu bu konuda rahatsız ediyorsun?" Neden böyle davrandığını anlamaya çalışarak sordum. "Çünkü hamile olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Ya senin bilmeni istemiyorsa? Bunu hiç düşündün mü?" Ben sordum.

Sorularım şaşırtıcı bir şekilde onu düşündürdü ve bu yüzden bana net ve makul bir cevap vermesini bekledim.

"İyi," diye mırıldandı Rooney'ye dönerek. "Nasıl olsa yakında gerçekleşecek." "Bu harika ama hazır olduklarında bize söylesinler. Ve gerçekten hamile olduklarında," dedim ona.

Rooney hamile olsaydı bilirdim. Vücudu değiştiği için değil, bana çoktan söylemiş olan Wells yüzünden.

"Her neyse," diye mırıldandı Evie, kıkırdamama neden olarak. "O zaman yakın zamanda çocuk sahibi olmayacaksınız, ha?"

"Asla çocuk sahibi olmayacak," dedi Rooney. "Geldiğinde içeri girmeden önce Ira'nın uyuyup uyumadığını sordu, çünkü uyumuyorsa dışarıda bekleyecekti."

Bu da Evie'yle aramızdaki ilişkinin asla ciddileşmeyeceğinin bir başka nedeni.

Çocuklardan nefret ederdi ve kendi çocuğum varken, oğlumu kabul etmeyen Evie gibi birinin benim bir parçam olmasına asla izin veremezdim.

"Çok acımasısın."

"Ama mümkün olan en iyi şekilde. Erkekler beni seviyor," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Ve birlikte geçirdiğimiz o gecelerin son derece ateşli olduğunu inkâr edemezsin."

Öyleydiler ama egosunu yükseltmeye ihtiyacı yoktu.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan biramdan bir yudum daha aldım ve tanıdık şehvetin onunkilerde parıldamasını izledim.

Kendimi kontrol etmekte iyiydim ama iyi bir sikişi kaçırmak iyi olduğum bir şey değildi.

İkimiz de daha sonra sevişeceğimizi biliyorduk, Rooney ve Wells de öyle.

Rooney, "Oynadığınız kedi fare oyunu ilk başta eğlenceliydi ama artık can sıkıcı olmaya başladı," dedi.

"Onları değiştiremem, aşkım," diye ekledi Wells, sesi yenilmiş gibiydi.

"O haklı. Rahatına baksan ve bu boktan gösterinin tadını çıkarsan iyi edersin," dedim sırtarak.

Evie'ye baktığımda söylediklerimden gurur duyuyor gibiydi, sahip olduğumuz şeyin sonsuza dek süreceğini düşünüyordu.

Benden yirmi yaştan biraz daha genç olduğunu ve önünde daha koca bir hayat olduğunu düşünürsek, öyle olmazdı.

Benimki henüz bitmemiş olsa da sabrım yavaş yavaş tükeniyordu ve Evie gibi genç ve vahşi kızlarla sonsuza dek başa çıkamayacaktım.

Ve sadece bir saat sonra, Evie bacaklarını kanepeye uzatmış ve vücudu bana dönük bir şekilde yanımda otururken sağ eli karnımda ve göğsümde yukarı aşağı hareket ediyordu.

Zaten üçüncü biramı içiyordum ama eve sağ salım dönmek istiyorsam kesinlikle son biram olacaktı.

Şişeyi sehpanın üzerine bırakıp arkama yaslandım ve iki elimi sağ bacağının üzerine koyarak, kalçası kot pantolonumdaki çıkıntıya değene kadar onu kendime çektim.

Henüz beni tahrik etmeyi başaramamıştı ama bunun Wells ve Rooney'nin önünde olmasını da istemiyordum.

Neyse ki ikisi de şu anda Ira'nın odasındaydı ve bir elinde en sevdiği Hulk'u tutarak oturma odasına girdikten sonra onu tekrar uyutmaya çalışıyor ve anne babasından tekrar uykuya dalmasına yardım etmelerini istiyordu.

Benny neyse ki gece boyunca uyudu, ama huzur içinde uyumasını izlemek için sık sık yatak odasına göz atıyordum.

"Seni sonra yukarı çıkarmamı ister misin?" Nazik olmak isteyerek teklif ettim.

Evie dudaklarını büzüp sorumu düşünürken elini boynumun kenarına götürdü ve parmakları çenemi sıyrırken onu dikkatle izledim.

Görünüşü güzeldi elbette ama bana Amy'yi çok fazla hatırlatıyordu.

Sadece görünüşüyle değil, karakteriyle de.

Yine de Evie harika bir dikkat dağıtıcıydı ve öyle olmak istiyordu, o halde beni iyi hissettiriyorsa neden onu kendimden uzaklaştırayım ki?

"Beni eve götürebilir ve orada benimle kalabilirsin. Gece boyunca bana eşlik edersin," diye önerdi. Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum ve içten içe bunu yapmasını umuyordum.

Ona kelimelerle cevap vermek yerine, sol elimi kaldırdım ve yüzünün yan tarafını kavradım, parmaklarımı saçlarına doladım ve sonra onu kendime doğru çektim.

Tereddüt etmeden beni öpmeye başladı ve diğerleri gelir gelmez bunun biteceğini bildiğimden, dilimi ağzına sokarak öpücüğü derinleştirdim.

Vücudunu yan tarafıma bastırırken bir inilti duyuldu ve elimle başının arkasını kavrayarak onu daha da yakınımaya çektim.

Dili benimkinin etrafında dönerek beni ne kadar çok istediğini gösterdi, ama bunu gerçek bir bok gösterisine dönüştürmeden önce, öpücümü kestim ve protesto için haykırırken ona yoğun bir şekilde

baktım.

"Senin evindeyken sikimi yalayarak beni ne kadar istediğini gösterebilirsin," dedim sesimi alçaltarak.

Alt dudağını ısırđı, lanet bir porno yıldızı gibi görünüyordu ve benimle dalga geçmesini engellemek için başparmağımı alt dudağına sürttüm.

"Zaten dikkatimi çektin bebeğim. Bu kadar uğraşmana gerek yok."

Bölüm 8

RIGBY

Maddie'nin Perşembe gecesi parti vermesi yeni bir şey değildi ama eve daha erken gitmeyi ve çok fazla içmemeyi öğrenmem gerekiyordu çünkü bu sabah berbat bir haldeydim.

Kreşteki ilk kişi olmama rağmen, ilk çocuklar geldiğinde her şeyin hazır olduğundan emin olmak için odaları dolaşırken gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum ve daha yedi buçukta çocuklar deli gibi koşturmaya başlamıştı.

İlk defa Maddie'nin sık sık yaptığı gibi davranmak istedim. Çocuklardan saklanmak ve baş ağrım geçsin diye kendi başıma kalmak, ama ben o değildim.

"Biz kahvaltı yapana kadar git diğerleriyle oyna, tamam mı?" Rocco'ya ceketini ve ayakkabılarını çıkarmasına yardım ettikten sonra söyledim ve terliklerini giyer giymez arkadaşlarıyla oynamaya koştu.

Tam kendime bir saniye ayırabileceğimi düşünürken arkamdaki kapı açıldı ve arkamı döndüğümde Grant'in çatık kaşlarıyla bana baktığını gördüm.

Tanrım, böyle bir bakış için çok erken bayım.

"Günaydın!" Bakışlarımı onunkilerden çoktan ayakkabılarını tekmelemeye başlamış olan Benny'ye çevirerek neşeyle mırıldandım.

"Günaydın," diye yanıtladı Grant, oğlunun da beni selamlamasını bekliyordu.

Biraz zaman aldı ama Benny başını kaldırıp bana baktı ve el salladı. "Merhaba."

"Eğlenceli bir hafta geçirdin mi Benny?" Diğer çocuklar dikkatini dağıttığı için bana odaklanmasına yardımcı olmak için önüne çömelip sordum.

"Benny," diye dürttü Grant, sesi bu sabah pek mutlu

gelmiyordu. "Gidip oynamak istiyorum."

Sakin ama sert bir tonda, "Önce Rigby'ye cevap ver," dedi ve Benny'nin gözleri sonunda benimkilere takıldı.

"Ha?"

"Eğlenceli bir hafta geçirip geçirmediğini sordum," dedim gülümseyerek ve benimle konuşma şeklinden rahatsız olmadan.

Bunun üzerinde çalışmak için zaman vardı.

"Evet," diye cevap verdi, bir kez daha dikkati dağıldı ve oyun odasındaki çocukları görebilmek için yana doğru bir adım attı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Gidip biraz oynamaya ne dersin? Birazdan kahvaltı yapacağız," diye açıkladım.

Başını salladı ve kaçmaya hazır olmasına rağmen, kollarını uzatarak Grant'e bakmak için döndü.

Ben ayağa kalkarken Grant Benny'yi kucağına aldı ve yanağından öptü. "Uslu dur, tamam mı? Seni sonra alırım."

"Ve sonra Ira ile oynayabilirim!" Benny duyurdu.

Ne kadar yorgun olsam da bu gece Benny ve arkadaşı Ira'ya bakıcılık yapacağımı

unutmamıştım. "İşte böyle. Şimdi iyi eğlenceler. Seni seviyorum dostum," dedi Grant

oğluna aniden sakinleşen bir sesle. "Ben de seni seviyorum baba."

Benny'nin ayakları yere değ r değ mez oyun odasına koştu ve orada arkadaşlarını buldu.

hemen onlarla oynamaya başladı.

"Aynı anda iki çocukla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Oldukça aptalca sorusu için kaşlarımı kaldırdım. "Çocuklarla çalışıyorum," dedim.

"Bu onlarla başa çıkabileceğiniz anlamına gelmez. Özellikle de yorgun ve aç olduklarında ve yatağa gitmek istemediklerinde."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılıp benimle alay ederken gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

"Korkuyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bu gece için heyecanlıyım. Dün gece Rooney ile telefonda konuştum ve bana Ira'nın diyabetiyle ilgili her şeyi anlattı. İkisi için de bir yemek hazırladı, böylece ona vermemem gereken bir şey verme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Ayrıca çocukların dans partilerini ve kamyonları ne kadar çok sevdiklerini de anlattı, yani sanırım oldukça hazırlıklıyım."

Sözlerime güveniyordum ama bana bakış şekli bu güveni saniyeler içinde benden aldı.

"O zaman her şeyi şekerle kapladı. Her zaman yaptığı gibi."

"Bana samimi geldi. Bu gece için heyecanlıyım," diye tekrarladım, benimle bu şekilde dalga geçmesine izin vermeyerek. "Pekâlâ," dedi, sanki bugün çocuğuna bakacak kişinin kim olduğu umurunda değilmiş gibi omuz silkerek. "Çocuklar bu gece çok eğlenecek ve ben de onlara çok iyi bakacağım," dedim ona, somurtarak

çünkü onun gibi erkekler beni hayal kırıklığına uğratiyordu. "Ama bu gece Benny'ye bakmam konusunda endişeleriniz varsa, sanırım başka bir bakıcı aramaya başlamalısınız. Gerçi... bu kadar kısa sürede kimseyi bulamazsın."

Bu gece oğlunun bakıcısı olmam konusundaki fikrini kırılmadan değiştirmesine izin vermeyi gerçekten düşündüm.

Günün sonunda, arkadaşlarının sanat müzayedesine gitmek isteyen oydu.

Eğlenen sırıtışı daha da yoğunlaştı. "Herhangi bir endişem yok. Yine de biraz yorgun görünüyorsun. Gece geç saatlere kadar dönmeyeceğiz ve çocuğum apartmanda gözetimsiz koştururken seni uyurken bulmaktan nefret ederim."

"Yapmayacak," diye cevap verdim.

"Bu konuda pek emin görünmüyorsun."

Ciddi misin?

"Belki de bu gece bakıcılık yapacağım çocuğun babasının bana pek güveni olmadığı içindir."

İnanılmaz derecede kışkırtıcıydı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

"Sana güveniyorum. Sana güvenmeseydim çocuğumu bir daha buraya getirmezdim, kedicik."

Yavru kedi. "Rakun benim için daha uygun olmaz mıydı?" Bu adama sinirlenmeye başlayarak sordum.

İnanılmaz yakışıklı bir adam.

Sorum ona komik gelmiş olmalı çünkü bir sonraki yaptığı şey gülmek oldu. Yüksek sesle.

"Seni eğlendirdiğime sevindim," diye mırıldandım ve Benny'nin ayakkabılarını ayak altında kalmamaları için bankın altına koymak üzere döndüm.

"Gerçekten öylesin. Hem de zahmetsizce," diye itiraf etti.

Ona döndüğümde gözlerinin bacaklarımda ve popomda gezindiğini fark ettim ve istemesem de tüm vücudum karıncalandı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" Grant kırkarak kaşlarımı kaldırdı. "Benden kurtulmaya mı

alışıyorsun?"

"Dürüstçe mi? Evet. Çocuklar için kahvaltı hazırlamam ve ardından günü planlamaya başlamam gerekiyor. Çocukların sıkılmaması için yapacak yeterince aktiviteleri olduğundan emin olmalıyım."

Başını salladı ve yüzü nihayet tekrar ciddileşti, bu da nedense daha az gergin hissetmemi sağladı.

Bu adamın bana hissettirdiği şey daha önce hissettiğim hiçbir şey değildi ve bunun olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğundan emin değildim.

"Pekâlâ. O zaman dikkatini dağıtmayı bırakayım." Oyun odasına doğru birkaç adım attı ve Benny onu fark ettiğinde elini salladı, Benny oyuna geri döndüğünde Grant dönüp tekrar bana baktı. "Araban var mı?"

"Neden?"

"Araban var mı?" diye tekrarladı, sesi sinirli geliyordu. "Arabam var," dedim ona.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Neden?" Bilmek istiyordum ama soruyu sorar sormaz bana cevap vermeyeceğini anladım. Ben de ekledim, "1837 Randall Drive."

"Altı buçukta gelip seni alacağım. Hazır ol," dedi.

Cevap verecek gücüm yoktu, o yüzden başımı salladım. "Teşekkür ederim. Daha sonra beni eve bırakacak mısın?"

Emin olmak için.

"Hayır, sana bir taksi çağıracağım. Seni eve kendim götüremeyecek kadar yorgun olacağım," dedi soğukkanlılıkla, ön kapıya doğru yürürken.

Çenem düştü ve içimden bir ses onun cevabını ciddiye almamamı söylese de elimde olmadan tam olarak bunu yaptım.

"O zaman Rooney'lere kendim gitmeyi tercih ederim," dedim, taksiye binmek yerine bu şekilde daha rahat hissediyordum.

"Bu çok kolay," diye fısıldadığını duydum nefesinin altından. "Neymiş o?"

"Seninle dalga geçiyorum." Grant kapıyı açtıktan sonra dönüp bana baktı ve sırtışını gördüğümde bir kez daha benimle dalga geçmesine izin verdiğimi fark ettim. "Tabii ki seni eve bırakacağım Rigby. Hazır başlamışken sana iğneleme konusunda bir iki ders vereyim."

Harika.

Göğsümde kahkahalar yükseldi, sözleri beni gerçekten eğlendirdi. "Bu teklifini kesinlikle kabul edeceğim."

"Güzel. Sonra görüşürüz o zaman."

Başımı salladım ve dışarı çıktığında kapının yanında durdum ve tekrar arkasını döndüğünde ona gülümsedim. "Benny'yi saat dörtte alacaksın, değil mi?"

"Evet, belki daha da erken, fizik tedaviden sonra nasıl olduğuma bağlı."

Onunla fazla kişisel konuşmak istemedim, çünkü ailelerin çocukları ve biz kreş çalışanları dışında özel bir konuşma olmamalıydı.

Bu bizim işimiz değildi ama yine de daha derine indim.

"Nasıl gidiyor?" Bacağına doğru başımı sallayarak sordum.

Tek yanıtı "Eskisinden daha iyi," oldu ve ardından konuşmamızı sonlandırdı. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim, kapıyı kapatmadan önce bir kez daha gülümseyerek, ve onu izlemeye fırsat bulamadan

uzaklaştı.

Geçen hafta kendimi bunu yaparken yakaladım ve yürüyüş şeklinin bana bir şeyler yaptığını kabul etmek istemesem de bunu inkar edemedim.

Grant ilginç bir adamdı, benimle ne kadar dalga geçse ve uğraşsa da.

Kesinlikle sevmemem gerekirken sevdim.

Bölüm 9

RIGBY

Aman Tanrım, Rig! Takım elbise içinde çok yakışıklı görünüyor!

Maddie'nin mesajını ekranımda belirdikten sonra okurken aynı fikirdeydim.

Grant geldiğinde dairemde benimle birlikte çıkmıştı ve kendi arabasına binmeden önce onu aşağı yukarı süzmekten kendini alamadı.

Takım elbise içinde yakışıklı görünüyordu ve şansına, onu tüm akşam boyunca göremeyecektim çünkü sürücü koltuğunda otururken bile son derece dikkat dağıtıcıydı.

Bu gece için heyecanlıydım ve ilk bebek bakıcılığı işime hazırdım.

Haftanın her günü çocuklarla çalıştığım ve çocukların benimle ilk karşılaştıklarında nasıl tepki verdiklerini bildiğim için gergin olmamı gerektirecek bir şey yoktu.

Rooney bana Ira'nın başlangıçta ne kadar sakın ve bazen utangaç olabileceğini söyledi, ama birbirimize çabucak ısınacağımızdan emindim.

Özellikle de Benny oradayken, ki kendisi zaten benim yanımda oldukça rahattı.

Arka koltuktan "Canavar kamyonuma bakın!" diye seslendi ve ben de dönüp ona baktım ve oyuncağını gördüm.

"Bu büyük bir kamyon! Yanlardaki alevleri sevdim," dedim ona.

"Evet, ben de onları seviyorum. Ama benim kamyonum ateş püskürmez. Ateş püskürtebilen bir canavar kamyon gördüm!" dedi bana, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Sen mi gördün? Bunu nerede gördün?"

"Televizyonda. Canavar kamyon şovunda," diye açıkladı. "Babam da gördü!"

Ateş püskürten kamyonlar hakkındaki sohbetimize katılıp katılmayacağını görmek için Grant'e baktım ve o konuşmaya başladığında kendimi yan profiline çok uzun süre bakarken yakaladım.

Bekâr bir baba olmak için fazla yakışıklıydı ama aynı zamanda karakteri pek çok kadının başa çıkamayacağı bir şeydi.

"O kamyon tam bir şov yaptı, değil mi dostum?"

"Evet! Çılgıncaydı," diye cevap verdi Benny ve bunu söyleme şekli beni

kıkırdattı. "Ira'nın da canavar kamyonu var mı?"

"Hayır ama süper kahramanları ve Hulk'u var. Hulk benim canavar kamyonum kadar güçlü," diye beni temin etikten sonra dikkatini tekrar kamyonuna verdi.

Grant'e tekrar baktım ve yüzündeki gururlu sırıtışı görünce gülümsedim. "Demek küçükken canavar kamyonlara meraklıydın, ha?"

"Tabii ki. Hep bir tane sürmek istemişimdir. Sanırım itfaiye aracı buna en yakın olduğum şey" dedi ve yola odaklanmadan önce bir anlığına bana baktı.

"Bu da o kadar küçük değil," dedim, içinde oturduğumuz Dodge Ram'i kastederek.

"Bu eski şey mi? Babam neredeyse on yıldır garajında duruyor. Onu oradan çıkarıp iyi bir şekilde kullanmam gerekiyordu," dedi. "Ayrıca, güvenli. Özellikle de bir çocuğun varsa."

Benim arabam için aynı şeyi söyleyemem. Bir, çünkü benim çocuğum yoktu ve iki, çünkü benim arabam bu kamyonun yarısından daha küçüktü.

"Anlıyorum." Alaycı olmadığı ya da hayata kızmadığı zamanlarda onunla konuşmayı seviyordum ve bu yüzden onunla sohbet etmeye devam etmek için konuyu değiştirdim. "Yani Rooney bir sanatçı mı?"

"Evet, o ve en iyi arkadaşının zaman zaman müzayede ve sergiler düzenledikleri bir sanat galerileri var. İkisi de çok yetenekli ve bu eyalette kendilerine bir isim yapmışlar. Daha önce yaptıkları sanat eserlerini görmüş olabilirsiniz," dedi.

Sanatla pek ilgilenmiyordum, pek bir şey anlamıyordum. "Olabilirdi."

"Rooney'nin bazı projeleri duvarlarda asılı, yani bu gece onun çalışmalarını göreceksiniz. Benim de oturma odamda asılı bir tane var."

"Sanatla ilgileniyorsun o zaman?" Bu geceki müzayedeye sadece arkadaşlarını desteklemek için mi yoksa başka bir tablo almayı da düşündüğü için mi gittiğini bilmek isteyerek sordum.

"Pek sayılmaz."

Cevabını kısa tuttu ve ben ona soracak başka bir soru düşünürken, Rooney'nin yaşadığı apartman kompleksine varmıştık bile.

Güzel bir apartman kompleksi ve içinde sadece beş daire varmış gibi görünüyordu.

Arabadan indiğimizde ve Grant Benny'yi koltuğundan kaldırdığında, ön tarafa doğru yürüdüm ve en üst kattaki büyük pencerelerin yanında duran bir kadın gördüm ve bir süre karanlıkta bizi izledikten sonra uzaklaştı ve ışıklar kapandı.

Saniyeler sonra koridorda ışık belirdi ve pencerenin yanında duran aynı kadın merdivenlerden aşağıya doğru yürürken alttaki dairede gözden kayboldu.

Grant'in "Bu Evie," dediğini duydum ve ona bakmak için döndüğümde bana baktığını fark ettim.

"O senin arkadaşın mı?"

"Rooney'nin en iyi arkadaşı. Onunla birlikte sanat galerisinin sahibi."

Oh, tamam.

"Anlıyorum. Çok güzel," dedim. Uzun, sarı saçları ve beyaz elbisesiyle orada duran bir Tanrıça gibi görünüyordu.

Grant kıkırdadı ve nefesinin altından anlamadığım bir şeyler mırıldandı, ama şansına Benny anlamıştı. "Bu kötü bir kelime baba."

"Biliyorum dostum. Özür dilerim. Bir daha söylemeyeceğim," diye oğluna güvence verdikten sonra onu kamyonetten indirdi. Grant gergin görünüyordu ve Evie ile aralarında bir geçmiş olup olmadığını merak ettim.

"Hadi yukarı çıkalım. Ira zaten seni bekliyor," dedi Grant Benny'ye ve onun küçük elini tutarak girişe doğru yürümeye başladılar.

Onları takip ettim ve Evie'nin birkaç dakika önce girdiği kapıya ulaşana kadar birlikte üst kata çıktık.

Grant zili çalmadan kapıyı açtı ve Benny'nin içeri girmesine izin verdi.

"Ben buradayım Ira!" diye seslendi ve eminim ki tatlı, dağınık saçlı bir çocuk bir odadan koşarak çıktı ve Benny'ye sarıldı.

Çok sevimli.

Daire büyüktü ve duvarların her yerinde Rooney'e ait olan resimler vardı, çünkü her tuvalin altında onun adı yazılıydı.

Harika görünüyorlardı ama güzel sanat eserlerinde kaybolmak yerine yolumuzda yürüyen çifte odaklandım.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel, Rigby. Bu gece bebek bakıcılığı yaptığınız için de teşekkürler. Gerçekten minnettarız." Rooney hayal ettiğimden de güzeldi ve bana sarılırken iyi

kalpli biri olduğunu anladım. "Memnuniyetle, gerçekten," dedim ona geri çekildiğinde, sonra yanında duran adama gülümsedim Onu.

"Ben Wells," dedi gülümseyerek ve elini uzattı.

"Rigby, tanıştığımıza memnun oldum."

"Kreşte mi çalışıyorsun?" diye sordu, bir elini takım elbisesinin cebine sokup diğerini Rooney'nin sırtının alt kısmına koyarak.

Aralarında en az yirmi yaş fark vardı ama aralarındaki bir şey birbirleri için yaratıldıklarını haykırıyordu.

"Evet, öyle. Benny ile geçen hafta tanıştım ve diğer çocuklara karşı çok tatlıydı. Ayrıca çok eğlenceli biri" dedim ama onlar zaten biliyordu.

"Oğlumuzla mükemmel bir tezat oluşturuyor," dedi Wells, Grant'e sırtarak ve sonra bir odaya bakmak için arkasını dönerek. "Ira, dostum, gel Rigby'ye merhaba de."

Çocuklar zaten birbirleriyle oynadıkları için fazla bir şey beklemiyordum ama Ira'nın odadan çıkıp doğruca ailesinin yanına gitmesi, onların önünde durması ve utangaç bir şekilde bana bakması beni şaşırttı.

"Merhaba Ira," dedim çömelerek onunla göz hizasına geldim. "Ben Rigby. Süper kahramanları sevdiğini duydum."

Bu durum onun biraz olsun güvensizliğini giderdi ve sessizce onay istemek için babasına baktıktan sonra bana dönüp başını salladı. "Süper kahramanlar benim favorim. Ama en çok Hulk'u seviyorum."

Gülümsedim. "Bu gece bana Hulk hakkında her şeyi anlatabilirsin, hm? Ben de süper kahramanları severim."

Ira başını salladı, parlak bir şekilde gülümsedi ve sonra tekrar Wells'e baktı. "O zaman ona gösterecek büyük bir koleksiyonun var, dostum. Heyecanlı mısın?"

Ira bana dönüp Rooney'i göstererek, "Annem de süper kahramanları seviyor," diye açıkladı.

"Bu doğru. Bu gece Rigby ve Benny ile çok eğleneceğinize eminim," dedi ona.

Ayağa kalktığımda, dairenin bir yerinden gelen bir inleme sesi duydum ve Grant arkamdan iç çektiğinde, Evie ile bir geçmiş olduğu konusunda haklı olduğumu anladım.

Aksi takdirde, koridora adım attığında verdiği tepkiyi vermezdi. "Gitmemiz gerek," dedi kızgınlığını gizlemeye çalışmadan.

Kibarlık olsun diye bir adım öne çıktım ve onu selamlamak için elimi uzattım. "Memnun oldum. Ben Rigby."

Elimi sıkmak istemedi, bunu gözlerinden anlayabiliyordum ama arkama bakıp kaşlarını kaldırdığında beni selamlamak için yeterli çabayı gösterdi.

"Evie. Ama eminim Grant sana çoktan söylemiştir."

Elimi bıraktı ve yanımdan geçerek onun yanında durdu ve döndüğümde vücudunu onun yanına bastırıldığını ve ellerini onun üzerinde gezdirdiğini gördüm.

Rooney, "Gitmeden önce sana etrafı göstereyim de her şeyin nerede olduğunu öğren," diyerek arkamı dönmeme ve gözlerimi Evie'nin sergilediği gösteriden ayırmamı sağladı.

Grant bu durumdan eğlenmiş gibi görünmüyordu ama sinirlenmiş de değildi. "Oh, elbette."

Rooney'i mutfağa kadar takip ettim, bana buzdolabını ve çocuklar için hazırladığı yiyecekleri gösterdi ve ayrıca Evie'den yeterince uzakta olduğumuz için onun hakkında konuşabileceği oturma odasını gezdirdi.

"Evie'ye aldırmayın. O... diğer kadınlarla arası iyi değildir, özellikle de o kadınlar çocuklardan hoşlanıyorsa." "Çocuklardan hoşlanmıyor mu?" diye sordum.

Rooney, "Pek sayılmaz, bu yüzden gitmeye hazır," diye açıkladı ve Wells odaya girdiğinde

gölümsedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da sorunuz olursa beni arayabilirsiniz. Numaram sizde var."

Başımı salladım, sonra Wells'e baktım, "İra'nın insülin pompası var. Onunla uyumak zorunda ve yatmadan önce değiştirmemiz gerekiyor. Sizden değiştirmenizi istemek çok fazla olur, o yüzden yemeğini yedikten ve dişlerini fırçaladıktan sonra beni arayın, pompasını değiştirmek için geri geleceğim. Numaram mutfak tezgahının üzerinde."

"Oh, evet, elbette."

"Sanat galerisi buradan arabayla sadece on dakika uzaklıkta, yani bu bir sorun olmayacak. Bu kadar kısa sürede bebek bakıcılığı yaptığınız için tekrar teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Umarım bu gece çok eğlenirsiniz."

"Geleceğiz. Sizi genellikle hafta sonları gündüz gerçekleşen sergilerimizden birine davet edeceğimden emin olabilirsiniz," dedi Rooney.

Koridora geri döndük ve Rooney ile Wells Ira'ya veda ederken, Grant'in sessizce konuştuğu Benny'ye doğru yürümesini izledim.

"Grant'i çocuğunu kreşe götürmeden önce tanıyor muydun?" Evie, Grant ile olan ilişkimle ilgileniyormuş gibi bir sesle sordu.

"Hayır, onunla ilk kez orada tanıştım," dedim aramızdaki gerilimin arttığını hissederek.

Cevabıma bir şey eklemedi, ben de sessiz kaldım ve diğerlerini bekledim.

"Uslu durun çocuklar. Yarın sabah uyandığınızda birlikte kahvaltı edeceğiz," diyen Rooney, Benny ve Ira'yı heyecanlandırdı.

"İyi olacak mısın?" Grant önümde dururken bana sordu ve ben de kendimden emin bir şekilde başımı salladım. "İyi olacağım. Çocuklarla eğlenceli bir akşam geçireceğiz," diyerek onu temin ettim.

"Güzel. Bana ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at." Ön cebinde sakladığı bir notu bana uzattı ve aşağıya baktığımda üzerinde numarasını gördüm.

"Pekâlâ, size iyi akşamlar çocuklar," dedim onlara, çoktan sabırsızlıkla dairenin dışında bekleyen Evie hariç herkesin gözleriyle buluşarak.

Neden benim tarafımdan tehdit edildiğini hissettiğini bilmiyorum ama hissetti ve bu da nedense kendimi iyi hissetmemi sağladı.

Benden çok daha güzeldi ama beni potansiyel rakip olarak görüyordu.

Yine de endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Grant tamamen onundu ve benim tek istediğim bu gece harika bir bebek bakıcılığı yapmaya odaklanmaktı.

Bölüm 10

HİBE

Akşamın tadını çıkarıyordum, gerçekten. Ama sadece Evie potansiyel müşterilerle konuşmak için uzaklaştığında.

Yine yapışkan davranıyordu ama vücudumdaki alkol eksikliğini göz önünde bulundurarak bununla iyi başa çıktım.

Nereye baksam zengin insanlar vardı ama tabii ki hem Evie hem de Rooney için sanatlarıyla ilgilenen bu kadar çok insan olduğu için mutluydum.

Dürüst olmak gerekirse, son derece yetenekli sanatçılardı.

Bu benim dünyam değildi. Etrafta durup resimlere bakmak, başkalarıyla bu konuda konuşmak ve arkalarındaki anlamı bulmak.

Aynı filmi tekrar tekrar izlemeyi tercih ederdim ama Rooney'e geleceğime söz verdim ve bu ortamla bir süre daha uğraşmak zorundaydım.

"Şampanya ister misiniz?" diye sordu yemek şirketinden biri bana doğru yürürken.

"Hayır, teşekkür ederim. Suyuma devam edeceğim," dedim ona, mümkün olduğunca kibar görünmeye çalışarak.

"Fikrini değiştirirsen, hemen şurada olacağım." Yaramazca gülümsedi ve eğer Wells ve Rooney tarafından sanki onlar benim ailem ve ben de onların genç oğullarıymışım gibi izlenmiyorum olsaydım, o kadını banyoya götürüp çoktan becerirdim.

Ama buraya kolayca kurtulmak için gelmemiştim ve en iyi arkadaşının kız arkadaşını destekleyen iyi bir arkadaş olmak istiyordum.

Kadın giderken suyumdan bir yudum aldım ve Wells'e doğru yürümeden önce bardağı yanımdaki masaya bıraktım.

"Rigby aradı mı?"

Dönüp bana baktı, başını salladı ve sonra telefonuna baktı. "Henüz değil, ama henüz yemek yediklerini sanmıyorum. Neden soruyorsun?"

Bir nedenim vardı ama şimdi söylersem bana kaşlarını çatardı. "Sebebi yok. Rooney henüz bir şey satmadı mı?"

"Evet, aslında. İki resim ve birinden de bir komisyon aldı," dedi gururla gülümseyerek.

"Bu harika. Heyecanlı olmalı," dedim.

"Hem de çok. Bu parçalar üzerinde çok çalıştı ve bu satışların her birini hak ediyor. Peki ya Evie? İkkinizi orada konuşurken gördüm."

"Henüz bir şey satıp satmadığını bilmiyorum." Açıkçası umurumda da değildi.

"Bu yapmadığı anlamına geliyor. Satış yaptığını herkesin bilmesini sağlardı," diye açıkladı Wells. *Tabii ki.*

"Tamam. Bir dakikalığına dışarı çıkmamın sakıncası var mı? Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Wells başını salladı ve başka bir şey söylemeden galeriden çıkmak için çift kapıya yöneldim.

Yolda Evie tarafından durduruldu, elimi tuttu ve suratını asarak beni kendine çekti.

"Henüz gitmiyorsun, değil mi?"

Boğazımı temizledim ve iğneleyici bir söz söylememek için derin bir nefes aldım. "Sadece biraz

taze

Hava. Beş dakika içinde içeride olacağım"

dedim. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Sen burada kal ve müşterilerinle konuş. Bu senin büyük gecen," dedim onu silkelemeyi umarak.

"Dürüst olmak gerekirse, zaten herkesle yeterince görüştüm." Ellerini benimkilere doladı

üst kolunu kaldırdı ve göğüslerini ona bastırdı. "Bir süre üst katta saklanabiliriz. Sadece ikimiz."

Bu sözleri kulağıma yakın bir şekilde fısıldadı, etrafımızdaki kimsenin onu duymadığından emin olmak için. Ama sözlerinde ne kadar ketumsa, kolumdan omuzlarıma, oradan göğsüme ve karnıma doğru hareket eden ellerinde o kadar ketum değildi.

Başını yana eğmiş, kirpiklerini bana doğru savurarak ellerini vücudumda gezdirmeye devam ederken yere baktım ve onu dikkatle izledim.

Ben sessizliğimi korurken "Biraz eğlenebiliriz," dedi ve ben sessiz kaldıkça derin bir iç çekerek yanağıma doğru eğilip öptü.

"Misafirleriniz var," dedim başımı kaldırıp bazılarının bizi izlediğini görünce.

"Umurumda değil. Biraz eğlenmek istiyorum," dedi bana, çene çizgim boyunca ve boynumun kenarından aşağıya doğru öpücükler bırakarak.

Etrafta bu kadar çok insan olmasaydı ve bu gece Rooney için bu kadar önemli olmasaydı, Evie'nin teklifini hemen kabul ederdim.

Evie'nin en iyi yönlerini göstermesini sağlamak için burada olmasam da, onun *azgın bir sanatçı* olmasını engelledim.

Başını bana doğru çevirdiğinde her iki bileğini de tuttum ve bana dokunmasını engellemek için bir adım geri çekildim. "Bu senin müzayeden. Senin sorumluluğunda. Profesyonel ol."

Onu orada öylece bıraktım ve binayı terk ettim.

Serin hava tam da ihtiyacım olan şeydi ve saniyeler içinde kafamı boşalttı. Evie yüzünden kendimi kaybetmeden önce tam zamanında.

Yoğun biriydi ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Bu gecelik bu kadar yeter.

"Hey, dostum," dediğini duydum Wells'in, o da dışarı çıkarken. "Ira'nın pompasını değiştirmek için eve gidiyorum. Rigby bana mesaj attı."

"Şimdi mi
gidiyorsun?" Başını
salladı.

"Ben de seninle geliyorum."

"Neden? Yeterince içtin mi?" diye eğlenerek sordu, bu tür olaylardan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

"Evet, fazlasıyla yeterli."

Beni daha fazla sorgulamadan arabasına doğru yürüdük, bindik ve doğruca dairesine geri döndük, orada bir şekilde benimle aynı odada durarak beni sakinleştirmeyi başaran tek kızı görecektim.

Bölüm 11

RIGBY

Wells daireye girdiğinde, Grant'ın hemen arkasından içeri girdiğini görmeyi beklemiyordum. Hoş bir sürprizdi ama aynı zamanda beni düşündürdü.

Bana güvenmiyor muydu?

Öyle olduğunu söyledi, ama o zaman neden buradaydı?

"Hey, Rigby. Şu ana kadar her şey yolunda mı?" Wells bana doğru yürürken sordu, ben de onu ikna etmek için gülümseyerek başımı salladım.

"Her şey mükemmel. Çocuklar oturma odasında oynuyorlar," dedim ona.

Kenara çekilerek oturma odasına gitmek için yanımdan geçmesine izin verdim ve onu takip ettiğimde Grant hemen arkamdaydı.

"Baba!" Ira, Wells'i fark edince seslendi ve yanlarına çömeldiğinde uzanıp Ira'nın saçlarını okşadı.

"Hey, dostum. Pompanı değiştirmeye geldim."

Ira, Benny'yi bir süre yalnız bırakmaya aldırmadı ve ayağa kalkarak Wells'in elini tutup onu mutfığa kadar takip etti.

Grant, Benny'nin oturma odasının zeminine serilmiş süper kahramanlarla oynamaya devam etmesini izliyordu ve bakışlarını bana çevirdiğinde ona gülümsedim. "Müzayede nasıl gidiyor?"

"Güzel, ama geri dönmeyeceğim," diye yanıtladı Wells'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Kalıyor musun?" diye sordu Ira'nın gömleğini kaldırıp pantolonuna takılı küçük bir cihazı ortaya çıkarırken. Fark etmemiştim ama Ira'nın bu akşam birkaç kez karnının üzerinde bir şey ayarladığını görmüştüm.

Yine de bundan çok rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve Wells'in ona dokunması ve ellemesiyle ilgili bir sorunu da yoktu.

"Evet, bu kadar yeter. Siz dönene kadar burada kalacağım," dedi Grant.

Böyle hissetmek istemesem de, içimde Grant'ın bana ne söylerse söylesin güvenmediğine dair bir his vardı.

Çoğu ebeveyn fırsat bulduklarında çocuklarından uzak durmaktan memnuniyet duyardı ama Grant belli ki o ebeveynlerden biri değildi.

"Evie'ye haber vermemi ister misin?" Wells sordu.

Grant önce cevap vermedi ama Wells ona bakmak için başını çevirdiğinde, "Her şeyi bilmek zorunda değil," dedi.

İşte yine oldu.

Kızgınlığı.

"Baba, dans partisi yaptık!" Ira, Grant'ten gelen olumsuz havayı saniyeler içinde dağıtarak heyecanla duyurdu.

"Yaptın mı? Eğlenceli miydi?" Wells ona sordu. "Çok eğlenceliydi!"

Ona gülümsedim. Ben de en az çocuklar kadar eğlenmiştim ve yatmadan önce bir tane daha içeceğime söz verdirdiler.

Yine de yorulmaya başlamışlardı ve başka bir dans partisinin olmayacağını biliyordum.

"Benny iyi miydi?" Grant yanımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde sordu.

Ona baktım ve başımı salladım. "Çok iyiydi. Yemeğini yedi ve bize canavar kamyonlar hakkında her şeyi anlattı."

Grant kıkırdadı ve hâlâ yerde oturup sessizce oynayan oğluna baktı. "Bir süredir onu böyle hareketsiz otururken görmemiştim," diye itiraf etti Grant. "Beni fark ettiğini bile sanmıyorum. burada duruyor."

Benny'nin babasını fark ettiğinden emindim ama oyuna odaklanmıştı ki bu Grant'in kesinlikle beklemediği bir şeydi.

"Sanırım dans etmekten yoruldu," dedim ona.

"Pekala, dostum. Her şey tamam. Annen ve ben sabah geri döneceğiz," dedi Wells Ira'ya.

"Ve sonra hep birlikte kahvaltı edeceğiz," dedi, annesinin daha önce verdiği sözü unutmadan.

"Bu doğru. Yarın Benny ve Grant ile kahvaltı edeceğiz. Şimdi, yatmadan önce biraz daha oynayarak eğlenin."

Ira oturma odasına koşmadan önce babasına sarıldı ve Wells yeni pompanın boş paketlerini attıktan sonra bana gülümseyerek baktı ve "Harika gidiyorsun. Rooney ve ben tekrar bir bebek bakıcısına ihtiyaç duyduğumuzda seni geri çağıracağımdan emin olacağım."

"Tabii ki! İkisi de çok tatlı çocuklar," dedim ona. "Umarım müzayedede eğleniyorsunuzdur."

"Öyleyim, teşekkürler. Bu adam için aynı şeyi söyleyemem," dedi Grant'e doğru başını sallayarak ve sonra ona bakarak. "Geri dönmek istemediğine emin misin?"

"Ben iyiyim," onun tek yanıtıydı.

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz çocuklar. Hoşça kalın çocuklar," diye Ira ve Benny'ye seslendi ama onlar oyuncaklarına odaklanmışlardı.

Wells gittikten sonra Grant'e döndüm ve iç çektim. "Bana güvenmiyorsun, değil mi?" Grant kaşlarını kaldırdı ve takım elbisesinin ceketini çıkarırken kıkırdadı. "Yine mi?" "Eğer bana güveniyor olsaydın, burada kalıp bebek bakıcılığı yapmamı izlemezdin," dedim.

Grant başını salladı ve ceketini sandalyelerden birinin üzerine koydu, sonra buzdolabını açtı ve bir bira çıkardı. "Burada kalıyorum çünkü Evie'nin memelerini her tarafıma sürmesinden bıktım. Sana güvendiğime inanman için bu yeterli mi?"

Sözleri beni şaşırttı. Bir erkek Evie gibi güzel bir kızın göğüslerini ona sürmesinden neden rahatsız olsun ki?

"İkinizin çıktığını sanıyordum."

"Tanrım, hayır. Evie çıkılacak tipte bir kız değil," dedi ve konuyu değiştirmeden önce bu kadarla yetindi. "Çocuklar bu gece hiç televizyon izlediler mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama yine de pek ilgileniyor gibi görünmüyorlardı." "Yakında ilgilenecekler. Onları yormanın en iyi yolu bu," diye açıkladı. "Ebeveyn olarak biraz sessiz zaman geçirmek için tembelce bir numara," dedim.

"Olabilir, ama henüz televizyon izlemedilerse, izlemeleri benim için sorun değil. Uyuduklarında da sohbet edebiliriz."

"Sohbet mi?"

"Evet. Konuşun ve birbirinizi tanıyın. Çocuğuma bakıcılık yapan kız hakkında pek bir şey bilmiyorum" dedi.

"Bana uyar."

"Güzel. O zaman bu çocukları yatmaya hazırlayalım."

Gördüğüm en şirin manzaraydı.

Grant kanepede oturmuş, kollarını sağına soluna yaslamış Benny ve Ira'ya dolamış, hayal aleminde uyukluyordu.

Televizyonu açtıktan sonra uykuya dalmaları sadece birkaç dakika sürdü, ancak bu manzara ne kadar tatlı olsa da, ikisini de uyandırmadan Ira'nın yatak odasına götürmek zorunda kaldık.

Benny'yi izleyen Grant'a baktım ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında Ira'ya başını salladı. "Onu alabilir misin?"

Başımı salladım ve koltuktan kalkıp Ira'yı dikkatlice kucağıma aldım, bir kolum altında, diğer elim başının arkasını kavrayacak şekilde vücudunu kendime yasladım.

"Pekâlâ dostum. Yatma zamanı," diye fısıldadı Grant, Benny'yi göğsüne doğru çekti ve sonra onu Ira'nın yatak odasına taşımak için ayağa kalktı.

Onu takip ettim ve Benny'yi birlikte uyuyacakları Ira'nın yatağına yatırmasını bekledim, çünkü Ira'nın yatağı iki küçük çocuk için yeterince büyüktü.

Benny yattığında, onu uyandırmamaya dikkat ederek Ira'yı aşağı indirdim.

"Muhtemelen daha sonra uyanacak. Gece boyunca uyuyamaz," dedi Grant sessizce, derin sesi beni ürperti.

Ira'yı kastediyordu ama Rooney bana söylediği için zaten

biliyordum. Aldırmadım. Bunun için buradaydım, değil mi?

Gülümsedim ve başımı salladım, sonra da kapıyı biraz açık bırakarak Grant'i odadan dışarı kadar takip ettim. Mutfığa vardığımızda "Bira ister misin?" diye sordu ve ben de uzun süre düşündükten sonra

başımı salladım.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bira sevmez misin?"

"Var ama gece geç saatlerde alkol alırsam başım ağrıyor." "Başka bir şey var mı peki?"

"Su gayet iyi," dedim ona.

"Rahatına bak."

Bu dairede kendimi onun kadar evimde hissetmiyordum, bu yüzden ben tekrar kanepeye otururken birasını ve benim için bir bardak su almasına izin verdim.

Birasını açmasını izledim ve bana doğru yürüdüğünde, onu aşağı yukarı süzmekten kendimi alamadım.

Bana her türlü şeyi hissettiriyor ve yaptığı her küçük şeyle kafamı derinden karıştırıyordu.

Sadece var olması bile üzerimde bu kadar yoğun bir etki yaratmamalıydı ama yarattı.

Sohbetimiz temiz ve basit kaldığı sürece endişelenecek bir şeyim yoktu.

Yine de bu adam yanında oturan kişiyi kendisine aşık etme potansiyeline sahipti ve aşk benim aradığım bir şey değildi.

Kesinlikle olmaz.

Bölüm 12

HİBE

"Seni sinirlendiriyor muyum?"

Bu soruyu sorduğumda kaşları çatıldı ve bu onun kanepenin kendi tarafında daha da kaymasına neden oldu.

Daha konuşmaya bile başlamamıştık ama o gergin bir şekilde kazağının kollarını çekiştiriyor ve göz temasından kaçınıyordu.

"Neden beni sinirlendiriyorsun?"

"Neden yapmayayım?"

Sözlerimin genellikle kibirli olarak görüldüğünü biliyordum, ancak kazadan beri bu özelliğimi bir türlü değiştiremiyordum.

Bu kadar aptal olduğum ve yanan bir ahıra koştuğum için hala acı çekiyordum ama olan olmuştu ve geri dönüşü yoktu.

Şanslıydım ki hâlâ hayattaydım ve neyi farklı yapabileceğime odaklanmak yerine buna odaklanmalıydım.

Uzun bir aradan sonra derin bir nefes aldı ve omuz silkti. "Bazen senin yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Belki de insanları rahatsız etme tarzın yüzünden. Bunu bilerek yapmadığınızdan eminim, ama genellikle oldukça... güçlü görünüyorsunuz."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim ve bakışlarımı kaçırmaya devam ederken yüzünü inceledim.

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," dedim, gözlerimi ondan ayırmadan ve mavi gözlerinin tekrar yukarı bakmasını umarak.

Bana bakmasa da gülümsedi. "Ve beni sinirlendirdiğini kabul ettiğin için minnettarım."

Kıkırdadım, biramdan bir yudum daha aldım ve şişeyi sehpanın üzerine bıraktım. "Yani haklıydım. Yine de bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim. Seni rahatsız etmek istememiştim."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Rahatsız yanlış kelime. Erkeklerin benimle flört etmesine alışık değilim."

"Flört mü?"

"Evet, flört etmek. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, anlıyor musun? Kendini iyi hissetmeni sağlamak için beni gergin hissettirirken, ben de yerine koyamadığım her türlü şeyi hissediyorum."

Bu teoriyi nasıl bulduğunu anlamaya çalışırken yüzünü incelemeye devam ettim ve gerçekten de onunla ilk tanıştığımdan beri yaptığım şeyin bu olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Ki bu çok uzun zaman önce değildi.

İkimiz de sessizliğimi onun sözleri üzerinde düşünmek için kullandık ve ben içten içe sinirlenmeye başladığımda, o içten bir kahkaha attı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, bir kahkaha attım çünkü onunki bulaşıcıydı. Sonra anladım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Güzel yüzüne bir sırtıma yayıldı ve bu kadar eğlenceli olduğunu düşündüğü şey karşısında başımı salladım.

Kahretsin. Kız mizahımı bana karşı kullandı.

Ve bunu iyi yaptı.

"Bu çok kolay," dedi, şimdi benimle alay ediyordu.

"Tanrım, bunun olacağını nasıl göremedim?" Kıkırdayarak sordum.

"İşe yarayacağını düşünmemiştim," diye itiraf etti. Bana kendimi aptal gibi hissettirdiği için kendisiyle gurur duyuyordu ve ben bunu kesinlikle hak etmiştim.

"Öyle oldu. Aslında bir kez olsun davranışlarım hakkında düşünmemi sağladı. Aferin, kedicik."

Bu sefer sessiz kaldı ve benimle tekrar uğraşmaya çalışmadan yüzü düştü.

Her ne düşünüyorsa ciddi olduğunu söyleyebilirdim ama bilmem gereken bir şey değildi. Bu yüzden düşüncelerinin çılgınca akmasını ve saniyeler sonra transa geçmesini sabırla izledim, bana tekrar gülümsedi.

"Fizik tedavi nasıl gidiyor?"

Soracağını düşündüğüm şey bu değildi ama bu konu hakkında konuşmaktan çekinmedim.

"Harika gidiyor. Yürümek giderek kolaylaşıyor ve ağrılar da bir süre önce kayboldu" dedim. "Yine de terapiye gitmeye devam edecek misin?" diye sordu, sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu.

Evie benim kişisel sorunlarımla hiç ilgilenmedi, ama dürüst olmak gerekirse, ona karşı Rigby'ye karşı olduğum kadar açık olmazdım.

Rigby'nin giderek daha fazla keyif almaya başladığım bir sakinliği vardı.

"Kesinlikle. Doktorum bacağımın tamamen iyileştiğini hissettiğimde durmamın büyük bir hata olacağını söyledi.

Her zaman geri çekilebilir ve komplikasyonlar yaşayabilirim. Tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Başını salladı ve dudaklarını büzerek bakışlarını bacağıma çevirdi ve tekrar bana baktığında "Yanık ne kadar kötü?" diye sordu.

"Üçüncü derece. Sinir hasarının yanı sıra deri nakli ameliyatı olmak zorunda kaldım, yoksa derim iyileşmezdi" diye açıkladıktan sonra "Görmek ister misin?" diye ekledim.

Gözleri bir torba şeker alan bir çocuk gibi heyecanla açıldı. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım ve eğilip pantolonumun alt paçasını tuttum ve sol bacağımı ortaya çıkarmak için yukarı çektim.

Rigby yaklaşıp onu görece kadar eğildi ve bacağıma dikkatle bakmasını izledim. "Çılgınca görünüyor," diye fısıldadı hayranlıkla. "Doktorların harika bir iş çıkarmış."

"Katılıyorum. Bana başka bir adamın derisini kullanacaklarını söylediklerinde şüpheyle yaklaşmışım. Tesadüfe bakın ki, derisi benimkine uyan bir donör vardı. Tam olarak değil ama bacağımı iyileştirmek için tek olasılık bu olsaydı beyaz bir adamın derisini kullanmalarına izin verirdim."

Aşılanan deriyi çevreleyen yara izi görülebiliyordu, ancak zamanla ve iyi bir bakımla yavaş yavaş solacaktı.

"Benny bacağın hakkında ne düşünüyor?" diye sordu uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana bakarak. "İlk gördüğünde fena göründüğümü söyledi," dedim ona, hatırladıkça gülüyordum.

"Haksız değil. Dokunabilir miyim?"

Soracağını düşünmemiştim. "Devam et," diye cesaretlendirdim.

Parmak uçlarını bacağımın yan tarafına dikkatlice dokundurmasını izledim ve o bunu yaparken ben de yüzünün her santimetresini inceledim.

Onda vücudumda şok etkisi yaratan bir şey vardı, kalbime ve aynı zamanda sikime giden yolu buluyordu.

İlginç bir genç kadındı ve az bir çabayla onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememi sağladı.

"Bunlardan herhangi birini hissediyor musun?" diye sordu sessizce, avuç içi şimdi kaval kemiğıme dayanmıştı. "Hayır, ama şanslıysam bu zamanla değışecek."

"Her halükarda, gerçekten de fena görünüyor," dedi bana sırtarak.

O geri çekilince pantolonumu bacağımyı örtecek şekilde indirdim, sonra dönüp tekrar ona baktım.

"Hiç büyük bir ameliyat geçirdin mi?"

"Hayır, asla. Neyse ki. Çok olaysız bir çocukluk ve gençlik dönemi geçirdim. Beni tehlikeye atabilecek pek bir şey olmadı," dedi küçük bir kahkaha atarak.

"Bu mümkün mü ki? Peki ya mutfak kazaları? Ya da salıncaktan düşme?"

"Hayır, asla. Koruyucu ailem asla incinmemem için elinden geleni yaptı."

Bu dikkatimi çekti. "Koruyucu aile mi?"

"Ah, evet." Bu sırrı bana açtığı için kendinden memnun görünmüyordu ama yine de anlatmaya devam etti. "Hayatım boyunca koruyucu aile yanında kaldım. On sekiz yaşma kadar ve taşınmama izin verilene kadar."

Çocuklarını büyütmemek için iyi nedenleri olmadığı sürece, çocukların ebeveynleri olmadan büyümesi düşüncesinden nefret ederdim.

Neden koruyucu aileler tarafından büyütüldüğünü bilmek istiyordum ama çok derine inip beni kendinden uzaklaştırma riskini almak istemiyordum.

Birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başlamıştık ve ne zaman geçmişiyile ilgili daha fazla şey paylaşacak kadar rahat hissederse, ben de onu dinlemek için burada olacaktım.

Bölüm 13

RIGBY

Tam konuşmamız ilginçleşmeye başlamışken, Grant bana kazanın nasıl olduğunu anlatırken, Rooney ve Wells daireye girdiler.

Saat gece yarısını geçmişti ve yorgunluk üzerime çökmüştü. Bu gece bittiği için üzgün olsam da yatmaya hazırdım.

"Hey, siz ikiniz. Çocuklar uyuyor mu?" Rooney, Wells ve Evie'nin ardından oturma odasına girerken sordu.

Grant'in yanındaki kanepede oturduğumu fark edince kaşlarının arasında derin bir çatılma belirdi ama bakışlarını görmezden gelerek Rooney'ye cevap verdim.

"Evet, Wells gittikten sonra hemen uykuya daldılar," dedim gülümseyerek.

"Mükemmel. Çok teşekkür ederim, Rigby. Bu gece onlara bakıcılık yaptığın için gerçekten minnettarız."

"Tabii ki! Bana ne zaman ihtiyacın olursa haber ver, orada olacağım. Ira çok tatlı biri. Benny de öyle," dedim onlara koltuktan kalkıp boş bardağımı alırken. "Sizi yakında tekrar arayacağımızdan emin olabilirsiniz. Seni eve bırakmamı ister misin?" Wells sordu.

"Onu ben götüreceğim," dedi Grant ayağa kalkarken ve Evie'nin yüzünün daha da sinirlendiğini görebiliyordum.

"Yukarı gelmek istersin diye düşünmüştüm," dedi, gözleri Grant'e sabitlenmişti.

"Onu eve götüreceğime söz verdim," dedi ona, sonra dönüp bana baktı. "Hazır mısınız?"

Başımı sallayarak bardağı mutfaka götürdüm ve içinde akşam yemeğinden kalan çocukların tabaklarının bulunduğu bulaşık makinesine yerleştirdim.

Wells, "Saat başına ne kadar ücret alacağınızı konuşmadık," dedi ve eğer bundan bahsetmeseydi, para almayı tamamen unutacaktım.

"Oh, uh..." Maddie ile bebek bakıcılarının ne kadar ücret alması gerektiği hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım ve internete baktıktan sonra her türlü fiyatı gördük.

On beş dolardan yirmi üç dolara kadar her şey mümkündü. Ama bebek bakıcılığı yaptığım ilk gece onlardan çok fazla ücret almak istemiyordum, çünkü beni başka bir bebek bakıcılığı işi için tekrar arayacaklarını umuyordum.

Ben de oldukça düşük bir oran belirledim. "On yedi."

Wells çoktan cüzdanını karıştırmaya başlamıştı ama ona ne kadar ücret alacağımı söylediğimde durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Kahretsin... Bu çok mu fazla oldu?

Altı saatten fazla buradaydım.

Ne diyeceğimi bilemedim ama şansıma, Evie bu durumu daha da garip hale getirmek için etrafımdaydı. "Madem çocukları bu kadar çok seviyorsun, neden bedavaya yapmıyorsun?"

Çok iyi bir noktaya değindi. Benim de makul bir cevabım vardı.

Ona baktım ve cevap vermeden önce sıkıca gülümsedim. "Kıramı ve yemeğimi karşılayabilecek kadar iyi para kazandıran bir işim var. Ayrıca yemeğe ihtiyacı olan bir köpeğim de var ve fazladan

para kazanmak onun da yemek masraflarını karşılamama yardımcı oluyor."

"Gördün mü Evie? Parası için çalışan insanlar var ve her şey onların sırtına yüklenmiyor.

Ebeveynleri tarafından kışları," diye tükürdü Grant.

İşte yine oradaydı. Sinirli tarafı.

Ama bu sefer kızdığı ben değildim.

"Evie çalışıyor," dedi Rooney, ancak buna bir şey ekleme ihtiyacı hissetmedi. Belki de Grant'in haklı olduğunu bildiği içindir?

Gerçi bir sanatçı olarak ailesinden hiç yardım almadan yeterince para kazanıyor olmalı, değil mi?

"Her neyse," diye mırıldandı Evie.

"Al," dedi Wells, Rooney ona sessizce bir şeyler fısıldadıktan sonra cüzdanından çıkardığı parayı uzatarak.

"Teşekkür ederim. Bir ara Ira'ya tekrar bakıcılık yapmaktan mutluluk duyarım. Benny'ye de tabii ki," dedim onlara.

Rooney bana gülümseyerek, "Sana haber verimiz," dedi. "Artık geç oldu. Eminim yorgunsunuzdur."

"Birazcık. Tekrar teşekkür ederim." Ceketimi ve ayakkabılarımı giydiğim kapıya kadar bana eşlik ettiler ve Rooney ile Wells'e veda etmek için arkamı döndüğümde Evie'nin Grant'e sarıldığını gördüm.

Memnun görünmüyordu ve onu üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Onu bıraktıktan sonra geri gelecek misin? Zaten sabah geri gelmen gerekecek."

Benny'yi sabah alması gerektiği için gerçekten iyi bir noktaya parmak basmıştı ama Grant'in başka planları vardı.

"Ben iyiyim. Git uyu, Evie," dedi ve onu nazikçe kenara itip bana doğru yürüdü. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve Rooney ile Wells'e dönerek ön kapıdan çıkmadan önce onlara bir kez daha teşekkür ettim.

Dışarı çıkana kadar konuşmadık ve ilk konuşan o oldu. "Onun için üzgünüm." "Önemli değil. O, uh..."

"Bir velet. Etrafta olması korkunç bir insan, özellikle de potansiyel bir tehdit olarak gördüğü biriyseniz."

Kaşlarımı çattım çünkü daha önce de böyle düşünmüştüm. "Beni neden bir tehdit olarak görsün ki?"

Grant arabanın kapısını benim için açarken sert bir kahkaha attı. "Çünkü sen onun tam tersisin ve aramızdaki bağı fark etti."

Bunu inkar edemezdim. Sohbetimiz güzeldi ve bir gün devam etmeyi umuyordum.

"Evie hakkında konuşmayalım. Bin" dedi, ben de dediğini yaptım ve kapıyı kapatıp arabanın etrafında dolaşarak kendisi içeri girdi.

"Wells sana ne kadar verdi?"

Kontrol bile etmemiştim.

Wells'in bana verdiği parayı koyduğum sırt çantama baktım ve içine uzanarak parayı geri çıkardım.

Aman Tanrım.

"Bir buçuk. Bu çok fazla."

"Çok mu fazla? Sen çok az istedin."

Takım elbisesinin cebine uzanıp cüzdanını çıkarmasını izledim. "Ne yapıyorsun?"

"Sana payımı veriyorum. Sen de benim çocuğuma bakmıştın,

hatırladın mı?" "Evet, biliyorum ama-"

"Yani iki katı para alacaksın. Al şunu," dedi iki yüz dolarlık banknot uzatırken. "Bu çok fazla."

"Rigby, parayı al."

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum ve arkamı döndüm.

"Al şu lanet parayı, kedicik! Beni kızdırma."

Ona tekrar baktım ve ne kadar ciddi olduğunu gördüm ama her ne kadar parasını almamı istese de o kadarını kabul edemezdim.

Bebek bakıcılığı için değil.

"Yapamam. Bu konuda kendimi iyi hissetmeyeceğim Grant."

"İki küçük çocuğa bakıcılık yapmak için doğru miktar." Başımı tekrar salladım. "Bunu kabul edemem."

Grant içini çekti ve koltuğunda dönerek bana baktı, sonra elini uzatarak büyük eliyle çenemi kavradı.

"Seninle daha fazla tartışmayacağım. Parayı al, köpeğine biraz mama al ve bu gece çocuğuma bakıcılık yapman konusunda kendimi iyi hissetmeme izin ver."

Sözleri doğrudan, sesi sertti ve gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

Artık bundan kurtulmamın imkânı yoktu, bu yüzden yavaşça başımı salladım. "Tamam. Sen kazandın. Teşekkür ederim."

"Güzel." Gözleri benimkilere kilitlenmişken parayı elime tutuşturdu. "Ve bunun için bana teşekkür etme. Bu gece bütün işi sen yaptın."

Elini çekip emniyet kemerini takmak için dönmeden önce başparmağını çenemde gezdirdi.

Bebek bakıcılığı işi için üç elli çok fazlaydı ama onu kızdırmamak için sessiz kaldım ve beni eve bırakmasına izin verdim.

Ve umarım yarın sabah karnımdaki bu kelebekler yok olur.

Bölüm 14

HİBE

Rooney, Ira'nın yanına otururken, "Rigby çok tatlı bir kız," dedi.

Dün gece çocuklara söz verdiğimiz gibi kahvaltı ediyorduk ve Ira sağlıklı meyvelerini yerken Benny de evden getirdiğim ikinci kase mısır gevreğini mideye indiriyordu.

Başka bir şey yemeyeceğini biliyordum ama ayrılmadan önce ona bir meyve yedirmeyi ihmal etmedim. "Çok tatlı bir kız," diye onayladı Wells. "İkinizin arkadaş olabileceğinizi görebiliyorum."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Rooney gülümseyerek ve sonra bana bakarak. "Bebek bakıcımızla arkadaş olmama aldırılmazsın, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırarak neden benden izin istediğini merak ettim. "Bu arkadaşlığı çocuğuna bedava bakıcılık yapması için kullanmadığın sürece sorun yok."

"Tabii ki hayır Grant. Ama dün gece gerçekten iyi bir iş çıkardı ve ondan hoşlandığını biliyorum, o zaman neden onunla arkadaş olmayalım?"

"Ondan hoşlanıyor musun? Grant zaten ondan hoşlanıyor," dedi

Wells, aptal gibi sırtarak. Bir şey söylemedim çünkü söylersem kendimi ele vermiş olurum.

Rigby gerçekten çok tatlıydı ve daha önce de fark ettiğim gibi bana bir şeyler hissettiriyordu.

Yine de benden yirmi altı yaş küçük bir kızla ciddiyete yaklaşmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Sessiz. Demek ki haklısın," diye alay etti Rooney. "Ciddi bir ilişkiye girmenin kimseye zararı olmaz."

"İlişkiler için zamanım yok. Hâlâ iyileşme sürecindeyim" dedim.

"Bunun saçmalık olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Wells, Ira bu kelimeyi duyunca yan gözle baktı. "Kusura bakma dostum. Bir daha söylemeyeceğim."

"Çok iyi iyileşiyorsun ve birine tekrar açılmanın sana bir zararı olmaz. Çok uzun zaman oldu," dedi Rooney her zamanki nazik sesiyle.

"Ama bu açılacağım kişinin Rigby olması gerektiği anlamına gelmiyor," dedim ona.

"Tabii ki hayır. Ama ondan hoşlanıyorsun. İkiniz arasında bir bağ olduğu da açık, yoksa Evie ona kötü davrandığında Rigby'ye karşı bu kadar korumacı davranmazdın." Rooney çocukların duymaması için son üç kelimeyi fısıldadı.

"Ben herkesi Evie'den korurum."

"Doğru. Bence hala ona çıkma teklif etmelisin. Bakalım işler nereye varacak. Rigby çok tatlı biri ve onun da senden hoşlandığını söyleyebilirim."

Rooney insanları okumakta iyiydi ve Rigby ile sadece bir kez karşılaşmış olmasına rağmen, onun benim hakkımda ne hissettiğinden son derece emindi.

İçimi çektim. "Randevulara gitmiyorum."

"Kesinlikle öyle. Üniversitedeyken neredeyse her hafta biriyle çıkıyordun ve kızlar sana bayılıyordu," dedi Wells.

"Çok uzun zaman oldu." Bu noktada, kendimi flört etmenin bana göre olmadığına ikna etmeye

alışıyordum, oysa içten içe kızları randevuya götürmek için mükemmel bir aday olduğumu biliyordum.

Benny doğmadan önce Amy'yi sık sık dışarı çıkarırdım. Bu sadece ilişkimizi güçlendirmekle kalmadı.

Aynı zamanda geleceğimiz için de beni umutlandırdı.
Yanılmışım ama bunun randevularımızla bir ilgisi yok.
Değişen Amy'ydi ve ayrılığımızın gerçekleşmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.
"Reddedilmekten korkuyor musun?" Rooney sordu.
Güldüm. "Hayır, kesinlikle olmaz. Ama biriyle çıkmaya başladıktan sonra istediğimin bu olmadığını fark etmek istemiyorum."
Wells kaşlarını kaldırarak, "Demek bağlanmaktan korkuyorsun," dedi.
Bakın kim konuşuyor.
Hayır, bu da değildi ve Rigby'ye çıkma teklif etmemek için yeterince iyi bir nedenim olmadığını fark ettim.
"Belki de ihtiyacım olan şey ciddiyettir."
Rooney şaşırmış ama aynı zamanda memnun görünüyordu. "Hemen ciddileşmek zorunda değil, ama insanları okumakta iyiyimdir ve Rigby dün gece kanepede senin yanında otururken oldukça rahat görünüyordu."
"Ve Evie ikinizi birlikte gördüğünde çok kızdı. O bile aranızdaki bağı fark etti," diye ekledi Wells.
Evie'den kurtulmak için Rigby'yi kullanmayacaktım çünkü onu benden uzak tutmanın başka yolları da vardı.
Ama Rigby'ye çıkma teklif etmek kulağa iyi bir fikir gibi gelmeye başlamıştı. Aramızda bir bağ olduğunu inkar etmek mümkün değildi.
Özellikle de dün geceki konuşmamızdan sonra. "Onu Cuma günü tekrar göreceğim," dedim onlara.
"Yani ona çıkma mı teklif edeceksin?" Rooney heyecanla sordu.
"Yani onu Cuma günü tekrar göreceğim."
İç çekti. "İyi. Ama ona bir şans vermezsen, bu senin kaybın olur. O özel biri."
Rooney öyle diyorsa, doğru olmalı.

Benny'ye öğleden sonra oyun parkına gideceğimize dair söz verdim, bu yüzden biraz kestirdikten sonra kapıdan çıktık ve parka gitmek için birkaç blok yürüdük.
"Bugün çocuklar yok baba," dedi Benny kaşlarını çatarak boş oyun alanına bakarken.
"Sorun değil. Seninle oynayacağım, hm?"
Bugün hava güneşli değildi ama gökyüzündeki gri bulutlar bizi korkutmadı.
"Tamam. Kaydırdan inerken beni izleyebilir misin?"
Oyuncaklarla dolu sırt çantasını kumun üzerine koydum ve Benny'yi omzuma atmak için kucağıma aldım. "Hangi kaydırdan inmek istersin?"
Kendini sırtıma doğru itmeye çalışırken kıkırdadı. "Göremiyorum, baba!"
"Oh, doğru. Peki ya şimdi?" Arkamı döndüm ama onu omzumun üzerinden baş aşağı tutarak sordum.
"Hayır baba, beni bırakmalısın!" dedi küçük yumruklarını sırtıma vurarak.
Boynuma sarılabilmesi için onu geri çektiğimde kaydıraklardan birini işaret etti. "Kırmızı olanı!"

Elbette, büyük çocukların bile cesaret edemediği en dik kaydıraktan aşağı inmek istiyordu. "Emin misin?"

"Evet!"

"Pekâlâ. Oraya kendin mi tırmanacaksın?" Boyum kadar olan tırmanma duvarının önünde dururken sordum.

"Evet, yapabilirim."

Duvara zahmetsizce tırmanırken arkasında durdum ve tepeye ulaştığında kaydırağın önünde durmak için etraftan dolaştım.

"Kaymak için oturmalsın dostum," dedim ona, her zaman yaptığı gibi kaydırağa adım atmaya çalışarak orada dururken.

Oğlum bir gün ya dublör olacaktı ya da güvenliği umursamayan pervasız bir belalı.

Ama o şeylerden birine dönüşmeden önce, onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. "Bunun gibi mi?" diye sordu.

"Aynen böyle, dostum. Bacaklarını düz tut."

Kaydıraktan aşağı inmesini beklerken, Benny'nin arkamı işaret eden parmağını takip ettim. "Büyük köpek, baba! Bak!"

Bir an için arkama baktım, gerçekten de büyük bir köpeğin bize doğru yürüdüğünü fark ettim ve Rigby'nin bir Saint Bernard sahibi olduğundan bahsettiğini hatırlayınca tekrar arkama dönüp onun köpeğin tasmağını tuttuğunu gördüm.

"Bu Rigby!" Benny onu da tanıyarak mırıldandı.

Kaydıraktan kendine zarar vermeden indiğinden emin oldum, sonra ona doğru koşmaması için elini tuttum, çocukları sevmiyorsa diye köpeği korkuttum.

Rigby oyun alanında bizi gördüğünde gülümsüyordu ve yeterince yaklaştığında durup köpeğine oturmasını söyledi.

Her yere salyası akıyordu.

"Merhaba," dedi tatlı tatlı, bana ve Benny'ye gülümseyerek. "Eğleniyor musunuz?"

"Bu kaydıraktan aşağı indim!" Benny kırmızı kaydırağı göstererek gururla duyurdu. "Gördüm! Çok dik bir kaydırak, değil mi?"

"O kadar da dik değil," dedi Benny, bundan etkilenmemiştir. "Bu senin köpeğin mi?"

"Evet, bu Woodstock," dedi ona, köpeğin koca kafasını okşayarak. Köpek neredeyse Benny kadar uzundu ama oğlum ondan zerre kadar korkmuyordu.

"Onu sevebilir miyim?"

Rigby, Benny'nin yaklaşmasına izin vermemi istemek için bana baktı, ben de omuz silktim.

"Woodstock ısırmadığı sürece sorun yok."

"Woody çok arkadaş canlısıdır. Çocukları sever," dedi bana gülümseyerek, sonra köpeğinin yanına çömeldi ve elini Benny'ye uzattı.

Elini bıraktım ve korkusuzca ona doğru yürümesini, Rigby'nin elini tutmasını ve Woodstock'u dikkatle gözlemlemesini izledim.

"Neden bu kadar büyük?"

"O bir Saint Bernard. Dünyadaki en büyük köpek cinslerinden biridir. Ama nazik bir devdir ve çocuklarla oynamayı sever," diyerek onu temin etti.

"Öyle mi? Onu sevebilir miyim?" diye tekrar sordu.

Rigby ona gülümseyerek, "Elbette," dedi ve Benny hiç tereddüt etmeden Woodstock'u iki eliyle birden sevmeye başladı.

İkisini de konuşurken ve köpeği severken izledim ve sohbetleri uzadıkça ona çıkma teklif etme isteğim daha da güçlendi.

Rooney ve Wells'le kahvaltıdan sonra fikrimi değiştirmiş, biriyle çıkmaya hazır olmadığımı düşünmüştüm ama bugün Rigby'yi tekrar görmek bana dün geceki sohbetimizin ne kadar derin olduğunu ve onunla konuşmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlattı.

Ama sormadan önce, Benny'nin Woodstock sayesinde bambaşka bir çocuğa dönüşmesini izledim.

Bölüm 15

RIGBY

"Onunla oynayabilir miyim?" Benny gözlerini ve ellerini Woodstock'tan ayırmadan sordu. Hayranlık içindeydi ve Grant'in oğlunu bir süredir böyle görmediğini söyleyebilirdim.

"Elbette yapabilirsin! Bak, onun en sevdiği topu getirdim. Sen atarsın, o da getirir" dedim ve Woody'nin topunu çıkarıp ona uzattım.

Kısa sürede Benny topu atabildiği kadar uzağa attı ve Woody koşmaya başladığında Benny de mutlulukla gülerek onu takip etti.

"Böyle bir canavarın olacağını düşünmemiştim," dedi Grant ayağa kalkıp onunla yüzleşirken.

İkimizin de gözü Benny ve Woody'deydi ama birlikte o kadar güzel oynuyorlardı ki endişelenmesine gerek kalmadı.

"Ben de bir gün bu kadar büyük bir köpeğe sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ama onunla mutluyum. O benim en iyi dostum."

Grant başını salladı ve ellerini ön ceplerine soktu, hiçbir şey olmayacağını anladığında bana baktı.

Woody ile bir parkta yürürken, onu cüssesine göre yargılayan ve vahşi bir köpek gören birçok ebeveyn çocuklarını tutup sıkıca kavradı.

Elbette köpeklerin sağı solu belli olmazdı ama onları doğru yetiştirdiğinizde öyle olmazdı. Ve onun iyi ve sakin bir köpek olmasını sağlayarak harika bir iş çıkardığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

"İyi bir sabah geçirdiniz mi?" Sohbeti devam ettirmek için sordum.

"Evet, kahvaltı harikaydı," diye cevap verdi, sonra bir kahkaha attı. "Aslında senin hakkında konuştuk." "Konuştunuz mu?"

"Evet. Rooney ve Wells üzerinde büyük bir etki bıraktın. Özellikle Rooney. Seninle arkadaş olmak istediğini söyledi."

"Gerçekten mi? Bunu duymak çok güzel," dedim ona gülümseyerek. "Ayrıca sana çıkma teklif etmemi de önerdi. Bir randevu için."

Bunu söyleme şekli, bunun gerçekten onun fikri olmadığını doğruladı. Rooney'nin fikrinden ne kadar etkilenmediğini görünce ağızından çıkan tek şey "Oh," oldu.

Yine sessizdi ve bana çıkma teklif etmeyeceği halde neden bundan bahsettiğini merak etmeye başlamıştım.

Bu garip durumdan kurtulmanın yolu konuyu değiştirmektir. "Benny ile buraya sık sık gelir misiniz?"

"Ne zaman isterse, evet."

Cümlelerini kısa tutuyordu, bu da küçük konuşmalara meraklı olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden bakışlarımı ondan Benny ve Woodstock'a kaydırdım.

İkisi de çimlere uzanmış, birbirlerine bakıyor ve topla halat çekme oyunu oynuyorlardı.

"Woody'yi seviyor," dedim gülümseyerek.

"Evet, dürüst olmak gerekirse seveceğini düşünmemiştim. Hayvanlarla pek ilgilenmezdi ama

köpeğinizi sevmiŖe benziyor."

Çoğu insan Woodstock'u tanıdıktan sonra onu severdi ama çocukların ondan korkmadan onun arkadaşlığından keyif alması Woody'nin insanı olduğu için kendimi iyi hissetmemi sağladı.

"Baba, bak!" diye seslendi burnunu kıvrarak ve Woody'nin salyaları her tarafına bulaşmış elini havaya kaldırdı ama aldırıyor gibiydi.

Grant kıkırdadı. "Kıyafetlerine bulaşmamasına dikkat et, dostum."

"Yakın zamanda ayrılacak mısınız?" Benny'nin Woodstock'la geçirdiği zamanın tadını çıkardığını görünce sordum. "O yorulana kadar burada kalmayı planlıyordum," dedi bana. "Bu gece ne yapacaksın?"

Omuz silktim, ama cevap veremedim, "Bir randevuya ne dersin?"

dedi. Yani ilgileniyor *muydu?*

Fikrini değiştirmeden önce "Tabii, evet," diye cevap verdim.

"Seni bir restorana götürmek isterdim ama Benny etraftayken bu mümkün değil. Bana gelmeye ne dersin?" diye önerdi ve teklifine gülümsedim.

"Bana uyar."

"Güzel. Seni altıda almama ne dersin?"

"Evet, bu mükemmel," dedim ona, heyecanımı kontrol edemedim. Kulaktan kulağa sıırıtyordum ve yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan emindim.

Sırıtışına bakılırsa, yüzümün her yerinde kesinlikle kırmızı lekeler vardı.

"Harika, sabırsızlanıyorum," dedi ve konuşmamız bitmiş gibi görünse de sözlerine şöyle devam etti: "Hayvanların Benny'yi sakinleştirdiğine inanmaya başlıyorum. Woodstock burada olmasaydı deli gibi koştururdu."

"Hayvanlar çocuklar üzerinde olduğu kadar yetişkinler üzerinde de bu etkiye sahip olabilir." "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Çocuklar için hayvan terapisi ve evcil hayvanların onlara nasıl rahatlık ve arkadaşlık sağladığı hakkında birkaç kitap okudum. İstersen bu gece o kitapları yanımda götürebilirim, böylece sen de okuyabilirsin."

Bir an düşündü, sonra başını salladı ve tekrar bana baktı. "Elbette, yeni şeyler öğrenmek her zaman iyidir."

Açık fikirli olması onun ne kadar olgun olduğunu gösteriyordu. Kimseden tavsiye almayan ebeveynler tanırdım.

Ve onun bu kadar olgun olması, dün gece bu kadar harika bir sohbet yapmamızın sebebiydi ve bu gece kesinlikle daha fazlasını yapacaktık.

Heyecanlıydım ve Benny'nin Woody ile oynamasını izlerken kafamda bu gece neler olabileceğine dair tüm olası senaryoları gözden geçirdim.

"Bir babayla randevu. Bu çok seksi," dedi Maddie. Yatak odamda soyunurken beni izliyordu, yanında Woodstock'la yatakta oturuyordu.

"Uzun zamandır bu kadar gergin olmamıştım. Ne giymeliyim?"

"Bir elbise."

"Gerçekten mi?"

"Neden olmasın? Dolabında asılı duran ve hiç giymediğin o güzel elbisen var."

Orada dokunulmadan durmasının bir sebebi vardı. "Bu elbisenin ilk buluşma için uygun olduğunu sanmıyorum. Çok... seksi."

Bunu yüksek sesle söylemek çok resmi bir şeydi ama beni germedi.

"Sen seksi bir kızsın, Rig. Elbisenin bir ilişki için sebep olacağını sanmıyorum."
Dudaklarımı büzerek söz konusu elbiseyi inceledim ve askıdan indirdikten sonra üzerimi değiştirdim

aklıma takıldı.

"Tamam.

Takacağım."

"Göreceksin, bu elbiseye bayılacak. Niyeti ne olursa olsun, eğlenceli bir akşam geçireceksiniz."

Daha önce niyetinin ne olduğunu düşünmüştüm ama mantıklı bir sonuca varamamıştım.

"Ne olursa olsun heyecanlıyım."

"Yani seni becermek isterse onu itmeyecek misin?"

Bundan emin değildim ama ona yakın olmayı seviyordum ve bu gece tekrar yakınlaşmayı umuyordum. "Ne olursa olsun, onunla geçireceğim akşamdan keyif alacağıma eminim."

Bölüm 16

HİBE

Çok güzel görünüyordu.

Ona bakmamak için elimden geleni yaptım, ama o elbise ve gevşek bukleler halinde sırtından aşağı dökülen saçlarıyla bakmamak çok zordu.

Bugün birkaç kez fikrimi değiştirmiştım; önce ona çıkma teklif etme fikrine sıcak bakmıştım, sonra bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştüm ve şimdi burada olduğuna göre geceyi burada geçirmesini umuyordum.

Elbette, bunun için çok erkendi ama yanımdaki kanepede otururken rahat görünüyordu. Ve Benny.

Hemen köşedeki Meksika restoranından sipariş ettiğimiz akşam yemeğimizi bekliyorduk ama ne kadar aç olsam da akşamın bu kadar hızlı geçmesini istemiyordum.

"Daha önce hiç uçağa bindin mi?" Rigby, kitaptaki uçaklarla ilgili resimlere bakarken Benny'ye sordu.

"Hayır, ama odamda bir Lego uçağım var. Görmek ister misin?" diye sordu, çoktan kanepeden aşağı kaymıştı. "Çok isterim," dedi ve onun odasına doğru koşmasını izledi.

"Senden hoşlanıyor. Ama kreşte aynı değil, değil mi?"

Rigby nazıkçe gülümsedi. "Pek sayılmaz. O çok daha konuşkan ve aktif. Ama sorun değil, değil mi?" "Evet, mesele şu ki... seni almadan önce yine deli gibi koşturuyordu. O

Öğleden sonra bir şeyler atıştırırken bile hiçbir şeye odaklanamadı ve çocuğum yemek yemeyi çok seviyor. Ama ne zaman sizin yanınızda olsa, sakinleşiyor."

Bunu ona söylemenin kendisini bunalmış hissetmesine neden olabileceğini biliyordum ama Rigby'yi rahatsız etmedi.

"Bunu duymak güzel," dedi ama daha fazlasını ekleyemeden Benny Lego uçağıyla geri geldi.

"Bak!"

"Oh, vay canına! Bu büyük bir uçak. Yolcular içeri girebiliyor mu?" Benny başıyla onayladı. "Evet!"

Ona uçağının yapabildiği her şeyi gösterirken, kapı zili çalınca koltuktan kalktım. "Yemek geldi!"

Benny'nin seslendiğini duydum, ama her zamanki gibi peşimden koşmak yerine

Rigby ile kaldı ve sabırla akşam yemeğini bekledi.

Siparişimizi getiren adama "Teşekkürler, iyi geceler," dedim ve üç tabak ve çatal aldıktan sonra oturma odasına geri döndüm.

"Uçağı şimdilik bırakmak ister misin, dostum? Yemeğini yedikten sonra onunla oynayabilirsin" dedim. Oyunağını sehpanın üzerine koydu ve yemeğe hazır bir şekilde aramızdaki kanepeye oturdu. "Taco'm nerede?" diye sordu.

"İşte burada, dostum." İçinde yemeğinin olduğu tabağı ona uzattım ve hemen yemeye başladı.

"Lezzetli görünüyor. Şehirde bir Meksika restoranı olduğunu bilmiyordum," dedi Rigby.

"Hayır mı? Ama hayatın boyunca burada yaşadın."

"Biliyorum, ama restoranlarda yemek yemeye ya da paket servis almaya ancak on sekiz yaşına gelip nihayet taşındıktan sonra başladım. Henüz bu kasabayı pek görmedim," diye açıkladı.

"Bunu değiştirebiliriz. Sana şehirdeki tüm güzel yerleri gösterebilirim," diye teklif ettim.

Hoşuna giden bir şey söylediğimde sık sık olduğu gibi yanakları kızardı.

Çok tatlıydı ve bu şekilde benimle ilgilendiğini belli ediyordu. Ben de öyleydim ama yine de ağırdan almalıyım.

"Çok isterim," dedi bana tatlı bir gülümsemeyle. "O zaman başka bir randevu."

"Randevu nedir?" Benny sordu.

"İra ile nasıl oyun randevuların olduğunu biliyor musun?" Taco'sundan bir ısırık daha alırken ona bakarak sordum.

"Evet, bunlar eğlenceli."

"Mhmm. Yetişkinlerin de randevuları vardır." "Yetişkinler randevularında ne yapar?"

Güzel soru ama çocuk dostu bir şekilde cevaplamam gereken bir soru.

"Akşam yemeği yiyorlar, uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, belki birlikte film izliyorlar," dedim. "Çıkıyor muyuz?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Elbette, dostum."

"Film izleyebilir miyiz? Çünkü bir randevumuz var."

Touché, küçük adam.

Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için Rigby'ye baktım. Zaten Benny uyuyana kadar yalnız kalmayacaktık, o zaman neden film izleyerek onu yormayalım?

"Sizinle film izlemeyi çok isterim çocuklar," dedi, önce bana sonra Benny'ye gülümseyerek. "İzleyebilir miyiz baba?"

"Bana eğlenceli gibi geldi," dedim ona gülümseyerek ve kıvrık saçlarını alnından uzaklaştırarak. Saçları uzamaya başlamıştı ve Amy'nin onu kuaföre götürüp biraz kestirmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. "Hangi filmi izlemek istersin?"

"Cesur," dedi.

Bir sonraki soruma vereceği cevabı zihnimde tahmin ederek sııttım. "Neden Cesur, dostum?" "Çünkü Merida tıpkı Rigby'ye benziyor ve çok güzel."

Verdiği tatlı cevaba ikimiz de güldük ve ben de sırtarak ona baktım ve "Oğlum büyüdüğünde tam bir kalp kırıcı olacak," dedim.

"Bunu nereden çıkardığını merak ediyorum."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Ye bakalım, kedicik."

Bölüm 17

RIGBY

Yemekten sonra Grant, Benny'nin pijamalarını giymesine yardım ederken benim de burada kalmamı söyledi. Böylece, film izlerken uyuyakalırsa, Grant onu tekrar uyandırmak zorunda kalmadan yatağına götürebilecekti.

Bacaklarıma bir battaniye örterek kanepeye uzandım ve Benny'yi fazla bekletmemek için televizyonu açıp Brave'i açtım.

Üzerinde Batman pijamalarıyla oturma odasına koştuğunda oynamaya hazırdı. *Tanrım, çok sevimli.*

"Hadi Brave'i izleyelim!" diye bağırarak yanımdaki kanepeye tırmandı, bu sefer Grant'in aramızda rahat edebilmesi için aramızda yeterince boşluk bıraktı.

"Baba, hadi!"

"Geliyorum, geliyorum," dedi Grant ve bize ulaştığında Benny'ye üzerinde Batman yazan bir çocuk su şişesi uzattı. "İç biraz."

Grant yanıma oturdu ve ayaklarını sehpanın üzerine koyduktan sonra bana bakıp başını salladı. "Oynat tuşuna bas. Şu çocuğu uyutalım da biraz kendimize vakit ayırabilelim."

Benimle vakit geçirmek istediğini bilmek hoşuma gidiyordu ve Benny'nin arkadaşlığı beni rahatsız etmese de Grant'i daha yakından tanıyacağım için heyecanlıydım.

Oynat tuşuna basıp kumandayı bir kenara bıraktım ve Benny kanepenin diğer tarafındaki kolçağa sarılıp bacaklarını babasının kucağına uzatırken, Grant kolunu kanepenin arkasına yerleştirip parmaklarıyla omzumu okşadı.

Bana şefkat göstermekten geri durmuyordu ve ben de bunu bir adım öteye taşımaktan korkmadığım için ona yaklaştım ve ona doğru eğildim.

Neden yapmayayım ki?

Grant iyi bir adamdı. Nazik, kibar, bazen otoriter ve gizemli bir şekilde gergindi. İyi anlamda.

Ve bu kombinasyonu

sevdim. Hem de çok

sevdim.

"Şarap ya da bira ister misin?" Grant, Benny'yi yatırdıktan sonra mutfığa girerken sordu.

Filmin kırk dakikasında uyuyakaldı ama film boyunca bize sorular sormaya devam etti.

Çoğunlukla okçuluk ve kendisinin de bu işe nasıl girebileceği hakkında.

Grant, Benny'nin ok ve yay kullanması fikrinden pek hoşnut görünmüyordu, bu yüzden Benny yeterince büyüdüğünde oğlunu okçuluğa nasıl alıştırabileceği konusunda biraz araştırma yapacağına söz verdi.

Eğer o zamana kadar hala bu işle ilgileniyor olsaydı. Çocuklar fikirlerini sık sık ve çabucak değiştirirler. "Bira lütfen," diye cevap verdim.

"Dürüst olmak gerekirse seni daha çok şarapçı bir kız olarak gördüm."

Hafifçe güldüm ve elinde iki birayla salona geri dönüp yanıma otururken bana bir tane uzatmasını izledim.

"Şarabı severim, ama şarabı romantik bir akşam yemeği ile bağdaştırıyorum ve umutlanmak istemiyorum," dedim, sözlerime şaşırarak.

"Benny annesinde olsaydı seni romantik bir akşam yemeğine çıkarırdım." Bu fikir hoşuma gitmişti. "Bu bizim tek randevumuz olmak zorunda değil."

Grant birasından uzun bir yudum almadan önce sırtıttı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Gelecek hafta seni tekrar dışarı çıkarmayı planlıyordum. Benny ortalıkta yokken ve sen bana kalırken."

Her ne söylediyse, sözleri kalp atışlarımı hızlandırdı. "Artık tamamen seninim."

Gülümsemesi kayboldu ve yüzü ciddileşti, bir yudum daha aldıktan sonra birasını sehpanın üzerine bıraktı ve sağ elini kalçama koyarak beni kendine doğru çekti.

Sol kolu yine kanepenin arkasındaydı, bu kez eli başımın arkasını kavlıyor ve parmakları saçlarımı karıştırıyordu.

"Biliyorum. Ama başından sonuna kadar seninle yalnız olma fikri hoşuma gidiyor. Seninle kesintisiz konuşabilmek ve diğer tarafımda oturan muhtaç bir çocuk olmadan yakınlaşabilmek."

Grant Benny'yi seviyordu ama ona karşı ne kadar korumacı olsa da, başka birinin şefkatine ve ilgisine duyduğu ihtiyacın güçlü olduğu açıktı.

Maddie'ye ne söylemiş olursam olayım, olacak her şeye açtım. Beni almadan önce gergindim ama burada onunla otururken, Benny yanımdayken bile aramızdaki gerilimi inkâr edemezdim.

Grant'e gülümsedim ve bir elimi göğsüne koyup diğer elimle birayı tutarken o da kalçamı okşadı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve elini kalçama doğru götürdüğünde hissettiğim gerilim daha da derinleşti.

"Aklında ne var, kedicik?"

Cevabımı çok uzun süre düşünmeme gerek kalmadı çünkü düşüncelerim netti. "Burada seninle oturmak ne kadar güzel," dedim sesimi alçaltarak. "Bir erkek bana kendimi böyle hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu."

Adam yanlış kelimeydi.

Şimdiye kadar yakınlaştığım tek erkekler benim yaşımdaydı ve beni iyi hissettirseler de hiçbiri şu anda hissettiklerime yaklaşamadı.

Grant'in sadece gözlerimin içine bakarak ve parmaklarını vücuduma dokundurarak üzerimde bu etkiyi yarattığını düşünmek bile bir şey ifade ediyordu.

Sözlerim onu suskun bırakmış gibiydi ve bana cevap vermek yerine saçlarımdan bir tutam tuttu ve öne doğru eğilirken başımı geriye yatırdı, dudaklarını boynumun kenarına hafifçe bastırdı.

Bu anı yaşamak için gözlerimi kapattım. Bunaltıcı değildi ve dili tenime değdiği anda daha fazlasını istememe neden oldu.

"Bir kadın beni böyle hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu," diye fısıldadı kulağıma yakın bir yerden, sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderecek kadar derindi.

Bana kadın dediğini duymak, bunun onun için sadece bir oyun olmadığını anlamamın bir başka nedeniydi.

Gençtim ve benden yirmi altı yaş büyük olması beni bir kız olarak görmesi için yeterli bir sebep olmalıydı.

Yapmadı ve beni güçlü hissettirmenin yanı sıra, bu iş nereye giderse gitsin, güzel bir şeyle sonuçlanacağına dair umutlu hissetmemi sağladı.

Grant hala elimde tuttuğum birayı aldı ve kanepesine dökmeyeyim diye kendi şişesinin yanındaki sehpayı koydu ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda ne istediğimizi anında anladık.

Konuşmak ve birbirimizi daha iyi tanımak ilk buluşma için iyi bir fikir gibi görünse de, bunun yerine sessizce keşif yapmaya karar verdik.

Bölüm 18

HİBE

Rigby'nin sadece orada oturup bana gülümseyerek kendimi ne kadar iyi hissettireceğini bilseydim, onunla ilk tanıştığımda ona karşı bir pislik gibi davranmazdım.

Dürüst olmak gerekirse, bir randevuya evet diyeceğini düşünmüyordum, ama şimdi yanımda, elleri omuzlarımda ve dudaklarım boynundayken, beni geri çevirmediği için mutluydum.

Flörtün bir sonraki aşamasına geçmeden önce bize konuşma şansı vermemek şık bir hareket değildi, ancak bununla ilgili bir sorunu varmış gibi görünmüyordu.

Kendisini iyi hissettirdiğimi söyledi ve o beni durdurmadığı için ben de durdurmayacaktım.

Elleri omuzlarımdan boynumun yanlarına doğru hareket etti ve orada oyalandılar ve vücudu benimkine bastırırken, kontrolü ele almak için onu kucağıma çektim.

Ellerim şimdi kışının üzerindeydi, onu kavıyor ve bakışları gözlerimi karşılamak için kalkarken hafifçe sıkıyordum. "Bu iyi mi?" Rahatsız olmadığından emin olmak için sordum.

Her şey saniyeler içinde değişebilirdi ve dikkatli olmazsam, bilerek yapmadığım halde onu kendimden uzaklaştırabilirdim.

Bu istediğim son şeydi, ama soruma cevap vermek için başını salladığında, kendini üstüme bıraktı.

O tatlı gülümsemesiyle bana "İyi hissettiriyor," diye güvence verdi.

Kendimi rahatlatmak için kanepeye yaslandığımda o da benimle birlikte kucağıma oturdu ve bir elini kanepede başımın yanında, diğer elini de göğsümde tutarak kendini yukarı kaldırdı.

"Çok ileri gittiğimde bana haber vermelisin," dedim ona.

"Daha başlamadık bile," diye fısıldadı, sözleri beni kızdırıyordu.

Derin bir kıkırdama beni terk etti. "Oynamak ister misin, kedicik?"

Ellerim şimdi kışını daha sıkı kavırıyordu ve gözlerindeki bakıştan hoşlandığını anlayabiliyordum.

O.

"İstiyorum."

Onu kendime çekmeden ve dudaklarını dudaklarımda hissetmeden önce ihtiyacım olan tek şey bu iki küçük kelimeydi.

Benimkini yavaşça ona doğru hareket ettirdim, ona alışması için yeterli zamanı verdim. Çok uzun sürmedi ve

Dudakları benimkilerle birleştiği an, gidiciydim.

Öpüşmek daha önce hiç bu kadar iyi hissettirmemişti ama geçen yıl öpüştüğüm tek kız Evie'ydi.

Onunla aramızda hiçbir zaman romantik bir an olmadı ve beni her zaman aşkın bir zamanlar sahip olduğum ama Amy'den ayrıldıktan sonra kaybettiğim bir şey olduğuna inandırdı.

Çok uzun zaman oldu ama sonunda kalp atışlarımı tekrar hissettim ve hepsi Rigby sayesinde oldu.

Kalçalarını benimkilere doğru ittiğimde yumuşak inlemeleri sikimin seğirmesine neden oluyordu ve bunu amına karşı hissettiğini çok iyi biliyordum.

Elbisesi kalçalarına kadar inmiş, yumuşak tenini ortaya çıkarmıştı ve sol elimi bacağına götürerek hafifçe okşadım.

Ondan bunu hiç beklemiyordum. Sadece beni öperek beni bu kadar sertleştiremeyeceğini

düşündüğüm için değil, onun bu yönünü henüz tanımadığım için.

Tatlı ve nazik bir genç kadındı, her zaman kibar, konuşmadan önce kelimelerini dikkatle seçerdi. Ama onun bu yönüne ne kadar hayran olsam da, bu yönünü daha çok sevdim.

Ve onu başkalarıyla kıyaslamak ona haksızlık olur.

Üstümde daha rahat olduğunu fark ettiğimde öpücüğünü derinleştirdim ve iki kolunu boynuma dolayarak kalçalarını daireler çizerek hareket ettirmeye, amını sertleşen sikime sürtmeye başladı.

Aniden durup öpüşmemizi keserek beni daha fazlasını ister halde bıraktığında bir inilti kaçtı içimden.

Ona bakmak için gözlerimi açtığımda dudakları hafifçe aralanmış, yanakları kıpkırmızı olmuş, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Çok mu hızlı gidiyoruz?"

Şimdi bu konuda şüpheleri olan o muydu?

Kıkırdadım. "Sana da aceleye gelmiş gibi geliyor mu?" Yanağını avuçlayıp başparmağımla üzerinden geçerek sordum.

Elime doğru eğildi ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak bakışlarını bedenlerimiz arasındaki çok dar alana indirdi.

"Hayır, hiç de aceleye gelmiş gibi hissetmiyorum."

O halde endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Yine de onu zorlamayacaktım.

"Ben sadece... ilk randevumuzda öpüşmemizi beklemiyordum."

"Ben de sevmedim. Ama seni öpmekten hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Hafifçe güldü ve ellerinin göğsüme düşmesine izin vererek gömleğimin kumaşını karıştırdı, başı öne eğildi ama gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

Kahretsin... çok güzel görünüyor.

"Ben de beğendim," diye fısıldadı, utangaç tarafını gösteriyordu şimdi.

Eğer Evie kucağımda oturmuş, amını sikimin uzunluğuna dayamış olsaydı, onu hemen yatak odama götürürdüm.

Ona saygı duymadığım için değil, öpüşmelerimizde hiçbir şey olmadığı, hatta sevişmelerimizde daha da az şey olduğu için. İronik bir şekilde, Evie yüzünden boşalmadan önce bile kendimi boş hissediyordum.

Rigby ile her şey farklı olacaktı. Bunu içimin derinliklerinde

hissediyordum. "İstersen durabiliriz," diye teklif ettim ama

Rigby'nin başka planları vardı.

Öne doğru eğildi ve iki elini yanaklarıma koydu, sonra dudakları tekrar benimkilerle buluştu.

Öpüşürken sırttım ve bunu vücudunu daha fazla tanımak ve ihtiyaçları hakkında her şeyi öğrenmek için bir davet olarak gördüm.

Tereddüt etmedi ve kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başladı, bu sefer yukarı ve aşağı hareket ediyordu, böylece sıcaklığı uzunluğum boyunca kayıyordu.

Aletimin biraz boşluğa ihtiyacı vardı, ama baskı onu benden uzaklaştıramayacak kadar güzel hissettiriyordu. Bu yüzden devam etmesine izin verdim ve bu gece alabileceğimiz en yakın şey buysa, benim için yeterli olacaktı.

Bölüm 19

RIGBY

Klitorisim onun sikine her sürtünüşümde titreşiyordu ve külotumun ve pantolonunun kumaşının yoluma çıkmamasını diliyordum.

Duygularım karmakarışıkta ama içimde olumsuz olan ve beni bundan vazgeçirebilecek hiçbir duygu yoktu.

İlk başta Benny için endişelendim, aniden oturma odasında durup bizi izlerse ne olacağını merak ettim, ama sonra Grant'in bana Benny'nin gece boyunca bir kez bile uyanmadan nasıl uyuduğunu anlattığını hatırladım.

Grant'in kıcımdan kalçalarım, oradan da belime uzanan ellerine odaklanmak zihnimi yeterince rahatlattı ve öpücüğü bir kez daha derinleştirdiğinde başımı yana eğerek dilini ağzıma sokmasına izin verdim.

Sadece vücut parçalarını kullanarak benimle konuşmanın bir yolunu bulmuştu ve dili her yerimi karıncalırsa da, daha fazla hissetmek istediğim tek şey sikiydi.

Bir elim göğsünde, diğer elim karnına doğru ilerlerken, ne yapmayı planladığımı fark ettiğinde vücudunun gerildiğini hissettim.

Öpüşmeyi kesti, ama bir şey söyleyemeden, kapüşonlu gözlerle ona baktım ve "Gerekirse beni durdur, ama bunu yapmanı istemiyorum" dedim.

Son birkaç dakikadır kontrol ondaydı ama şimdi sıra bendeydi. "Sik beni," diye mırıldandı, eğlenerek. "Kediciğim ne de olsa yaramazın teki." *Kediciğim.*

Elbette öyleydim, ama bu yönümü pek kimse bilmezdi. Özellikle de ilk tanışmamızdan bu kadar kısa bir süre sonra.

Aramızdaki gerilim daha da arttı ve kendimi kaybetmemek için pantolonunun düğmelerini açmaya başladığım ellerime baktım.

Daha fazla yer açmak için yeterince geri çekildim ve fermuarını açtığımda göğsünde bir homurtu titreşti.

Orasının sıkı olduğunu söyleyebilirim.

"Bu daha mı iyi?" Onu daha da kızdırmak isteyerek sordum.

"Çok daha iyi. Siktir..."

Bundan biraz fazla zevk alıyordum ve Grant gibi bir adam üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmak beni güçlü hissettiriyordu.

Onu düşünmek istemesem de, Evie'nin onun üzerinde hiç kontrol sahibi olup olmadığını merak ettim. İtaatkar bir tipe benzemiyordu ama bu sadece kendini korumanın bir yolu olabilirdi.

Özellikle de kendini tehdit altında hissettiğinde.

Elini boynuma dolayarak başımı arkaya yatırdığında Grant'e gülümsedim ve bir elimle boxer külotunun içinden sikini kavradığımda, dudakları benimkilerle buluşmadan önce bir kez daha küfretti.

Bu sefer, onu tatmak için dilimi ağzına soktum, tükürüklerimiz birbirine karışırken dilimi

onunkinin etrafında kıvırdım.

Elimi uzunluğu boyunca hareket ettirdim, sertliğinin daha da büyüdüğünü hissettim ve

horoz, parmaklarımı tamamen saramayacağımı bile biliyordum.

Büyüklüğü tarif bile edilemezdi ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de geriyordu. "Çıkar onu," diye dudaklarıma yapıştı ve benden istediği anda çıkardım. Ondan daha fazlasını istiyordum, soru sormaksızın.

Boxer külotunu sikini ortaya çıkaracak kadar aşağı ittiğimde, aşağıya baktığımda sikinin fırlatılmaya hazır bir roket gibi dimdik durduğunu gördüm.

"Oh," diye nefes aldım, dudaklarıma yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Grant kıkırdadı. "Beğendin mi?"

"Büyük," dedim ama o zaten biliyordu ve bununla gurur duyuyordu.

Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırdı ve başparmağını alt dudağımda gezdirerek koyu renk gözleriyle dudağıma baktı. "Ağızına sığdırabilir misin?"

Karıncala

nma.

Tekrar.

Hepsi.

Bitti.

Cevap vermek istedim ama nefesimi kesti. Yine de aklında ne varsa yapmaya hazır olduğumu bilmesini istiyordum ve bu yüzden başparmağını ağızıma çekip gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde emdim.

"Çok seksi," diye mırıldandı, beni yakından izliyordu.

Başparmağını ağızımın derinliklerine itti, dilime bastırdı ve ıslattı, böylece geri çektiğinde tükürük tellerim dudaklarımdan sarktı.

Tekrar aşağı baktım ve elimi tekrar şaftının üzerinde gezdirdim, dudağımı ısırdım ve sonra geriye yaslandım. "Denemek istiyorum," diye fısıldadım, kendimin bu halini gittikçe daha çok seviyordum.

Ben de önünde diz çökmek için kucağından indim ama daha diz çökmeden beni durdurdu. "Hadi yatağa gidelim."

Kötü bir fikir değildi ama yatak genellikle seks demektir. Ona oral seks yapmak üzereydim ama henüz sekse hazır değildim.

"Neden?"

Kıkırdadı. "Çünkü rahat olmanı istiyorum. Yatağım yeterince büyük ve zaten içinde uyuyacaksın, değil mi?"

O haklıydı. Benny uyuduğu için bu gece beni eve bırakmasının imkânı yoktu ve açıkçası gitmek istemiyordum.

"Tamam."

Pantolonunu kalçalarının üzerinden geri çekmesini izledim ve ayağa kalktığında yine üzerimde yükseliyor, orada durarak kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Bana nazik bir gülümsemeyle baktı ve şimdi gözlerindeki yorgunluğu görüyordum.

Benny bugün onu çok yormuş olmalıydı ama onu suçlamadım. "Eğer sadece uyumak istiyorsan, uyumak zorunda değiliz..."

"İstiyor musun?" diye sordu, ellerini belime koydu ve beni kendine doğru çekti.

Yavaşça başımı salladım. "Ama yorgun olduğunu söyleyebilirim ve Benny'nin seni sabah erkenden uyandıracağından eminim."

İfademi reddetmeyerek güldü. "Muhtemelen zaten bir gece için yeterince yakınlaştık."

Nedense kabul ettim ve birdenbire kafamı bu kadar karıştırdığı için hem kalbimi hem de aklımı

suçladım.

Bunun Grant hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu, çünkü vajinama bağılı olsaydı

bütün gece seks yapmak.

Ama bu aramızdaki farklıydı.

Yeniydi ve çok hızlı ilerlemek yerine işleri biraz yavaşlatmanın o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşündüm.

"Bu kadar iyi hissettirirken acele etmek istemem."

Ondan böyle bir şey duymayı beklemiyordum ama hoşuma gitti ve beni gülümsetti.

Hatta o kadar çok güldürdü ki yanaklarım acımaya başladı.

Bölüm 20

RIGBY

Kolları vücuduma sıkıca sarılmıştı ve derin nefes aldığım da, kokusu burnuma dolduğunda karıncalanmalar kendini fark ettirdi.

Saat hâlâ erkendi ve dün gece fazla uyumamış olmamıza rağmen gözlerim zorla açıldı. Göğsüne sarılmıştım, kollarım vücudunun üst kısmına dolanmış ve bacaklarım onunkilere dolanmıştı. Dün gece oturma odasında yaptığımızdan daha ileri gitmemiştik ama ikimizin de birbirimizden hâlâ tahrik olduğumuz açıktı.

Dün gece dokunduğumda ne kadar güzel hissettirdiği düşüncesiyle klitorisim zonklarken siki karnıma bastırıyordu.

Başımı çevirip yüzüne baktım ve ne kadar huzurlu görüldüğüne gülümsedim ama uyuyor gibi görünmüyordu.

Elimi boynunun yanına koydum ve tenini nazikçe okşadım. "Hey," diye fısıldadım. Önce kaşları çatıldı ama gözleri yavaşça açıldığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Neden bu kadar erken kalktın?" diye sordu kısık bir sesle.

"Tekrar uyuyamıyorum," dedim sessizce, bakışlarımı dudaklarına indirerek.

Dün gece beni öperken hissettirdikleri çok yoğundu. Daha fazlasını istedim.

Grant başını kaldırıp arkama baktı, sırt üstü dönüp beni de yanına çekmeden önce saati kontrol etti. "Saat altı buçuk," diye mırıldandı, gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Zaten birazdan kalkmamız gerekecek."

Benny yüzünden. Legoların yere düşme sesini hatırlayarak, "Sanırım daha önce odasında dolaştığını duydum," dedim.

Grant kıkırdadı. "Bu mümkün. Uyandığında odasında oynuyor ve bir süre sonra benim odama geliyor."

Oh. "Gideyim mi?"

Kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Peki, beni burada senin yatağında görürse garip olmaz mı?" diye sordum. "O daha çocuk. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmeyecek."

Bir süre yüzünü inceledim, sonra başımı salladım. Benny daha yeni yürümeye başlayan bir çocuktu ve dün gecedен sonra hâlâ burada olmamı merak etmesi dışında bu konuda pek bir şey düşünmezdi.

"Tabii gitmek istemiyorsan. Kendini rahatsız hissedersen seni burada tutmak istemem."

Kolları çoktan vücuduma dolanmıştı ve ben de gitmek istemediğimi göstermek için hızla omzunu kavradım.

"Kalmak istiyorum," dedim gülümseyerek.

Sırıtsı geri döndü. "Güzel." Alnımı öpmek için eğildiğinde eli başımın arkasını kavradı ve ben gözlerimi kapattığımda dudakları yanağıma ve burnumun ucuna dokundu.

Tereddüt etmeden onu öptüm, içeri girmesi için ağzımı açmadan önce dilini alt dudağımda

gezdirmesine izin verdim.

İkimizin de yeni uyanmış olması bizi rahatsız etmedi ve ben yaklaştıkça öpüşmemiz derinleşti.

Göğsünden bir inilti çıkarken beni üstüne çekti, kalçalarına sarılmamı ve sikini tekrar amımda hissetmemi sağladı.

Her iki eliyle kıcıımı kavrayarak, beni uzunluğu boyunca hareket ettirmeye başladı ve klitorisimin ona her sürtündüğünde titreşmesini sağladı.

Kendimi çok iyi hissediyordum ama Grant'in birkaç dakika önce söyledikleri hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. Benny her an habersizce buraya gelebilirdi.

"Yapma," diye mırıldandı ben uzaklaşmak üzereyken. "Odama doğru yürüdüğünde onu duyacağım."

Bu beni onu öpmeye devam edecek kadar rahatlattı ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde, başlığa yaslanmak için kendini yukarı itmeden önce kıcıımı sıkıca kavradı.

Öpüşmeyi tekrar kestiğinde, şehvet ve arzusunun birbiriyle çarpıştığı gözlerinin içine baktım.

Kucağında otururken onun üzerinde bu etkilere sahip olduğumu bilmek iyi hissettirdi ve Benny'nin bunu görmeden önce durdurma şansımız olmadan buraya girmeyeceğinden o kadar emin olduğu için kendimi tekrar cesur hissettim.

"Bundan gerçekten hoşlanıyorum. Kollarında uyuyakalmak ve yanında uyanmak," dedim sessizce, parmak uçlarımı çenesinde ve boynunda gezdirerek.

"Çok hızlı hareket etmiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil," diye gülümseyerek onu temin ettim.

Grant bir süre beni inceledikten sonra bakışları vücudumun üst kısmına kaydı ve gözleri yavaşça her tarafımda gezindi. "Birinin yatağında uyumasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu."

Sözlerinin oyalanmasına izin verdim. Peki ya seks? Son zamanlarda seks yapmak için birini çağırdı mı?

"Evie bile," diye ekledi sonra, tekrar gözlerimin içine bakarak. "O benim daireme hiç gelmedi bile."

Evie'yle bu şekilde ilgilenmediği açık olsa da, onunla daha önce seks yapmıştı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sonra da neden Evie'yle birlikte olduğu kızıdan bahsetme ihtiyacı hissettiğini merak ederek sordum.

birden fazla tek gecelik ilişki yaşamış.

Belli ki onda, ne zaman fırsat bulsa ona geri dönmesini sağlayan bir şey vardı için.

"Çünkü Cuma günü sana nasıl baktığımı gördüm. Tam bir baş belası olabiliyor ve arkadaşı olmadıkları zaman diğer kadınlara nasıl davrandığını biliyorum. Çok çabuk çirkinleşebiliyor." Durdu ve saçımın bir tutamını geriye doğru taradı, sonra parmaklarını başımın arkasına doğru kıvırdı. "Aramızda her ne oluyorsa uğursuzluk getirmek istemiyorum ama istediğim bir şey gördüğümde onu alıyorum. Seni istiyorum ve Evie'nin yolumuza çıkmasına ihtiyacım yok. Bu yüzden sana onun asla yatağında olmadığını söyledim. Ne odamda ne de dairemde."

Söylediği her şey beni takdir ettiğini hissettirdi ve Evie'nin bir gün huzura kavuşmasını umut etsem de Grant'in Evie hakkındaki düşüncelerinde bana karşı bu kadar dürüst olması hoşuma gitti.

Gülümseyerek eğildim ve dudaklarını öptüm. "Aramızdaki şey her ne ise ya da her ne olacaksa, onu keşfetmeye hazırım."

Tekrar arkama yaslandığımda bana gülümsedi ve ellerini kalçalarımın koyarak, sertliğini tekrar hissetmem için benimkileri kendine doğru çekti.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama keşfe başka bir gün devam etmemiz gerekecek." Surat astım. "Neden?"

Grant cevap vermedi. Onun yerine beni kucağından yavaşça iterek yanına oturmamı sağladı ve

başını kapıya doğru çevirdiğinde ahşap zemindeki küçük tıkırtıların giderek arttığını duydum.
"Oğlum geliyor," dedi ve saniyeler sonra yatak odasının kapısı açıldı.

"Baba, uyanık mısın?" Benny'nin odaya göz atarken söylediği ilk sözler bunlardı. Dağınık kıvrık saçlarıyla çok sevimli görünüyordu.

"Evet dostum, uyandım. Buraya gel." Grant elini uzattı ve Benny'nin yavaşça yatağa doğru yürüdüğünü, babasının yanında ne yaptığını anlamaya çalışırken beni yakından izlediğini gördüm.

"Baba, Rigby senin yatağında," dedi ve bunu söyleme şeklinden dolayı ikimizi de kıkırdattı.

"Öyle, ha?"

Grant, onun ve Benny'nin yanında olduğum için oldukça rahatlamış görünüyordu ve bu benim de kendimi daha rahat hissetmemi sağladı.

Başlangıçta durum biraz kafa karıştırıcı olsa da burada hoş karşılandım.

"Rigby ile yatıya mı kaldın?" Benny, Grant'in yardımıyla yatağa tırmanırken sordu.

"Onunla yatıya kaldım. İyi uyudun mu dostum?" Grant ona sordu ve Benny'nin göğsüne sarılmasına izin vermeden önce alnından öptü.

Onlar rahatlarırken onları izledim ve Grant sol elini yorganın altında saklı olan kalçama koyduğunda gülümsedim.

"Evet, rüyamda ejderhalar gördüm" dedi, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Gördün mü? Bize anlatmak ister misin?"

Benny babasına cevap vermek yerine bana baktı ve "Aç mısın?" diye sordu.

Grant'in gözlerinde bir şey parladı ve Benny'nin konuşmaya odaklanamamasının onu rahatsız ettiğini anladım.

Neyse ki, Benny'nin başka bir konuya geçmeden önce b i r konuyu konuşmanın merkezinde tutmasını sağlamanın yollarını bulmak için hâlâ zaman vardı.

"Biraz açım, evet. Önce bize ejderhalarla ilgili gördüğün rüyayı anlatmak ister misin? Ejderhaları severim," dedim ona.

Bir süre düşündükten sonra Grant'e döndü. "Kahvaltı edebilir miyiz?"

Grant bana hızlıca bir bakış attı ve sessizce Benny'yi rüyası hakkında konuşmaya ikna etmenin umutsuz olduğunu söyledi. "Kahvaltıda ne istersin?"

Bu sefer cevap vermek için çok fazla zamana ihtiyacı yoktu.

"Mısır gevreği." "Pekâlâ. Biraz da meyve?"

"Meyve sevmem," diye belirtti Benny.

"Bu doğru değil. Muz ve kiviye çok seviyorsun. İçinde hem muz hem de kivi olan bir meyve kasesi yapmaya ne dersin?" Grant önerdi.

"Meyve sever misin?" Benny bana sordu.

"Meyvelere bayılırım. En sevdiğimin hangisi olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Hmmm..." Parmağını çenesine vurdu, vereceği cevabı gerçekten düşünüyordu.

O hâlâ düşünürken Grant eğilip ona bir şeyler fısıldadı ve Benny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"Belki kivi ve muz?"

Grant bu sabah Benny'ye meyve yedirmeye çalışıyordu ve ben de her meyveyi yediğim için başımı salladım. "Bunlar benim favorilerim!"

Benny'nin çenesi düştü. "Mutfakta muz ve kivilerimiz var!" Grant bana sırtarak, "Bu bir sürpriz," diye kıkırdadı.

Benny, "Gidip buzdolabında meyve var mı diye bakacağım," dedi ve Grant'in kucağından kayarak yataktan kalktı ve tekrar odadan dışarı çıktı.

"Benimle olduğu her sabah meyvesini yesin diye seni burada tutabilirim."

Güldüm ve yanağından öpmek için eğildim. "Benim için sakıncası yok."

"Sözlerine dikkat et. Bir bakmışsın seni yatak odamda tutuyor ve dışarı çıkmaya izin vermiyorum."

Bu bile kulağı hoş bir fikir gibi geliyordu, ben de "Benim için sorun olmaz" diye tekrarladım.

Grant'in sırtışı, eli kalçamı sıkarken bir sırtışa dönüştü. "Sakin ol, kedicik." Eliyle başımın arkasını kavrayarak beni kendine çekerken sesini alçak tuttu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak, "Yakında kendimize biraz zaman ayıracağız," diye fısıldadı.

"Bu bir söz mü?"

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Evet."

Cevabı netti, her zaman yaptığı gibi benimle dalga geçmiyordu.

"Güzel, çünkü burada seninle bir gece daha geçirmek ve senin yanında uyanmak için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 21

RIGBY

Grant'i kaçırmak bir alışkanlık haline gelmişti.

Hafta sonunu onunla geçirirken, işlerin nereye varacağını görmek için kendimi bırakmışım ve son birkaç gün içinde sadece bir kez mesajlaşmış olmamıza rağmen, bu sabah Benny'yi kreşe getirdiğinde o da benim kadar heyecanlıydı.

Fizik tedaviye geç kalıyordu ve sohbet edemeden ayrılmak zorunda kaldı, ancak Benny'yi bırakıp ayrıldıktan sonra ondan yakında döneceğini ve beni tekrar görmekten heyecan duyduğunu söyleyen bir mesaj aldım.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim ve sabahı hiç durmadan onu düşünerek geçirdim.

Öğle yemeğinden sonra, öğleden sonra çılgınlık yeniden başlamadan önce çocuklardan bazılarını uyutmayı ya da en azından bir süre dinlendirmeyi başardık, Maddie ve bana mutfakı temizlemek ve Martha'ya bazı evrak işlerini yapmak için yeterli zaman verdik.

Maddie, "Benny'nin hafta sonunu onlarla geçirmen hakkında konuşmamasına şaşırdım," dedi.

"Babasıyla yatıya kaldığımı duyunca hiç şaşırmadı," dedim kıkırdarak, Grant'in yatağında ne aradığımı soran Benny'nin yüzünü hatırlayarak.

"Belki de yeni bir şey değildir. Belki daha önce babasının yatağında başka kadınlar görmüştür." "Grant asla başka kadınlarla birlikte olmadı," dedim sesimdeki güvenle.

Maddie kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Nasıl bu kadar eminsin?" "Bana o söyledi."

"Ve sen ona inanıyorsun?" "Evet."

"Saf gibi konuşuyorsun," diye iç geçirdi başını sallayarak.

Bunu biliyordum. Bana söylemesine gerek yoktu. "O bir yetişkin. Geçmişte kaç kadınla birlikte olduğu konusunda yalan söylemesi için hiçbir neden yok."

Evie hakkında dürüst davranmıştı ve onunla ilk tanıştığımda nasıl davrandığını görünce Grant'in sözlerinin doğru olduğunu anladım.

"Ya yalan söylediyse?"

"O zaman bir önemi yok. Bu geçmişte kaldı ve eğer sadece onun zevki ve eğlencesi için kullanılıyorsam, o zaman bana aptal diyebilirsiniz."

Maddie bana deliymişim gibi baktı ve sözlerim konusunda ciddi olmama rağmen ondan bir tepki almaya çalışıyordum.

"Sen kimsin?" diye sorarak beni güldürdü.

"Sadece söylüyorum... Birlikte harika bir hafta sonu geçirdik. Eğlendik, konuştuk, birbirimizi biraz daha iyi tanıdık. Onunla ilgili iyi hislerim var ve bir şeylerin olmasına izin vermezsem işlerin ciddileşip ciddileşmeyeceğini asla öğrenemeyeceğim."

"Siz ikiniz kimden bahsediyorsunuz?" Martha mutfaka girerken sordu. "Rigby çocukların babalarından birine abayı yakmış."

Susturmak için dirseğimle Maddie'nin yan tarafını dürttüm ama çok geç

kalmıştım. "Bilmek istiyor muyum?"

Martha'ya baktım ve başımı salladım. "Babalardan birine nasıl aşık olunmayacağı konusunda bana bir ders vermeni istemediğim sürece hayır," dedim, onunla bu konuda konuşmak istemediğimi anlamasını umarak.

Ama kısa bir an için Maddie'nin sırlarım konusunda güvenebileceğim son kişi olduğunu unuttum. "Hafta sonunu Grant'le geçirdi."

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını sıkarak derin bir nefes aldım ve iç çektim.

"Benny'nin babası mı? Gerçekten mi? *Öyle* bir adamla ilgileneceğini düşünmemiştim."

Kaşlarımı çattım. "O tür bir adam mı?"

Omuz silkti. "Biliyorsun," dedi, sesi rahatsız edici geliyordu ve o zaman ne demek istediğini anladım.

Onunla Grant'in ten rengi hakkında konuşmayacaktım. Sesi bu kadar rahatsız çıkarken olmazdı.

"Grant nazik, esprili ve zeki bir adam ve onunla harika vakit geçirdim."

Ne kadar yoğun ve ateşli olduğundan ve o kendini beğenmiş, seksi sırtışıyla yanımda otururken beni ne kadar ürperttiğinden bahsetmiyorum bile.

"Peki ya seks?" Maddie sordu.

Ona baktım ve bu konuyu onunla konuşmayacağımı bildirmek için başımı salladım. Sadece seks yapmadığımız için değil, Martha hala odada olduğu için de.

"Çocukları kontrol edeceğim," diye mırıldandım, mutfaktan çıktım ve çocuklarımızın uyuduğu tek odaya yöneldim.

Kapı biraz açıktı ve içeri baktığımda hepsinin hâlâ rahat yataklarında uyuduklarını gördüm.

Onları rahatsız etmek istemediğim için arkamı dönüp uyandıklarında oynayacakları oyunları hazırlamak üzere oyun odasına yöneldim ve şansına Maddie ve Martha, Grant ile geçirdiğim hafta sonu hakkında daha fazla soru sormaya gelmediler.

Koşuşturan ve çığlık atan çocuklarla dolu bir sabahın ardından gelen sessizliğin tadını çıkarmıştım ve öğleden sonrasının da uyku zamanı kadersakin geçmesini umuyordum ama çok yanılmışım.

Çocukları oyun parkında oynatmak için dışarı çıktıktan dakikalar sonra, haftanın üçüncü kazasını yaşadık.

Benny ve Mikey bir futbol topunun peşinden koşarken birbirlerine çarpmışlardı ve Mikey dizinde küçük bir çürük ile kurtulurken, Benny'nin dizinde kötü bir sıyrık vardı.

Ağlamak üzereydi ama dizindeki sıyrık ne kadar acı verici olsa da, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülmesine izin vermeyerek bana ne kadar güçlü olduğunu gösterdi.

Dizini temizlemek için hafifçe sıvazladığımda bana "Yara bandı alabilir miyim?" diye sordu. Gülümsedim. "Elbette. Kendin seçmek ister misin?"

Başını salladı ve dizindeki kan ve kir gittiğinde, banyo rafından küçük sepeti aldım.

"Bak ne kadar çok seçenek var," dedim, o bakarken sepeti tutarak. "Çok fazla," dedi, hangisini seçeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Üzerinde köpek yavrusu olan bir tane var mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve sepetin içine baktım. "Olabilir. Bir bakalım."

Üzerinde köpek yavrusu olan bir yara bandı bulmasına yardım ettim ve sadece küçük olanlardan olduğu için, temiz tutmak için üç tanesini sıyrığının üzerine koyduk.

"Daha iyi misin?" Yeni aksesuarlarıyla ne kadar mutlu olduğunu görünce ona gülümseyerek sordum.

Başını salladı ve her ne kadar güçlü durmaya çalışsa da duygularını uzun süre saklayamayacağını söyleyebilirdim.

Ve saniyeler sonra, güçlü cephesini kırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Babam ne zaman geliyor?"

"Çok yakında. Sadece bir saat kaldı," dedim ve sepeti rafa geri koyduktan sonra elimle sırtını okşadım. "Babanın gelmesini beklerken kitap okumaya ne dersin?"

Bu fikir hoşuna gitti. "Yalnız mı?"

"Mikey'nin gelip bizimle kitap okumasını ister misin?"

"Hayır."

Açık ve kesin.

"Pekâlâ. O zaman sadece sen ve ben," dedim gülümseyerek ve elimi tutması için ona uzattım.

Okuma köşemize gitmek için koridordan geçtik ve okumak için ilk kitabı seçtikten sonra yastıkların arasına oturduk ve rahatladık.

Babasıyla olan ilişkim ne olursa olsun, Benny'nin kreşte bana saygı duyduğu ve beni kabul ettiği açıktı ve Grant ile işler yürümeyecek olsa bile, Benny'nin bana güvenmesinden memnundum.

Bölüm 22

HİBE

Görmem gerektiğini hiç düşünmediğim bir manzaraydı.

Benny Rigby'ye sarılmıştı ve Rigby de bir kolunu Benny'ye dolamış, kucağında da bir kitap tutuyordu.

Beni fark ettiğinde gülümsedi ve kitabı yerine koydu. "Hey," dedi.

"Hey, siz ikiniz oldukça rahat görünüyorsunuz," diye cevap verdim, onlar hareket etmeden önce onları içeri aldım. Benny sesimi duyunca o da başını kaldırdı ve kocaman gözlerle bana baktı.

"Baba, yara bandım var!" diye duyurdu ve ayağa kalktığı anda dizinin bandajlarla kaplı olduğunu gördüm. "Ne oldu dostum?"

Yanıma doğru yürüdü ve bana doğru uzandı; onu kucağıma alıp yanağından öptükten sonra cevabını dinledim.

"Ben düştüm, Mikey de düştü ve dizimi incittim," diye açıkladı. "Bugün biraz delirdin mi?"

"Evet, çok çılgınca."

Kıkırdayarak dizine baktım ve dikkatlice üzerinden geçtim. "Yine de iyi olmana sevindim. Rigby sana kitap okudu mu?"

Elinde hâlâ kitapla yerden kalkarken Rigby'ye baktım, hâlâ bana gülümsüyordu. "Bu okuduğumuz onuncu kitap, değil mi?" dedi Benny'nin kolunu okşayarak.

"Bunun gibi!" diye duyurdu, tüm parmaklarını havaya kaldırarak.

"Çok fazla kitap var, dostum." Benim yanımdayken kitaplara olan ilgisizliğini düşününce, burada kreşte burnu kitapların arasında yeterince zaman geçireceği düşüncesi hoşuma gitti.

"İyi miydi?" Sonra Rigby'ye sordum.

"Evet, her zaman," diye yanıtladı. "Günün nasıl geçti?"

Etrafında herhangi bir iş arkadaşı varken bu soruyu sormayacağından emindim ama sorduğuna sevindim.

"İyi. Terapiden sonra birkaç ayak işi yaptım ve daireyi temizledim," dedim ona dikkatle bakarak.

"Bu akşam bizimle yemeğe gelmek ister misin diye soracaktım ama Rooney beni evine davet etti."

"Oh, sorun değil," dedi, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

Onunla dalga geçebilirdim ama bir kez olsun nazik davranacaktım. "Seni de getirip getiremeyeceğimi sordu." "Gerçekten mi?"

Gözlerinde şaşkınlıkla karışık bir heyecan vardı. Tanrım, beni gittikçe daha fazla içine çekiyordu.

"Evet, gerçekten. Katılmak ister misin?"

"Çok isterim. Evet," diye cevap verdi, şimdi parlak bir şekilde gülümsüyordu. "Oraya ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

"Rooney yedi gibi pişirmeye başlayacağını söyledi. Sorun olmazsa seni altıda almayı planlıyordum."

Başını salladı. "Altı mükemmel."

"Güzel. Sonra görüşürüz. Seninle de," dedim Benny'ye bakarak. "Yatıya kalacaksın"

bu gece Ira ile."

"Gerçekten mi?"

"Mh-hm. Eğlenceli mi?"

"Evet!" Elleriini ırttı ve heyecanla kıkırdadı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Eve gidip sırt antını hazırlayacağız, sonra da Ira'ya gitmeden önce Rigby'yi alacağız, anlaştık mı?"

"Tamam."

Ayakkabılarını ve ceketini giymek için girişe yöneldik ve o hazır olduğunda Rigby'ye döndüm.

"Altı mı?"

"Sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi. "Bir şeyler getireyim mi? Şarap, belki?"

"Bunun için endişelenme. Eminim evde yeterince vardır," dedim elimi sırtının alt kısmına koyarak. "Bu gece benim evimde kalacaksın. Eşyalarını getir."

Başını salladı ama şaşırılmış görünüyordu, bu da beni kıkırdattı.

"Sana baş başa bir gece geçireceğimize söz verdim. Benny'ye de Ira ile yatıya kalabileceğine dair söz verdim."

Her şey mükemmel gidiyor.

"Heyecanlıyım," dedi bana, gülümsemesi artık utangaçtı. "Sonra görüşürüz," diye ekledi ve parmaklarını Benny'nin buklelerinin üzerinde gezdirdi.

"Rigby'ye hoşça kal de."

"Hoşça kal Rigby!" diye seslenerek ona el salladı.

Ona tekrar baktım ve parmaklarım kışını sıyrana kadar elimi aşağıya doğru hareket ettirdim. "Yakında görüşürüz," dedim sessizce ve iş arkadaşlarından hiçbirini etrafta olmadığı için eğildim ve ağzının köşesini nazikçe öptüm.

Geri çekildiğimde yanakları kıpkırmızıydı ve aramız tekrar ısınmadan önce döndüm ve Benny'nin eli hâlâ benim elimdeyken merdivenlerden aşağı indim.

"Sonra," diye mırıldandı ve yüzümde memnun bir sırıtışla onu orada bırakıp Benny ile arabama doğru yürüdüm.

"Baba?" Benny onu araba koltuğuna kaldırırken sordu.

"Evet, dostum?"

"Ben Ira ile yatıya kalırken sen Rigby ile mi yatıya kalacaksın?"

Akıllı çocuk.

"Evet, bu gece ikimiz de yatıya kalacağız." İki çok farklı türde pijama partisi.

Bölüm 23

RIGBY

"İkisi de uyuyor. Dans onları oldukça yordu," dedi Rooney yemekten sonra rahatça yerleştiğimiz oturma odasına geri dönerken.

Grant'in yanında oturuyordum, eli kalçamdaydı ve başparmağı eteğimin yukarı kalktığı yerde tenimi okşuyordu.

Buraya gelmek için beni saat altıda aldığından beri yanımdan hiç ayrılmamıştı ve yemek sırasında birbirimizle çok fazla konuşmasak da sessiz olmak yakın olmak için yeterliydi.

Grant ve ben ikimiz arasında bir konuşma başlatırsak, Wells ve Rooney'i görmezden gelip gecenin geri kalanında kendi küçük dünyamızda olacağımızdan korkuyordum.

Bu kabalık olurdu, bu yüzden Grant'ten ziyade diğerlerine odaklandım.

"Siz nasıl tanıştınız?" Çocuklara bakıcılık yapmak için buraya ilk geldiğimden beri cevabı merak ettiğim için sordum.

Rooney tekrar karşımızdaki kanepede Wells'in yanına oturduğunda, parmakları birbirine dolanırken birbirlerine sevgiyle baktılar.

"Eski üniversitemin kampüsünde yaşıyordum. Yurt ilk başta güzeldi ama Evie'nin evinde daha fazla zaman geçirmeye başladığımı fark edince, eski oda arkadaşı ayrıldıktan sonra onun yanına taşındım. Wells zaten burada yaşıyordu ve birkaç kez yollarımız kesişti," diye açıkladı ve boşlukları doldurmak için hayal gücüne yer bıraktı.

"Çok tatlısın," dedim gülümseyerek. Aklımda bir soru daha vardı ama Ira'nın annesini sormanın hoş karşılanacak bir soru olup olmayacağından emin değildim.

Ira, biyolojik annesi olmamasına rağmen Rooney'e *anne* diyordu. Garip bulduğumdan değil ama her babanın yeni kız arkadaşının çocukları için yeni bir anne gibi davranması konusunda rahat hissetmeyeceğini biliyordum.

Ama bu zor soruyu sormama gerek kalmadan, yine de cevapladılar.

"Ira'nın annesi o doğduğunda öldü. Doğumda komplikasyon gibi bir şey olmuş. Ben orada değildim ve bir oğlum olduğunu ancak aylar sonra, annesinin çıktığı adam Ira'yı kucağında taşıyarak kapımın önünde durduğunda öğrendim," diye anlattı Wells. Acı bir hikayeydi ama bana anlatmakta bir sakınca görmüyor gibiydi.

Aslında rahat görünüyordu, bu da kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bana güvendi, bu da arkadaş gruplarında hoş karşılandığımı hissettirdi.

"Duyduğuma üzüldüm. Bu bir şok olmalı," dedim başımı hafifçe yana eğerek.

Wells kıkırdadı. "Evet, kesinlikle bir şoktu. Ira ile ilk günüm dünyamı alt üst etse de, hayatımın geri kalanında onun yanında olacağıma dair ona ve kendime söz verdim."

"Onu size getiren adamın Ira'nın oğlunuz olduğu konusunda yalan söylemediğini nereden biliyordunuz?" Merakla sordum.

"İlk başta şüpheliydim çünkü annesi hamile olduğuna dair hiçbir şey söylememişti. İyi şartlarda ayrılmıştık, bu yüzden hamilelikten hiç bahsetmemesine şaşırdım. İkimiz de birbirimizi unutmaya çalışıyorduk. Elimde bebeklik fotoğraflarımla oturmuş, onları Ira'nın yanında tutuyor ve bizi birbirimizle kıyaslıyordum." Wells güldü ve sehpanın altına uzandı

küçük bir kutu çıkarmak için.

Elini içeri uzatıp iki resim çıkardıktan sonra, ikisini de bana uzatmadan önce bir süre onlara baktı. "Hangisinin Ira, hangisinin ben olduğumu söyle" diye meydan okudu ve taşıyıcıların ikisine de ilk bakışta ne yapacağımı şaşırdım.

"Oh."

Grant yanımda kıkırdadı. "Bebekken birbirlerine bu kadar benzemeleri çılgınca, değil mi?"

Başımı salladım ve hala hangisinin Ira olduğunu anlamaya çalışıyordum, ama bir şey onu ele verdi. Resimlerin kalitesi.

"O kesinlikle senin oğlun," dedim ona resimleri geri verirken.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Wells.

"Ira büyüdükçe, onda babasını daha çok görüyorum," diye ekledi Rooney, kolları şimdi Wells'in üst koluna dolanmıştı.

Rooney'nin neden küçük ailesine kabul edildiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Ira'nın annesi öldüğünde, bir annenin verebileceği tüm sevgiyi ona vermek için oradaydı, her ne kadar hayatlarının ilerleyen dönemlerinde tanışmış olsalar da.

Mutluydular ve bu açıkça görülüyordu.

"Peki ya siz ikiniz? İşler ciddileşiyor mu?" Wells resimleri kutuya geri koyarken sordu.

Grant'e baktım ve mutluluk beni ele geçirdiğinde genellikle olduğu gibi yanaklarımın ısındığını hissettim.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı ve ben Wells'in sorusuna kendimi aptal durumuna düşürmeden cevap vermeye çalışırken, Grant'in yumuşak bir cevabı hazırды.

"Olabildiğince ciddi. Bu gece eve döndüğümüzde ikinci randevumuz olacak."

Bu geceyi yalnız geçireceğimizi düşünmek tüylerimi diken diken etse de buna bir randevu demekten de çekinmiyordum.

"Yeniden biriyle çıkmak için asla çok yaşlı değilsin, ha?" Rooney onunla alay etti. "Sanırım değil. Sadece çıkmak için doğru kadını bulmam gerekiyordu."

Bunu söylediğini duymak içimde bir şeyleri ateşledi ve daha fazlasını istememe neden oldu.

"Ve hayatımızın geri kalanında onun Evie'yle uğraşmasıyla uğraşmak zorunda kalacağımızdan endişeliydim." Wells bunu söylediğinde hepsi gülmeye başladı.

Şakayı anladım, Evie'nin ne kadar gergin ve... her şeye sinirlenmiş olduğunu görsem de, başkalarıyla dalga geçen biri asla olmadım.

Grant bakışlarımı kaçırdığımı görünce iç geçirdi ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti ve alnımdan öptü.

"Sadece eğleniyoruz, kedicik. Evie tam bir baş belası. Bunu biz de biliyoruz, o da biliyor." Bunu anladım, ama onun bazı kurtarıcı özellikleri olduğundan emindim.

"Evie'nin ailesi şehirdeki golf kulübünün sahibi. Çok zenginler. Ama Evie'nin genellikle zengin kızların tasvir edildiği gibi biri olmadığını söylemek istesem de yalan söylemiş olurum. Anaokulundan beri en iyi arkadaşımdı ve o zamanlar bile insanlara patronluk taslardı," dedi Rooney. "Ama bu onun suçu değil. Ailesi onu pek önemsemedi ve sadece kulüpleri ve projeleriyle ilgilendiler. Ona hiç hayır denmedi ve ne isterse aldı. Hâlâ da öyle."

Rooney en iyi arkadaş hakkında bunu söylediye, doğru olmalı. Ki bunun üzücü olduğunu düşündüm. "Ailesi kim?" İsimlerini daha önce duyup duymadığımı merak ederek sordum. "Dan ve Fleur Rockefeller," diye yanıtladı Rooney.

Soyadları her şeyi anlatıyordu. Ama adlarını daha önce hiç duymamıştım ve varlıklı bir aileye

mensup olmadığımı sevinmişim.

Basit hayatımı seviyordum ve Grant'in zengin olmasına rağmen Evie'yle birlikte olmaktan vazgeçtiğini düşünmek onun hakkında çok şey söylüyordu.

Ne de olsa Evie güzel bir kızdı ve pek çok kişi zengin bir ailenin parçası olma fırsatını kaçırmazdı.

"Bir bira daha ister misin?" Grant parmaklarıyla başımın arkasını okşarken sordu ve ben de başımı sallayarak ona gülümsedim.

"Evet, lütfen."

Ayağa kalktığı anda tuvalete gitmek için izin istedim ama Rooney ve Wells sessiz bir sohbete dalmışken tek kelime etmedim ve Grant'ı mutfığa kadar takip ettim.

Koridora çıkmak için onu geçmek istedim ama elini belime koyarak beni durdurdu ve beni kendine doğru çekti, vücutlarımız birbirine yaslandı.

"Bu gece eğleniyor musun?" diye sordu, sesi alçaktı ve parmakları kıkımın üstünü okşuyordu.

"Çok eğleniyorum. Arkadaşlarımdan gerçekten hoşlanıyorum," dedim sesimi alçaltarak.

Parmaklarımı

Kendimi sabitlemek için ellerimi göğsüne koydum.

"Onlar da senden hoşlanıyor. Bu gece burada olmanız iyi bir fikirdi."

İfadesine katıldım ve daha yakına eğildiğinde gülümsedim ve gözlerimi beklentiyle kapattım, tam olarak ne olacağını biliyordum.

Dudakları dudaklarımı kaplarken mutfak tezgahına yaslandı ve vücudumu onunkiyle aynı hizada tutmak için beni de kendine çekti. Sağ eliyle kıkımı kavradı ve sol elini enseme koyarak parmaklarını saçlarımdan arasına soktu ve sıkıca kavradı.

Başımı geriye yatırdı ve dilini ağzımın içine sokarak öpücüğü derinleştirdi, dudaklarımı ayırarak ona erişim izni vermemi sağladı.

Yumuşak bir inilti benden kaçarken, kıkımı daha sıkı kavradı. Öpüşmemiz yoğunlaştıkça dili benimkiyle dans etti ve ağır çekimde dilini benimkinin etrafında döndürmeye başladığında onun içinde eridim.

Daha fazlasını istedim ama Rooney ve Wells'in mutfığında dururken işler bir türlü ısınmıyordu.

Onu yalnız yakalamak istedim ama geç değildi ve arkadaşlarıyla geçireceği zamanı mahvetmek istemedim.

Öpüşmeyi kestiğinde, ellerimi çenesini kavrayacak şekilde yukarı kaldırdım ve nihayet aramıza biraz mesafe koymadan önce onu bir kez daha öpmek için geri çektim.

"Evime döndüğümüzde dudaklarımdan çok daha fazlasını tatmak istiyorum," dedi, sesi alçaktı. Yine her yerim ürperdi.

Tadını alamayan tek kişi olmak istemediğim için, "Ben de" diye fısıldadım.

Derin bir kıkırdama göğsünü titretti ve kıkıma bir tokat atarak koridora doğru başıyla işaret etti.

"Ben seni burada soymadan önce git ne yapman gerekiyorsa yap."

Sırıtarak dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve ben banyoya giderken onu orada öylece bıraktım.

Külotum ıslanmıştı ve bunların hepsi onun öpücüğü ve benimle konuşma şekli yüzünden olmuştu.

Benimle sadece kirli konuşarak beni kolayca boşaltabileceğinden emindim, ama beni öpme ve bana dokunma şekli kesinlikle bana nasıl hissettirdiğini ekledi.

Bölüm 24

HİBE

Yüksek sesle gülmek ve çocukları uyandırmak konusunda dikkatli olmak zorunda olmadığımız balkonlarına taşınmıştık.

Rigby bana yaslanmıştı, kolum omuzlarında ve başının arkası göğsümdeydi.

Rooney'nin üniversite yıllarıyla ilgili anlattığı bir hikâyeyi dinliyordu ve gerilmesinden kendisinin de üniversiteye gitmeyi ne kadar çok istediğini anlayabiliyordum.

Hâlâ başvurmak için zamanı vardı ama kreşte çalışmaya devam etmek istediğini biliyordum.

"Filmlerdeki gibi," dedi Rigby.

"Oh, tıpkı filmlerdeki gibiydi. Duyduğunuz tüm o kardeşlik partileri? Evet, gerçek hayatta daha da kötüler," dedi Rooney gülerek.

"Üniversitedeki günlerimizin çok daha sakın olduğunu hatırlıyorum. Hatırlıyor musun?" Wells birasından uzun bir yudum aldıktan sonra bana sordu.

Kıkırdadım. "Her şeyi dün gibi hatırlıyorum."

"Birlikte çok ders aldınız mı?" Rigby bana bakarak sordu.

"Bir çift. Ama okul dışında birlikte çok zaman geçirdik. Çoğu gece lokantada takılırdık," dedim.

"Sadece ikiniz mi?"

"Kız arkadaşlarımız vardı," dedi Wells sırtarak ve ben kıkırdayarak başımı salladım.

"Yani birden fazla mı vardı?"

Rooney güldü. "Onlar umutsuz romantiklerdi. En azından Wells bana öyle söyledi. Yani bir kız onlardan bıktığında, bir sonrakini çoktan sıraya koymuşlar. Ama kızlarla aynı niyetleri yoktu."

Rigby anladı. "Oyuncu olarak görülüyordunuz ama tek istediğiniz aşk mıydı?"

Wells başını salladı. "Hemen hemen."

"İnanması zor, değil mi?" Rooney sordu.

Rigby bana sırttı ve omuz silkti. "Üniversitede umutsuz romantikler olmaları, evet. Kızların onların arkasında sıraya girmesi, o kadar da değil."

Güldüm ve bir elimle çenesini kavradım, sonra dudaklarını öpmek için eğildim. "Kendini şanslı say, kedicik."

Rooney'nin Wells'e bir şeyler fısıldadığını duydum, o da kıkırdayarak cevap verdi. Bizim hakkımızda konuşuyorlardı ama olumsuz bir şekilde değil.

Beni böyle görmek onlar için yeniydi ve genelde kaşlarım çatık dolaşsam da bu yönümü seviyordum.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra arkama yaslandım ve Rigby'nin ıslıl ıslıl parlayan gözlerine baktıktan sonra arkama yaslanıp onu kendime çektim.

"Bir bira daha ister misin?" Wells ayağa kalkarken sordu ama biz cevap veremedik Evie her zamanki gibi sinirli bir şekilde balkon kapısında belirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, onu görmezden gelmek için başımı çevirdim ve sonra Rigby'nin başına bir öpücük kondurdum

Ona önceliğimin kim olduğunu göstermek için.

"Artık davetiye almıyor muyum?" Çok yüksek sesle konuşmamasına rağmen Evie'nin sesi kulaklarımda çınladı.

"Geceyi ailede geçireceğini sanıyordum," dedi Rooney, şaşkın ve emin görünmüyordu. "Gitmek zorundaydım. Onlarla masada oturmaya daha fazla dayanamadım. Beni süründürüyorlar deli," dedi Evie ve sonra bir süre sessizlik oldu.

Rigby Evie'ye bakmakta bir sakınca görmedi ve ben Evie'yi görmezden gelmeye devam ederken o nezaketini gösterdi. "Bizimle oturabilirsin. Üniversiteden ve Grant ile Wells'in kendileriyle çıkmak için sıraya girmiş kızlardan bahsediyoruz."

Evet, Rigby tamamen farklı bir sempati seviyesindeydi ve bu çok çekiciydi.

Sonunda başımı çevirmeyi başardım ve Evie'nin hâlâ kapının girişinde kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durduğuna baktım. Üzerinde siyah saten bir elbise vardı; elbisenin önü dekolteydi ve kalçasından ayak bileğine kadar uzanan bir kısmı açıktaydı.

Rigby'nin davetini görmezden gelirken gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarını kaldırdığında o ağızdan iyi bir şey çıkmayacağını anladım.

"Yani şimdi de bebek bakıcısını mı beceriyorsun? Çok klas."

Rigby kollarımda gerildi ve ben de Evie'nin sözlerini ciddiye almaması gerektiğini sessizce anlatmak için omzunu sıktım.

"Onunla yatmıyorum, Evie. Onunla çıkıyorum."

Benim için derin bir anlamı ve değeri olan basit bir ifadeydi ve bir an için ona haddini bildirdiğimi ve onu susturduğumu düşündüm.

Tabii ki yanıltmışım.

Bir kahkaha attı ve sonraki sözlerini Rigby'ye yöneltti. "Yakında senden sıkılacak." "Evie," diye uyardı Wells ama yavru kedimin kendi pençeleri vardı.

Rigby rahat bir ses tonuyla, "Onu eğlendirebilirim," diye karşılık verdi.

Evie alçalırken, Rigby yükseldi ve her şeyin üstüne, "Hala bizimle oturmak ister misin?" diye ekledi.

Bu Evie'nin kanını kaynattı ve bana kızgın bir bakış attıktan sonra dönüp Rooney'nin peşinden içeri girdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, Evie'yle böyle başa çıktığı için onunla gurur duyuyordum.

Wells bana eğlenerek, "Artık onu senden uzak tutmaya çalışmana bile gerek yok," dedi.

"Kesinlikle hayır," diye kıkırdadım, Rigby'ye baktım ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

"Şimdi gerçekten

seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 25

RIGBY

Planımız doğrudan onun evine gitmekti, ancak araba yolculuğu sırasında, barınaktaki kadın bana evde olmadığınızda köpeğinize göz kulak olmak için harika bir yol olduğunu söyledikten sonra telefonuma indirdiğim uygulama aracılığıyla Woodstock'u kontrol ettim.

İşteyken iki saatte bir Woody'yi kontrol ettim ve şimdiye kadar uyumuş olması gerekirken, ağzında TV kumandasıyla dairemde dolaştığını ve koca kuyruğunu sağa sola salladığını gördüm.

"Planlarımızı mahvettiğim için özür dilerim. Genelde böyle delirmez," diye Grant'i temin ettim. Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı, telefonumda gördükleriyle eğleniyordu.

"O canavar sadece yanından geçerek lambanı kırdı. İşler daha da kötüleşmeden gidip başka neleri kırıp döktüğünü kontrol etsen iyi olur" dedi.

Telefonuma bakarak başımı salladım. Woodstock artık kadrajda değildi ve oturma odasının zeminindeki kırık cama bakarak iç geçirdim.

"Ve onun incinmesini istemezsin. Bu gece senin evinde kalmamın bir sakıncası yok," diye ekledi.

Gülümseyerek uygulamayı kapattım ve telefonumu kucağıma bıraktım. "Genelde gecenin bu saatinde bu kadar aktif olmaz. Umarım iyidir," dedim, çoğunlukla kendime.

"Muhtemelen seni özlüyordur."

Bu bir olasılık olabilir. Onu barınaktan eve getirdiğimden beri, ona eşlik etmek için her geceyi evde geçirdim. Ama Grant'i görmeye başladığımdan beri eve pek sık gelmiyordum.

Apartmanın önüne park ettikten sonra kapıma ulaşmak için üst kata çıktık ve Woodstock'un kapıyı kokladığını duydum bile.

"Benim, Woody. Eve döndüm," dedim sakince kapıyı iterek açtığımda.

Heyecanlandığında hiç zıplamazdı. Bunun için minnettarım, yoksa her zıpladığında kendimi yerde bulurdum.

Bunun yerine, kuyruğunu salladı ve tüm vücut ağırlığıyla bana yaslandı, bu da beni her zaman duvara geri itti.

"Biliyorum, geri döndüm," dedim sırtını okşayarak ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Ben yokken yaptığın tüm pislikleri görelim."

Woody Grant'i pek umursamadı ve elini bir kez kokladıktan sonra dönüp bizden uzaklaştı.

"Benden hoşlanmıyor," dedi ve beni kıkırdattı.

"Hayır, senden hoşlanıyor. Sadece çocukları ve kadınları daha çok seviyor. Barınakta bile hep böyleydi."

Oturma odasına girdiğimizde Woodstock kırık camın yanında oturuyor ve hâlâ gururlu bir çocuk gibi kuyruğunu sallıyordu.

"Güzel bir lambaydı, Woody. Kumandayı nerede bıraktın?" Grant kıkırdarak, "Şurada," dedi ve kanepenin üzerinde duran kumandayı işaret etti.

Kumandanın her yerinde diş izleri vardı. "En azından lezzetli miydi?" Woodstock'a sordum ama cevap için sonsuza kadar bekleyecektim.

"Şunu temizlemene yardım edeyim," diye teklif etti Grant ve Woody'nin dağınıklığından kurtulurken, artık geri döndüğüme göre uyuma zamanının geldiğine karar verdi.

"Bizim için planladığın gece bu değildi, değil mi?"

Grant omuz silkti. "Hâlâ seninle geçiriyorum, yani her şey yolunda."

Dağınıklık giderildikten sonra buzdolabından iki bira aldım ve zaten oturmakta olduğu kanepeye getirdim.

Yanına otururken, "Bu gece Rooney'de iyi vakit geçirdim," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Eminim bundan sonra seni daha sık davet edecektir. Senden hoşlanıyor, Wells de öyle."

Sözlerine gülümsedim. "Ben de onları seviyorum."

"Evie ile uğraşmak zorunda kalacağını düşünmemiştim. Onunla iyi başa çıktın," diye övdü ve sol elini uyluğuma koyup hafifçe sıktı.

"Sanırım seni benimle görmekten hoşlanmadı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu."

"O acı çekiyor. Genel olarak, sadece benim yüzümden değil. Ona basit bir sikişten daha fazlasını vaat etmiş değilim."

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim ve onun hakkında konuşmanın gerçekten gerekli olup olmadığını merak ettim ve onun hakkında konuşmaya başlayan ben olmama rağmen devam etmemeye karar verdim.

"Demek bu ikinci randevumuz," dedim, hâlâ arkadaşlarıyla birlikteyken de aynı şeyi söylediğini hatırlayarak.

Grant başını salladı, sonra birasından bir yudum alırken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Her ne yaparsa yapsın, sadece birasını yudumlarırken bile yakışıklı görünüyordu.

"Ve bu sonuncusu da olmayacak. Sanırım bunu çoktan belirledik," dedi elindeki şişeyi sehpanın üzerine koyarken.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondururken diğer eliyle biramı tutarak kendi birasının yanına koydu.

Başka bir şey söylemeden beni tekrar öptü ve öpücüğü derinleştirmek için başımı yana eğdiğimde, sağ elini tekrar kalçama koydu ve parmaklarını yavaşça eteğimin altında gezdirdi.

İkimiz de bu anı bekliyorduk ve sonunda gerçekleşeceği için heyecanlıydım.

Parmak uçlarının külotumun ince kumaşını sıyırdığını hissettim ve yarığım boyunca fırçaladıktan sonra iki parmağını klitorisime bastırdı ve yavaşça daire çizmeye başladı.

Benden bir inilti kaçtı ve daha fazlasını hissetmek için kalçalarımı eline doğru ittim.

Parmak uçlarıyla klitorisimin etrafında dönmeye devam etti, bacaklarımın arasındaki ısı yükselirken beni kızdırdı. Dili dudaklarımın kenarında gezindi ve ağzımı açtığımda dilini içeri itip benimkine doğru hareket ettirdi.

Onun dokunuşuna daha fazla ihtiyaç duyarak kalçalarımı tekrar eline doğru ittim. İpucunu aldı ve sırtüstü yatmam için beni geri itti ve iki eliyle külotumu bacaklarımdan aşağı çekti.

Eteğim kalçalarımın etrafında kıvrılmış, amımı ortaya çıkarmıştı.

Grant yukarıdan manzarayı seyrederken "Çok güzel," diye mırıldandı ve onu kızdırmak için bacaklarımı daha da açtım.

"Tatmak istemiştin," diye hatırlattım ve daha fazla tereddüt etmeden kanepenin önünde diz çöktü ve iki elini kalçalarıma koyarak beni kenara doğru çekti ve başını bacaklarımın arasına gömdü.

Kıvrımlarımı yaladı ve hassas klitorisimi emdikten sonra dilini klitorisime değdirdi. Derin hırıltıları tüylerimi diken diken etti ve bir elim saçındayken onu kontrol edebilmek için elimi tutmaya çalıştım.

Yaptığı şeyi seviyordum ama bazen bir kızın erkeğine tam olarak ne istediğini göstermesi gerekirdi.

"Oh, Tanrım!" Bir kıvılcım klitorisimi titreştirirken haykırdım.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı engellemek için sağ kalçamı itiyordu. Sol eliyle parmaklarını kıvrımlarımın arasında gezdirdi ve ısladıklarında onları amımın içine itti, hiçbir uyarıda bulunmadan derinlere kaymalarına izin verdi.

İstemediğim bir uyarı çünkü çok iyi hissettiriyordu.

"Oh, evet!" Parmaklarını içimde daha derine sokmak için kalçalarımı kaldırarak inledim. Benim için uzun zaman olmuştu ama dokunulmadan geçirdiğim bunca zamana değmişti.

Bana kendimi çok iyi hissettirmesini izlemek için gözlerimi açtım ama gözlerim beni yakından izleyen karanlık bakışlarına kilitlendi.

Bir başka derin inilti onu terk etti ve dilini daha hızlı hareket ettirirken parmakları duvarlarım tarafından sıkıştırıldı.

"Çok sıkı," diye mırıldandı, girişime kadar yaladı ve içimden akan tüm suyu tattı. "Ve çok tatlı."

Ne kadar ıslak olduğuma hayret ediyordum. Daha önce hiçbir erkek beni sadece parmaklayarak amımı bu kadar ıslatmayı başaramamıştı.

"Tadına bakmak istiyorum," dedim, henüz boşalmamış olsam bile nefes nefese kalmıştım. Nefesimi kesiyordu ve beni doruğa ulaştırdığında nasıl hissettireceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yukarı doğru hareket ederken sırtıttı, parmaklarını ağızma götürmeden önce bir kez daha içime soktu.

"Pis kedicik," diye mırıldandı, sonra parmaklarını ağızımın içine soktu.

Dilimin her damlasını tatmak için etraflarında dönmesine izin verdim ve parmaklarını tekrar çektiğinde onları tekrar amıma koydu.

"Sen bu kadar pis davranırken ben nasıl iyi olabilirim ki?"

"İyi olmanı istemiyorum," diye fısıldadım. "Beni boşaltmanı istiyorum." İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Başını tekrar bacaklarımın arasına sokarak klitorisimi yaladı ve parmaklarını tekrar içime sokarak orgazmım arttıkça kalçalarımın sarsılmasını sağladı.

"OH!" diye inledim, bir elimle ağızımı kapatarak, gece yarısından sonra bu apartman kompleksinde kimseyi uyandırmak istemedim.

Bacaklarım titremeye başladı ve sıcaklığın karnımın altından vücudumun geri kalanına doğru ilerlediğini hissetmemin uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Gel," dedi gözlerini tekrar benimkilere dikerek.

Orgazmımı engellemeye, doruğa ulaşmama izin vermeyerek onu yoğunlaştırmaya çalıştım ama planım uzun sürmedi.

Gözlerimi kapatıp başımı kolçağın üzerine bıraktım ve orgazmım beni ele geçirirken Grant dilini klitorisime vurmaya devam etti.

Bölüm 26

HİBE

Onu kendinden geçmiş bir halde görmek sikimin zonklamasına neden oldu.

Suyu dudaklarıma bulaşmıştı ve onu öpmek için üzerine gittiğimde, bacakları hâlâ titrerken bana tutundu.

Farkına varmadan boşalmasıyla benimle dalga geçti ve bu kadar kısa sürede ona neler hissettirdiğimi bilmek bana her şeyi doğru yaptığımı gösterdi.

Bunu istiyordu ve çok daha fazlasını istememi sağladı.

Öpüşmeyi kestim ve gözlerinin içine baktım. "Seni ilk kez daha rahat bir yerde sikmek istiyorum ama lanet olsun... Eğer izin verirsen seni burada sikerim."

Dudaklarında alaycı bir sırıtış belirirken gözleri şehvetle parladı. "Sormana gerek yok."

Teşekkürler.

Gömleğimi çıkarıp yere attım ve tekrar üzerine eğildim, elleri göğsümde ve karnımda gezinirken boynunu öptüm ve tenini emdim.

Şu anda çalışmıyor olmama rağmen hâlâ formdaydım ve Rigby parmaklarını kaslarımda gezdirerek bunu fark etti.

Eli pantolonumun üzerinden sikimi kavradığında, onun için çok yavaş gittiğimi anladım.

Düğmelerimi çözdükten sonra, ayağa kalkıp pantolonumdan kurtulmak için kanepeden uzaklaştım ve ardından boxer külotumu çıkardım. Elim tabanın etrafına sarılıyken, onu şaftım boyunca hareket ettirdim ve gerginliği hafifletmek için ucu yeterince sert sıkıştırdım.

Rigby'nin gözleri aletime sabitlenmişti ve ben kendimi tekrar onun üstüne indiremeden, önümde oturdu ve iki elini de kalçalarıma koydu.

"Benim sıram," dedi, sesi alçaktı.

Eğildiğinde, elimi başının yanına koydum ve onu aletimin ucuna götürdüm, dudaklarının etrafına sarılmasını izledim.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Dili dışarı çıktı ve ucunun etrafını yaladı, prekumumun tadına baktı. "Böyle alay etmeye devam edersen, o ağzın kontrolünü ele geçireceğim."

Bir şey söylemediği için bunu bir davet olarak algıladım ve iki elimle başını iki yandan kavrayarak, sikimi ağzına alırken ileri doğru ittim.

Kalçalarımı boğazının arkasına vuracak kadar ileri ittim, sikimi ağzına alırken tek bir sorun bile yaşamadı.

"Lanet olsun," diye inledim gözlerim onunkilerdeyken.

Kalçalarımı tekrar geriye doğru hareket ettirdim ve nefes almasına izin verdikten sonra ağzını tekrar doldurmak için ileri doğru ittim.

"Hoşuna gitti, değil mi? Siktir, kedicik."

İki elimle başını sabitleyerek, aletim dili boyunca kayarken içine girip çıkmaya devam ettim.

Cennet gibi hissettirdi. Ucum tekrar boğazının arkasına ittiğinde, gözlerini kapattı ve öğürmemek için nefesini tuttu ve aletimin büyüklüğü göz önüne alındığında, bunu oldukça iyi başardı.

"İşte bu kadar. O ateşli ağzının içine boşalırdım ama amının beni ne kadar sıkabileceğini görmek istiyorum."

Tekrar çektim ve hemen arkasına yaslanıp bacaklarını açarak beni davet etti. "Bunu istiyor musun, hm?"

Başını salladı. "Evet, lütfen."

Kıkırdayarak sikimi ovuşturdum, sonra üstünü çıkarıp başının üzerinden çektim. Vücudunu daha fazla görmek istiyordum.

Ben eteğini bacaklarından aşağı indirirken, o da sütyenini çıkararak güzel göğüslerini ortaya çıkardı.

"Prezervatife ihtiyacımız yok," dedi ve gözlerimi meme uçlarından ayırmamı sağladı.

Gözlerimdeki hafif tereddütü görünce, "Tabii sen istemiyorsan," diye ekledi.

"Doğum kontrol hapı

kullanıyor musun?"

Başını salladı.

Tanrıya şükür. Yakın zamanda Benny'ye kardeş falan gelmeyecek.

Yine de, doğum kontrol hapı bir kadının hamile kalmasını önlemek için her zaman yüzde yüz etkili değildi.

Yine de onun içinde olmak istiyordum. Aletimi onun ıslaklığının derinliklerine gömmek.

Eğildim ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirmeden önce dudaklarını bir kez daha öptüm, ama rahat edemeden beni durdurmak için ellerini göğsüme koydu.

"Üstte olmak istiyorum." Bunu o kadar büyük bir özgüvenle söylemişti ki, diğer tüm erkekleri korkutup kaçırabilirdi.

"Becer beni," diye mırıldandım, sikimin yeniden zonkladığını hissediyordum. "Emin misin?"

Bakışlarını shaftıma indirdi ve dudaklarını büzerek vereceği cevabı dikkatle düşündü. "Evet, eminim. İlk başta her iki şekilde de acıyacaktır."

Kıkırdadım. "Endişeli misin?"

Homurdandı. "Sikini gördün mü?"

Aletimin büyüklüğüyle gurur duyarak ve yüz ifadesiyle eğlenerek, kendimi yukarı itip yanındaki kanepeye oturdum ve onu üstüme çekerek kucağıma oturmasını sağladım.

Kendini üstümde konumlandırırken yüzünü yakından izledim ve bir eliyle tabanımı sararak ucumu girişine yönlendirdi.

Girişinin ucumu sıkıldığını hissettiğimde "Çok sıkı," diye inledim.

Ne kadar ıslak olursa olsun, içine kolayca girmem mümkün değildi.

Kendini yavaşça aşağı bırakırken yumuşak bir inilti çıktı ve amı sikimi kapladığında arkama yaslandım ve bunu yapması gereken o olmasına rağmen rahatlamaya çalıştım.

"Çok gerginsin, Rigby. Rahatlamaya çalış yoksa bu sadece canını yakacak. Bunu istemiyorum," dedim ona, iki elimle kalçalarını kavrayarak.

"Acı iyi hissettiren şeydir," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Lanet olsun.

Ona kaşlarını kaldırdım. "Öyle mi?"

Başını sallayıp tekrar hareket ettiğinde, fikrini değiştirmesi için ona bir şans daha verdim. Ama yapmayınca, kalçalarını yavaşça aşağı iterek uzunluğum boyunca kaymasını sağladım.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, başını arkaya attı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Yüzümde memnun bir sırıtiş vardı ve amı beni sıkarken, sakın kalmaya ve kendimi çok çabuk kaptırmamaya çalıştım.

Bana bir şeyler yapmaya başlamıştı ve ben daha hareket bile etmemiştim. Bu işe ne kadar yavaş yaklaşırsak, o kadar uzun süre dayanabilirdim.

Ve sonuncusu olmak
istedim. Bu yüzden.
Lanet olsun. Uzun.

Bölüm 27

RIGBY

Belki de zirvede olmayı istemek bir hataydı.

Kendime güveniyordum ve güçlü hissetmek istiyordum, çünkü diğer erkeklerle hep böyle olmuşum, ama Grant içimin derinliklerine gömülürken hissettiğim tek şey keskin, yırtıcı bir acıydı.

Onun üstünde uyum sağlamaya ve bunu ikimiz için de iyi hissettirmeye çalışıyordum. O duvarlarımı birbirinden ayırırken, ben de onun sikini sıkıyordum.

"Sen iyi misin?" Onu çok fazla incitmediğimi umarak sordum.

"Siktir," diye homurdandı, aramızdan gözlerimin içine bakarak. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, kedicik.

Sikimi tam kıvamında sıkıyorsun."

İyi olduğu için rahatlamıştım ve ellerini kalçalarımaya koyarak üzerine yerleşmeme yardım ederken, hareket etmemizin an meselesi olduğunu biliyordum.

"Kalçalarını daire içine al," diye önerdi ve bir kez yaptığımda ikimiz de inledik. "Fuuuck," diye mırıldandı sonra.

Aleti boyunca kayacak kadar ıslanmıştım ama çok fazla aşağı yukarı hareket etmedim, ikimiz de hissettiklerimize alışırken onu içimde tutmak istiyordum.

Bunaltıcıydı ama mümkün olan en iyi şekilde.

"Böyle mi?" Elleri hâlâ beni tutarken kalçalarımın etrafında dönmeye devam ederken sordum. "Evet, devam et," diye teşvik etti, sonra bir küfür daha savurdu. "Siktir et."

Bir kolunu belime doladı ve daha dik oturup bacaklarını iki yana açarak kanepeye yaslanırken beni de yanına çekti.

"Kendini çok iyi hissediyorsun, kedicik. Ama o ıslak amcığınla sikimi bilerek sıkmaya devam edersen, ne kadar acıtırsa acıtsın kendimi tutmayacağım."

Bu bir uyarı olmalıydı. Daha sonra ciddiye almadığım için pişman olacağım bir uyarı. "Belki de canımın yanmasını istiyorumdur," diye fısıldadım gözlerimi onunkilere kilitlerken.

"Öyle deme," diye homurdandı, kendimi yukarı itip tekrar aşağı kayarken yüzü acı içindeydi.

"Beni becermeni istiyorum Grant." Daha yakına eğildim ve dudaklarını öptüm, sonra dudaklarına doğru fısıldadım, "Lütfen, sik beni."

"Ne kadar da kibar," dedi kıkırdarak.

İlk başta sözünü tutacağını düşünmemiştim ama saniyeler sonra sırtüstü yatıyordum ve o üzerimde geziniyordu.

Sanki bir andan diğerine bir düğme çevrilmişti ve artık geri dönüş yoktu.

Kanepem oldukça genişti ama Grant bir ayağını yere koymuş, diğer ayağıyla kanepenin üzerinde diz çökmüş, ikimiz için de mümkün olduğunca rahat olması için kendini doğru şekilde konumlandırmıştı.

Başka söze gerek kalmadı ve bir eliyle çenemi kavrarken diğer eliyle belimi tutarak geri çekildi ve hiç acımadan içime girdi.

İçimi parçalayan keskin acıyla haykırdım, ancak ilk başta ne kadar acı verici olsa da, hızla

hafifledi ve asla durmak istemediğim yoğun bir duyguya dnüştü.

Tekrar geri çekildiğinde gözlerimi kapatıp sırtımı dikleştirdim ve ıslaklığımın onun sikini ne kadar kapladığını hissettim.

Tekrar içime girerken homurdandı, bu sefer daha yavaştı ama öncekinden daha derindi.

"Gözlerini benden ayırma Rigby," diye buyurdu, sesi derinden geliyordu.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, bakışlarında ikimize de yetecek kadar şehvet vardı ve bu sadece o anda hissettiklerimi yoğunlaştırdı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandı.

Bu kez bakışlarını benimkilerden ayıran oydu ve eğildiğinde bir meme ucunu ağzına alıp emerken, daha düzenli bir ritimle içime sokmaya başladı.

"Oh, Grant!" Dilini sert meme ucuma değdirirken inledim.

İki elimi başının arkasına koydum ve saçlarını olabildiğince sıkıca kavradım ve içimdeki gerilim artarken, nefesime odaklanmak zorunda kaldım çünkü beni becerirken pek bir şey olmuyordu.

Dudakları diğer mememe doğru hareket etti, meme ucumu ağzına çekti ve ona da diğeriyle aynı ilgiyi gösterdi.

Boyutuna alışmaya başlamış olsam da, ucu içimde derinlerde bir yere çarptığında bana yaptıklarından çok etkileniyordum.

İnanılmaz bir histi, ama beni yavaş yavaş sinirlendiren bu uyarımı nasıl yerine getireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Grant, lütfen," diye yalvardım, ne için yalvardığımı tam olarak bilmiyordum.

Kalçalarının her itişinde sikişinin duvarlarıma çarpışını hissettim ve sırtım hala kavisliyen, aynı noktaya tekrar tekrar vurmasını sağladım.

Ağzı göğüs ucumdan ayrıldı ve dudakları boynum boyunca ilerleyerek sonunda dudaklarıma yapıştı. Beni derinden öptü, dilini ağzımın içinde ve benimkinin etrafında gezdirdi.

İticileri hızlandıkça tekrar homurdandı ve öpüşmeyi kestikten sonra iki eliyle kalçalarını tutarak kendini yukarı itti.

"Gözler üzerimde," diye tekrar talep etti.

Gözlerimin onunkilerle buluşmadan önce sikişinden karın kaslarına ve göğsünün üzerinde gezinmesine izin verdim. Bana odaklanmıştı ve bunun sadece onunla ilgili olmamasını seviyordum.

Bu bizimle ilgiliydi ve ne kadar otoriter olmayı sevse de benim ihtiyaçlarımı önemsiyordu.

"Bana öyle bakmaya devam et. Kahretsin... Çok ıslaksın. Sikim daracak amına girip çıkıyor."

Sağ elini hareket ettirdi ve yanağımı kavradı, ıslatmak için başparmağını ağzıma soktu ve geri çektikten sonra başparmağını klitorisimin üzerine yerleştirdi ve yavaşça daire çizmeye başladı.

"Grant, lütfen," diye tekrar yalvardım, bileğini kavramak için uzandım ama beni kızdırmaya devam etmesine izin verdim.

"Bu tatlı amcığı döllerimle doldurmadan önce seni sikimin üzerine boşaltacağım."

Yine, kesinlikle tutacağı bir söz gibi geliyordu ve başparmağı klitorisimin etrafında dönerken ve horozu içimdeki o doğru noktaya çarptığında, artık gözlerimi açık tutamıyordum.

Arzuladığım tatmin onun sayesinde yavaş yavaş gerçekleşiyordu ve karnımın derinliklerinde karıncalanmalar belirlediğinde, yaklaştığımı biliyordum.

"İşte böyle, kedicik. Aletimin her yerine boşal," diye cesaretlendirdi ve bu beni hızla uçurumun kenarına getirdi. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve bileğini sıkıca kavradım.

"OH, EVET!" Orgazmımın üzerime yıkandığını hissederek ağladım.

Ayak parmaklarımın ucundan başlayıp, titreyen klitorisimin neden olduğu kıvılcımlardan titreyen bacaklarım boyunca ilerledi ve orgazmım göğsüme çarptığında kalbimin daha hızlı atmasını sağladı.

"Çok güzel," diye homurdandı Grant ve onun da yaklaştığını hissedebiliyordum.

Grant üzerime eğildi ama parmaklarını klitorisimin üzerinde tuttu, ben kendimden geçerken onunla oynadı. Kalçalarını daha yavaş hareket ettirirken dudaklarıma karşı "Çok sıkı," diye fısıldadı, ama daha derine itti.

İçimdeki o noktaya vurmaya devam et.

Benim için olduğu kadar onun için de iyi hissettirdiğini söyleyebilirdim, ama duvarlarımı onun horozunun etrafında sıkmaktan başka, ikimizin de daha yoğun hissetmesine yardımcı olmak için başka ne yapacağımı bilmiyordum.

İçime bir kez daha girdikten sonra durdu ve beni öperken ılık dölünün içime dolduğunu hissettim. Aleti zonkluyordu ve ikinci kez boşalmamış olmama rağmen, içime boşalması yeterliydi.

Bölüm 28

HİBE

"Bir süre acıyacak," diye fısıldadı Rigby.

Kanepede kollarıma sarılmıştı ve bence şimdiye kadarki en iyi seksi yapmıştık.

Elbette, hayatımda çok seks yaptım, ama seks sadece sevişmekle ilgili değil, aynı zamanda duygularınızla da ilgili yapan birini bulduğunuzda, daha da iyi oluyor.

Aramıza uzandım ve parmak uçlarımı çıplak amının üzerinde gezdirmeden önce kalçasındaki yumuşak teni okşadım.

Onu sıcak bir bezle temizledikten sonra giysilerimizi giymemiştik. Bunun yerine, bizi bir battaniyeye sardım ve onu kendime yakın tuttum, birbirimize bakıyorduk.

"Daha yavaş gitmeliydim," dedim, sesim alçak çıkıyordu.

"Hayır, daha yavaş değil. Zaten sonra acırdı," dedi dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle.

Parmaklarımı kıvrımları boyunca hareket ettirdim ve elimi tekrar kışına koymadan önce klitorisini daire içine aldım. "Bir dahaki sefere daha nazik olmaya çalışacağım." Sadece onun için değil, kendim için de.

Çok sıkıydı ve dayanıklılığımın yüksek olduğunu düşünüyordum, ama çok çabuk boşalmamamı sağladı.

"Bir dahaki sefere, sanırım yatak seks yapmak için daha iyi bir yer olacak," diye önerdi.

Kıkırdadım ama onunla aynı fikirde değildim. Kanepesi yeterince büyüktü ve sevişmek ya da sarılmak için, her ikisini de yapmak için rahattı.

"Tek ihtiyacım olan bir sonraki seferin olacağını bilmek."

Bu sözleri söylerken bana dikkatle baktı ve bunu söylediğim için memnun görünse de gözlerinde bir belirsizlik vardı.

"Ne yani, bunun tek gecelik bir ilişki olmasını umduğumu mu sandın?" Eğlenerek sordum. "Hayır. Yani... bunun hakkında konuşmadık."

"Yapacağımız seks hakkında mı?"

"Sonrasında ne olacağı hakkında."

Yani onu becerdikten sonra kaçacağımı mı düşünmüştü? "İkinci kez gelmeye değersin," dedim rahat bir ses tonuyla, onu tekrar kızdırmak istiyordum.

"Ah." Bakışlarını indirdi ve elini karnımdan çekerken göğsümü inceledi. Tam onu ikna ettiğimi düşünürken kaşlarını çattı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Ben bundan daha değerliyim ve bunu sen de biliyorsun. Ve seks *sadece seks* değildi. İnanılmazdı ve eğer benimle sadece eğlenmek için seks yapmak istiyorsan, o zaman ben senin için uygun kadın değilim."

Hayal kırıklığına sırttım ve kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleştğinde güldüm.

Onunla dalga geçtiğimi anladığında içini çekti ve gözlerini devirdi. "Tanrım, şaka yaptığımı anlamalıydım," diye mırıldandı.

Sırıtarak onu sıkıca kendime çektim ve alnından öptüm, gerginlikten sonra içime girdiğini hissettim.

"İşler bu kadar ciddiyken benimle uğraşmayı bırakmalısın," diye mırıldanarak yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü.

"Özür dilerim," diye kıkırdadım ve başına bir öpücük daha kondurdum. "Duracağım, söz veriyorum."

Elimi başının arkasına koyarak saçlarını sıkıca kavradım ve başını geriye yatırarak bana tekrar bakmasını sağladım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ona ciddi bir ifadeyle baktım. "Evie'yle yaşadığım geçmişe inanmanın zor olabileceğini biliyorum ve onu tekrar gündeme getirdiğim için özür dilerim, ama onunla yaşadığım şey seninle istediğim şey değil. Seni daha fazla randevuya çıkarmak istiyorum. Gerçek randevular. Sadece sen ve ben. Fırsat buldukça sana yakın olmak istiyorum ve en önemlisi Benny'nin de seni daha iyi tanımasını istiyorum."

Sözlerimi anlaması için ona zaman tanıdım ve eminim ki bana tekrar gülümsedi. "Bu büyük bir adım," diye fısıldadı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu kadar ileri gidebileceğimi hiç düşünmemiştim ama bağlanıyor. Kreşte sana güveniyor, benim ve arkadaşlarımla yanında da sana güveniyor. Ve eğer izin verirsen, seni yanında tutacağım çünkü ben de sana güveniyorum."

Gülümsemesi arttı. "Teşekkür ederim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Öyleydi ama doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Eğildim ve dudaklarını nazikçe öptüm, elinin karnımdan tekrar göğsüme doğru hareket ettiğini hissettim. Sol elim hâlâ kışını avuçluyordu ve onu daha yakına çekerken hafifçe sıktım. Aletim karnına bastırdı ve tekrar sertleşmeme izin vermeden önce öpücüğü kestim ve elimi hareket ettirdim Kalçasına.

"Gidip içecek bir şeyler getireyim," dedim ve dikkatlice kalkıp onu battaniye örtülü kanepede bıraktım.

Ben orada dururken gözlerinin vücudumun her yerinde dolaşmasına izin verdi. "Orada öylece durabilirsin de. Benim için sorun olmaz."

Güldüm ve ona bir cevap vermeden başımı salladım ve boxer külotumu giydiğimde iç çekti. "Dairemde çıplak dolaşman benim için sorun olmazdı."

"Tabii ki yapmazsın. Ama o canavar beni oradan izlerken, oyuncak olduğunu düşünmeden önce aletimi saklamayı tercih ederim." Büyük köpek yatağında yatan, kısık gözleri ve sinirli bakışlarıyla Woodstock'a doğru başımı salladım.

"Yemeğini yedi," diye güvence verdi.

"Aç görünüyor," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Her zaman aç görünüyor. Çıkar şunu," diye dürterek boxer külotuma uzandı.

Elini tuttum ve dudaklarını öpmek için eğildim ve o beni soymadan önce mutfaka gidip buzdolabını açtım.

"Bira?" Ben
seslendim. "Evet,
lütfen."

Oturma odasında Rigby, battaniyeyi vücudunun üst kısmına sarmış ve bacaklarını altına kıvrımış bir şekilde oturuyordu.

Ona bir bira uzattığımda, en tatlı gülümsemesiyle bana teşekkür etti ve sonra sehpanın altındaki bir şeyi işaret etti.

"Madem birbirimizi tanımaya başladık, sana bir şey göstermek istiyorum." Bir elinde bira tutarken bir kutuya uzandı ve dökmemesine yardımcı olmak için şişeyi alıp onun için tuttum.

"Bir ayakkabı kutusu," dedim ona takılarak.

"Çok özel bir ayakkabı kutusu. Bir süre önce dolabımda buldum," diye açıkladı ve kapağı kaldırdığında içinde resimler ve bebek kıyafetleri gördüm. "Genelde Maddie dışındaki insanlarla bu

konu hakkında konuşmam ama senin ve Benny'nin yanında bana güvendiğine göre, benim ve geçmişimin yanında da sana güvenmek istiyorum."

Ben biralarımızı sehpanın üzerine koyarken o da kutuya uzandı ve bir yığın birayı eline aldığıında

resimler elinde, gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir duyguyla bana baktı.

"Koruyucu ailede büyüdüm. Gerçek ailemin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sahip olduğum ailem... iyiydi."

İçimde bir şey aniden ağırlaştı. Sanki daha önce onun hayatının bir parçası olmadan kötü bir şey yapmışım gibi.

"Duyduğuma çok üzüldüm, kedicik," dedim, sesim kısıktı. Başının arkasını kavradım ve şakağını öpmek için daha da yaklaştım.

"Sorun değil. Çocukluğum güzel geçti ve on sekiz yaşına girer girmez koruyucu ailemin evinden taşındım. Bak, bu benim dört yaşındaki halim. Benny'nin yaşındayken," dedi parmağıyla ilk resmi göstererek.

Ona baktım ve önünde yavru bir tavşanla çimlerde oturan bebek Rigby'yi görünce hemen gülümsedim. "Çok sevimli. Hiç değişmemişsin diyebilirim."

"Ben değiştim," diye kaşlarını çatarak itiraz etti.

"Haklısın. Tombul yanaklar gitmiş. Bunun dışında değişen pek bir şey yok. Hâlâ çok sevimlisin."

Bana bir sonraki resmi gösterdiğinde, yanında duran iki yetişkini işaret etti. "Onlar benim koruyucu ailem."

"Hala onlarla konuşuyor musun?"

"Hayır. Doğum günlerimizde ya da tatillerde birbirimize mesaj gönderiyoruz ama taşındığımdan beri birbirimizi hiç görmedik."

"Yani onlarla ilişkiniz pek iyi değildi?" diye sordum.

Omuz silkti ve ilk başta cevap vermekte tereddüt etti. "Onların da zamanları oldu. İyi ebeveynlerdi ama ben büyüdükçe bana daha az ilgi göstermeye başladılar. İhtiyacım olduğundan değil, ama bir eve ihtiyacı olan iki bebeği evlat edinecekleri haberini aldıkları gün son derece heyecanlı oldukları açıktı. O günden sonra artık o kadar da önemli değildim."

İnsanların neden ailelerin sevmedikleri çocukları evlat edinmelerine izin verdiklerine dair hiçbir fikrim yok.

Eğer bir çocuğu evlat edinecek olsaydım, hayatımın sonuna kadar benim çocuğum olarak kalırdı, özellikle de gerçek ebeveynleri yanlarında değilken.

Onun bu şekilde ihmal edildiğini düşünmek beni kızdıırıyordu ama Rigby mutluydu ve önemli olan da buydu.

"Şuna bak." Konuyu değiştirmek için bana bir sonraki resmi gösterdi. "Dışarıda oynamayı severdim."

Resimde Rigby bir kum havuzunda oynarken anne ve babası kum havuzunun etrafında oturuyordu ve daha geride takım elbiseli bir adam duruyordu.

"Kim o?" Adamı işaret ederek sordum.

"Bilmiyorum. O adamın kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama onu hiç hatırlamıyorum. Çoğu fotoğrafta o var," dedi ve bana sonraki birkaç fotoğrafı gösterdi.

Onlara baktım ve resimlerin çoğunda arka planda duran aynı adamı fark ettim ve burnunun hemen altından kesilmiş yüzünün yarısını gördüğümde, adamı tanımam için yeterli oldu.

Bölüm 29

RIGBY

Grant dün gece ona bebeklik fotoğraflarımı gösterdiğimde garip davrandı ama nedenini sormadım. İkimiz de yorgunduk ve geç olmuştu, ona ayakkabı kutusunda başka neler olduğunu gösterdikten sonra yatmaya gittik.

Bu sabah uyandığımızda birlikte vakit geçirmek için fazla vaktimiz yoktu çünkü Wells çoktan mesaj atarak çocukların uyandığını ve acıktığını söylemişti.

Wells ve Rooney'lere geri döndük ve ön kapıdan girer girmez Benny parlak bir gülümsemeyle bize doğru koştu.

"Hey, dostum! Ira'yla eğlenceli bir pijama partisi yaptın mı?"

"Evet! Oynadık, dans ettik ve film izledik!" Benny babasına gözlerini kocaman açarak anlattı. "Kulağa çok eğlenceli geliyor. Ve şimdi hep birlikte kahvaltı edeceğiz," dedi Grant. "Rigby de bizimle mi yiyecek?"

Ona gülümsedim ve gözlerimle buluştuğunda başımı salladım. "Seninle yemek yiyeceğim, evet. Aç mısın?"

Benny başını salladı ve Grant'e dönüp baktığında yüksek sesle, "Nerede uyudun baba?" diye fısıldadı.

Grant kıkırdadı ve oğluna cevap vermeden önce bana baktı. "Rigby'nin dairesinde. Orada başka kim vardı biliyor musun?"

Benny başını salladı.

"Woodstock, Rigby'nin köpeği. Hatırladın mı onu?" "Evet! Büyük olanı!"

Hafifçe güldüm ve Benny'nin sırtını okşadım. "Seni özlemiş."

"Özledi mi?" Benny şaşırarak sordu. "Sana söyledi mi?"

"Ah, evet. Seni çok sordu. Belki ikiniz yakında tekrar bir oyun buluşması yapabilirsiniz," diye önerdim. "Ira da gelebilir mi?"

"Tabii ki!"

"Belki gelecek hafta sonu, hm? Şimdi kahvaltı edelim," dedi Grant, Benny'yi yere bırakıp mutfığa doğru koşmasına izin vererek.

Grant elimi tuttu ve koridorda benimle birlikte yürümeden önce parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve mutfığa girdiğimizde Rooney bizi gülümseyerek karşıladı.

"Hey, siz ikiniz. İyi bir gece geçirdiniz mi?" diye sordu gözleri ellerimize kayarken. "Görünüşe göre işler oldukça ciddileşti."

Grant şakağımı öperek ve bana gülümseyerek, "Kesinlikle öyle," dedi.

"Çok güzel. Sanırım artık arkadaşız," dedi Rooney sırtarak.

"Haydi çocuklar. Kahvaltı hazır," diye seslendi Wells mutfığa girerken. Bizi görünce bilerek gülümsedi. "Sanırım haklıymışım. Siz ikiniz artık bir şey misiniz?"

Grant, "Çıkıyoruz," dedi ve ekledi, "Ama ciddiyiz."

Bizim hakkımızda bu kadar açık ve dürüst olması kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu ve insanları tanımanın Grant ile benim için olduğu kadar başkaları için de kolay olmasını diledim.

Belki de kısa bir süre önce tanışmış olmamıza rağmen aramızda özel bir bağ olduğu içindir.

Doğru hissettirdi.

Elini tutmak doğru geldi.

Onunla, arkadaşlarıyla ve Benny'yle kahvaltı etmek doğru gelmişti.

Rooney masaya portakal suyu koyarken, "Hadi, oturalım," dedi. "Yardım edebilir miyim?" Kendimi daha yararlı hissetmek isteyerek sordum.

"Olamaz. Oturun ve kendinize bir fincan kahve doldurun. Burada misafirimizsin."

Gülümsedim ve Grant'in beni masaya götürmesine izin verdim, ben otururken Benny ve Ira mutfağa koştular. Ira bana bakarken "Merhaba," dedim ve babasına emin olmayan bir bakış attıktan sonra bana gülümsedi

ve el salladı.

"Merhaba."

"Adını hatırlıyor musun, dostum?"

Ira parmağını dudaklarına götürüp hafifçe vurdu ve vereceği cevabı dikkatle düşündü. Hâlâ küçüktü ve o gece ona ve Benny'ye bakıcılık yaptıktan sonra kim olduğunu unutmasına kızamazdım. "Hmmm, belki Rigby?"

"Çok iyi, Ira! Hatırladın," diye övdü Rooney.

Ira bana gururla "Adını hatırladım," dedi ve ben de başımı sallayarak elimi uzatıp ona bir beşlik çaktım.

"Aferin," dedim ve Ira ile ben beşlik çaktıktan sonra Benny de aynısını yapmak istedi. "Ben de!"

Elimi ona uzattım ve biz de beşlik çaktıktan sonra bunu Benny ile tekrarladı.

Wells sırtarak, "Kısa sürede onların favorisi olacaksın, bunu söyleyebilirim,"

dedi. Grant bana gülümseyerek, "Rigby'nin çocuklarla arası çok iyi," diye ekledi.

"Aksi takdirde bir kreşte çalışıyor olmazdı. Çocukları seviyorum ama bir kreşte çalışabileceğimi hiç sanmıyorum," diyor Rooney.

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Çocuklar harika ama haftanın beş günü onların yanında olmak zamanla yorucu olma ya başlıyor. Yine de işimi seviyorum. Başka bir yerde çalışmak istemezdim" dedim.

"İş hakkında konuşuyoruz. Bir gün geri dönmeyi düşünüyor musun?" Wells Grant'e sordu.

"Kesinlikle. Hâlâ gencim. Evde oturup hiçbir şey yapmamam mümkün değil. Ya da daha kötüsü, oturmam gereken bir işe girmem. Bacağım daha iyi."

Artık o kadar topallamıyordu ve fizik tedavinin harika gittiğini söyledi ki bu beni heyecanlandırdı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Nasıl olsa itfaiye sizi geri götürecektir, değil mi?"

"Evet, İtfaiye Şefi hazır olduğumda geri dönebileceğimi söyledi. Bu bir sorun olmayacak."

Onun adına mutluydum ve her şeyin harika sonuçlanacağından emindim.

"Demek ateşli bir itfaiyeciyi çıkarıyorsun. Bu nasıl?" Rooney alaycı bir sırıtışla bana sordu.

Güldüm ve Grant'e baktım, sonra bir elimi bacağına koydum ve hafifçe sıktım. "Kesinlikle şanslıydım."

Kahvaltıdan sonra Wells mutfağı temizlerken bize oturma odasında oturmamızı söyledi ve o bunu yaparken biz de çocukların Ira'nın meşhur süper kahraman figürleriyle yerde oynamalarını izledik.

Onlara takıntılıydı ve eğer davet edilsem doğum günü için ona ne alacağımı biliyordum.

"Çocuklar oynasın diye biraz daha kalmak ister misin? Yoksa daha sonrası için plan mı yaptınız?"

Rooney sordu

Grant.

"Uh, hayır. Öğleden sonrası için planım yok." Kolunu kanepede arkama koydu ve parmaklarını

omzumda gezdirdi; ona baktığımda gülümsedi ve şöyle dedi: "Ama Rigby'yi bir randevuya çıkarmayı düşünüyordum. Çocuksuz ya da arkadaşsız gerçek bir randevu. Güzel bir restoranda."

"Bu gece mi?" Wells sordu.

"Benny akşam kalabilirse, evet. Yatmadan önce onu alırım."

"Tanrım, çok tatlısınız. Elbette Benny akşam bizimle kalabilir," diyen Rooney, "Grant'i bir süredir tanıyorum ama onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim," diye ekledi.

Rooney'nin sözleri nazik ve hoş olsa da içten içe panikliyor, bu akşamki randevuda ne giyeceğini düşünmeye çalışıyordum.

"Kaza onu değiştirdi. Muhtemelen ahır yanarken bir şey çarpmıştır." Oh.

"Yanan bir ahır mı?" Grant'e bakarak sordum.

O kazanın nasıl olduğunu bana hiç anlatmadığı için Rooney'nin bunu söylemesinden memnun görünmüyordu.

"İçeride insanlar olabilir. Çocuklar. Kimsenin zarar görmediğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Kendini tehlikeye atıyorsun. Bu kahramanca bir şey, elbette. Ama aptalca," dedi Wells oturma odasına girerken.

Kabul ettim ama önemli olan tek şey onun iyi olmasıydı. Bacağı dışında.

"Yaptığım hatalar hakkında konuşmayı bırakıp konuyu çok daha olumlu bir şeye çevirmeye ne dersiniz?" diye önerdi.

Bacağını okşadım ve ona gülümsedim, sonra Rooney ve Wells'e baktım. "Sizi akşam yemeği için daireme davet etmek istiyorum. Cuma gecesi mükemmel olur."

"Çok tatlısın Rigby. Gelmeyi çok isteriz," dedi Rooney.

Wells nazik bir gülümsemeyle kabul etti ve Rooney'nin yanına oturarak kolunu ona doladı. "Yemeği kendin pişirmeyi mi planlıyordun?"

Neden sorduğunu biliyordum ve buna hakkı da vardı. "Evet, kıymalı ya da tavuklu flauta yapmayı planlıyordum. Ama Ira için hazırlamamı istediğiniz özel bir yemek varsa, bunu kesinlikle yapabilirim."

Wells başını salladı. "Merak etmeyin. Flauta yiyebilir. İçlerinde sebzeler var, yani sorun yok."

Oğlunun diyabet hastalığını bu kadar önemsemesi içimi ısıttı ve her ebeveynin bu rahatsızlığa sahip çocuklarının yedikleri konusunda bu kadar dikkatli olmasını umdum.

Rooney, "Ben tatlı getireceğim," diye açıkladı. "Harika! Cuma o zaman."

Şimdiden heyecanlanmışım ve Maddie her zaman tek arkadaşım olmasına rağmen, yeni bir arkadaş grubunun parçası olma hissi hoşuma gitmişti.

Kabul edildiğimi hissettim ve Grant yanımdayken bu hissi daha da güçlendirdi.

Bölüm 30

RIGBY

"Her ne fısıldaşıyorlarsa, eminim endişelenmeni gerektirecek bir şey yoktur." Kanepede yanıma oturan Rooney'ye bakmak için başımı çevirdim.

"Her ne hakkında konuşuyorlarsa... ciddi görünüyor," dedim sıkıca gülümseyerek.

Grant ve Wells neredeyse otuz dakikadır dışarıda, balkonda duruyor, alçak sesle ve yüzlerinde endişeli bakışlarla konuşuyorlardı.

"Muhtemelen babalıkla ilgili bir şeydir. Ben de buna alışmak zorunda kaldım. Oğullarını seviyorlar ve birbirlerini önemsiyorlar," diyerek Grant'in Wells'e söylediği ve kaşlarını çatmasına neden olan şeyle ilgili endişelerimi hafifletmek istedi.

Merakımı bir kenara itmeye karar verdim. "Zaten oğlu olan bir adamla çıkmaya alışmak senin için zor oldu mu?"

Rooney gülümsedi. "Hiç de değil. En azından benim için öyle değildi. Hayatına girmeme izin vermek için bana açılması gereken kişi Wells'ti. Ve Ira'nın. Onun için kolay olmadığı kesin ama her şeyin şu anki haline gelmesinden memnunum. Ira'yı seviyorum ve biyolojik annesi olmasam da bana her anne dediğinde kalbim eriyor."

Bunu sesinde o kadar büyük bir sevgiyle söyledi ki benim de kalbim eridi ve oturma odasında yerde Benny ile oynayan Ira'ya baktığında, o çocuğa olan sevgisinin koşulsuz olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

Bana dönüp baktığında, bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu, ama bunun nedeni daha önce son derece doyurucu olan büyük bir kahvaltı yapmış olmamız da olabilirdi.

"Sır tutabilir misin?" diye sordu ve gözlerimi hızla elinden onunkilere kaydırdım.

"Elbette."

"Bunu gerçekten söylememeliyim ama Grant'le çıkmanız beni rahatlattı. Evie'yi seviyorum ama onun için iyi biri değildi. Ve onu mutlu görmek, özellikle de kazadan sonra, çok şey ifade ediyor."

Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ama beni gülümsetti. "Grant için o kişi olabildiğime sevindim.

O gerçekten iyi bir adam."

"Ve onun bir çocuğu olması da seni rahatsız etmiyor. Çocukları seviyorsun. Bir gün kendi çocuğun olsun ister misin?" diye sordu.

"Her zaman çocuk istemişimdir. Ama acelem yok," dedim ona.

Grant'in bir çocuk daha isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Yaşlı değildi ama pek çok erkek kırk altı yaşında yeniden baba olmak istemezdi. En azından benim tanıdığım erkekler, kreşteki tüm çocukların oldukça genç ebeveynleri olduğunu düşünürsek.

"Anne, bak!" Ira en sevdiği Hulk'u havaya kaldırarak seslendi. "Thor'un çekicini tutuyor!"

"Oh, Tanrım! Şimdi daha da güçlü," dedi Rooney.

"Evet, şimdi daha da güçlü," diye tekrarladı Ira, sonra bana baktı. "Hulk benim en sevdiğim süper kahraman.

Seninki ne?"

İzlediğim Avenger filmlerinin azlığını göz önünde bulundurarak cevap vermeden önce iyice

düşünmem gerekti.

Ama Wandavision'ı yeni izlemiştim, bu yüzden diziye dayanarak en sevdiğim süper kahramanı seçmeye karar verdim.

Kahretsin... Wanda'nın süper kahraman adı neydi? Scarlet Witch! Evet, o.

"Scarlet Witch'i severim," dedim ve cevabımın onu şaşırtacağına ve belki de heyecanlandıracağına inanmama rağmen, karşılığında tek aldığım şey kaşlarını çatmak oldu.

Harika. Artık yeni yürümeye başlayan bir çocuğu bile etkileyemiyorum.

Thor'un çekicini tutan Hulk'la oynamaya geri dönerken, "Scarlet Witch çok tuhaf," diye mırıldandı.

Rooney usulca güldü. "Merak etme, yanlış bir şey söylemedin. Bir süre önce Wandavision'ı izledik, muhtemelen ertelemeliydik çünkü diğer dizilere yapılan tüm gizli göndermelerle arkasındaki hikayeyi tam olarak anlamadı. Bir gün onu sevmeyi öğrenecek. Bence dizi harikaydı."

Ira ve Scarlet Witch hakkındaki düşünceleri beni eğlendirirken, "Evet, benim de hoşuma gitti," dedim.

"Vay canına, Hulk'un elindeki Thor'un çekici mi?" Wells oturma odasına geri dönerken heyecanla sordu.

Ira ve Benny Hulk'un çekici neden ve nasıl tuttuğunu anlatırken, gözleri çoktan üzerimde olan Grant'e baktım.

Başımı yana eğip gülümsedim ve o da başını sallayınca kalkıp yanına gittim.

Elimi tuttu ve beni kendine çekti, gözlerimin içine bakmadan önce dudaklarımı öptü.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Vakit geldi mi?"

"Evet. Bu geceki randevumuz için hazırlanmamız gerekiyor ve ikimizin de bunun için zamana ihtiyacı var." Başımı salladım. "Bunu düşünmeden edemiyorum. Çok heyecanlıyım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama gözleriyle buluşmadı. Onu rahatsız eden bir şey vardı ama daha derine inmedim.

"Güzel. Ben de heyecanlıyım. Hadi gidip vedalaşalım."

İçeri girmeden önce beni tekrar öptü ve bir elini yanağıma koydu, başparmağı tenimde gezinirken hafifçe kavradı.

Öpücüğü nazik ama derindi ve dili alt dudağımda gezindikten sonra geri çekildi ve beni daha fazlasını ister halde bıraktı.

"Gidelim," diye tekrarladı ve elini belime koyarak oturma odasına geri döndük. "Hemen gidiyor musunuz?" Rooney sordu.

"Evet, Benny'yi sonra alırım. Ve ona tekrar göz kulak olduğun için teşekkürler.

Sana borçluyum." "Ne zaman istersen. Cuma günü görüşürüz o zaman?"

"Evet, Cuma. Sabırsızlanıyorum," dedim Rooney'ye gülümseyerek.

"Bud, Rigby ve ben gidiyoruz," diye seslendi Grant Benny'ye ve Benny koşarak vedalaşmaya geldi.

"Nereye gidiyorsun baba?"

Grant onu kucağına aldı ve Benny'yle bana bakacak şekilde çevirdi. "Rigby ve ben bir randevuya çıkıyoruz, sen de burada kalıp bütün akşam Ira ile oynayacaksın. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bütün akşam boyunca mı?" Benny gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet, baban da öyle dedi!" Ira heyecanla seslendi ve bizi güldürdü.

"Tamam! Güle güle!" Benny bize el salladı ve Grant yanağından öpüp onu bıraktıktan sonra oynamak için Ira'nın yanına koştu.

"Siz ikinize iyi eğlenceler. Sonra görüşürüz," dedi Rooney ve vedalaştıktan sonra dairelerinden

ayrıldık.

"Beni nereye götürdüğünü söyleyecek misin?" Arabasına binerken sordum. "Hayır," diye kısa bir cevap verdi.
Hoşuma gitse de gitmese de ondan aldığım tek şey buydu.

Bölüm 31

RIGBY

Üzerimdeki elbise bu gecenin ilgi odağı olmalıydı ama etrafımızdaki masalarda oturan onca güzel kadın varken kendimi olması gerektiği kadar güzel hissetmedim.

Grant'in beni götürdüğü restoran... pahalıydı. Aklıma bile getirmeye cesaret edemediğim restoranlardan biriydi, ama işte, güzelce hazırlanmış bir masada oturuyordum ve mezeler normal bir restorandaki tüm menüden daha pahalıydı.

"Şimdiden karar verdin mi?" Grant elini masanın altından uyluğuma koyarak sordu.

Ne kadar rahatsız olduğumu fark etmiş olmalıydı ama onun yakınımda olması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Ah, evet. Sanırım somon alacağım. Kulağa çok lezzetli geliyor" dedim ve menüdeki ürünü işaret ettim.

Başını salladı. "Ben de aynısından yaptırmayı düşünüyordum." "Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet, sanırım biftek alacağım," dedi bana.

"Somon balığının tadına bakabilirsin," diye teklif ettim.

Grant gülümsedi ve kalçamı sıktı, sonra başını salladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Şarabı henüz denemedin. Güzeldir," diye teşvik etti.

Dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye bastırdım ve masada önümde duran şarap kadehime baktım, sonra bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Yapacağım."

"Sorun nedir?"

Cevap vermem bir anımı aldı. "Beni buraya getirdiğin için minnettarım ama daha ucuz bir restoranda basit bir akşam yemeği benim için yeterli olurdu."

"Biliyorum ama seni götürmek istediğim yer burasıydı," dedi omuzlarını silkerek. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun ve ilk gerçek randevumuz için özel bir şey yapmak istedim."

Bunu tüm kalbimle takdir ettim. Yine de bu ortamda rahat etmem gerekiyordu.

Ona gülümsedim.

Elini uzattığımda avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi ve elimi onunkine koyduğumda parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Bir dahaki sefere senin seçeceğin bir restoranda yemek yeriz. Ama bu gecenin özel olmasını istedim." Bunu onun için mahvetmeyecektim.

"Tamam," diye fısıldadım, elini sıktım ve sonra diğer elimle şaraba uzandım. Bir yudum aldım, şarabın tatlı tadı dilime vururken gözlerimin odanın içinde dolaşmasına izin verdim.

İyi bir şaraptı ama Evie'nin restoranın diğer tarafındaki bir masada oturduğunu fark ettiğimde neredeyse geri tükürecektim.

"İyi misin?" Grant sordu. "Büyük bir yudum aldım." "İyiyim," diye güvence verdim.

Bardağı yere bıraktım ve gözlerimi tekrar Evie'ye çevirmeden önce ona baktım. "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordum.

"Evet, birkaç kez. Neden?"

Doğru. "Evie ile mi?"

Grant kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını takip etti. "Ah, kahretsin. Hayır, buraya daha önce birlikte geldiğim kişi Evie değil. İtfaiye teşkilatı önemli toplantılarını bu restoranda yapıyor, ben de buraya onunla geldim. Onun burada olacağını bilmiyordum."

Ona inandım ama onu burada görmek yine de tuhaftı.

Ona gülümsedim. "Bilemezdin. Bunlar ailesi mi?"

Grant başını salladı ama bir şey eklemedi. Bunun yerine, kaşlarını çatarak konuyu değiştirdi. "Yarın için bir planın var mı?"

Ona neden bu kadar sıkıntılı görüldüğünü sormanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Evie'yi birkaç masa ötede otururken görmenin bu gece görmek istediği bir manzara olmadığı açıktı. Ama bana Evie'den ayrıldığını söylediğinde neden endişelenecekti ki?

"Hayır, yarın için bir planım yok. Belki günü birlikte geçirebiliriz. Benny'yi parka götür, ben de Woodstock'u getireyim," diye önerdim.

"Evet, bunu yapabiliriz." Cevabı pek ikna edici değildi, ama yine de neden bu kadar yok olduğunu anlamaya çalışmadım.

Elini bıraktım ve tekrar Evie'ye baktım ve çok geç olmadan gözleri benimkilerle buluştu.

Ölüm bakışları düşündüğüm kadar kötü değildi ve Grant'e baktığında gözlerini öyle bir devirdi ki arkada oturanlar bile görebildi.

"Yani... benden hâlâ nefret ediyor," diye mırıldandım.

"Onu görmezden gel. Bu gece burada olacağını bilseydim, seni başka bir gün götürürdüm." Sesi kızgınlıkla doluydu.

"Burada olduğumuz için mutluyum. Biliyorum, daha az süslü bir tane yeterli olurdu dedim ama burada seninle olduğum için mutluyum," dedim ona gülümseyerek, kaşlarını çatmasını tersine çevirmeye çalışarak.

İkimiz de gecenin geri kalanında Evie'ye bakmamayı ve yemeğimize odaklanmayı başardık ve sohbetimiz derin olsa da, masanın onun tarafından gelen gerginliği hissedebiliyordum.

Masanın üzerindeki eline uzanarak gülümsedim ve "Aceleminiz olmadığını biliyorum ama gitmek istersen başka bir yerde tatlı yiyebiliriz" diye sordum.

"Neden gitmek isteyeyim ki?"

"Çünkü yemek sırasında dikkatini ne kadar dağıtmış olursam olayım, Evie'nin burada olmasının seni rahatsız ettiğini biliyorum. Bu gece burada seninle iyi vakit geçirdim ama tatlıyı senin dairene taşıyabiliriz."

Fikrimi beğenmişe benziyordu, çünkü bir sonraki yaptığı şey elini kaldırıp hesabı istemek oldu.

Ödemeyi yaptıktan sonra, Evie'yi daha fazla kızdırmayacağımı umarak eğilip yanağından öperek teşekkür ettim.

Grant'le çıkıyordum ve geçmişleri ne olursa olsun bu konuda bir yetişkin gibi davranması gerekiyordu. Eski sevgilisini burada gördüğüm için de üzgün değildim.

Çıkışa doğru yürürken Grant elini belime koydu ve büyük lobiye ulaştığımızda vücudunun hemen gevşediğini hissettim.

Benim kadar şanssızdı, bir adam adını seslenince tekrar gerildi.

Arkamızı döndüğümüzde, bu gece görmek istemediğinin sadece Evie olmadığını fark ettim.

"Dan, seni gördüğüme sevindim," dedi Grant, şimdi Evie ile masada oturan adam olduğunu anladığım adamın elini sıkarken.

"Ben de öyle Grant. Kazanı duydum. İyileştğine sevindim. Yakında işe döneceğini duydum."

Grant başını salladı. "Bacağım iyileşir iyileşmez itfaiye merkezine geri döneceğim."

Konuşmaları dostça başlamıştı ama Grant'in bu konuşmayı yapmak istemediği açıktı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Dan, konuşmaya devam etmeden önce gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Dinle, gelecek ay kulüpte bir yardım balosu düzenliyorum ve senin de gelmeni istiyorum. Evie ve Rooney iki resimlerini açık artırmayla satacaklar ve senin de gelip onlara destek olmak isteyeceğini düşündüm. Yanında birini getirebilirsin."

Bir randevu. Sanki orada durmuyormuşum gibi.

Grant'in hâlâ belimde duran elini tutmak için arkama uzandım ve parmaklarımız birbirine kenetlendikten sonra elimi sıkıca kavradı.

Dan'e, "Bana tarihi ve saati bildir, orada olacağım," dedi, sonra bir an sessizlik oldu ve ekledi, "Ve kız arkadaşımı da yanımda getireceğim. Bu arada bu Rigby."

Ses tonunda bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı ve Grant adımı söyledikten sonra Dan'in bana bakışı beni rahatsız etti.

Gözlerimi Evie'nin babasından kaçırdım ve üçümüzün arasındaki bu garip gerilimi azaltmaya çalıştım. "Benny bizi bekliyor," dedim sessizce.

Grant başını salladı, boğazını temizledi ve iş daha da garip bir hal almadan Dan'in elini sıktı. "Seni görmek güzeldi."

"Aynen öyle." Dan dönüp gitmeden önce bana baktı ve başka bir şey söylemeden Grant beni dışarı çekip doğruca arabasına götürdü.

"Bilmem gereken bir şey mi var? Evie'yle çıkmadığın için sana kızgın mı?" Grant sert bir kahkaha attı. "Hayır, öyle değil. Bu konuda endişelenme."

"Ama endişeliyim. Bir şeye kızgınsın ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bilmene gerek yok."

Kalbim ağrıyordu. Yine de sakın kalmaya çalıştım. "Ama istiyorum. Evie'nin varlığı bütün gece seni açıkça rahatsız etti ve babası seninle konuşmaya geldiğinde gerildin. Benimle konuşabilirsin Grant."

"Seninle konuşmak istemiyorum."

Bir ağrı daha ve bu sefer acıyı görmezden gelmedim. Kaşlarımı çatarak ona baktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Pardon?"

İçini çekti ve avucunun içiyle alnını ovuşturdu; gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda pişmanlığının parladığını gördüm.

Ellerini uzatıp kollarımı açtı ve beni arabasına doğru bastırıp yaklaşarak kaçmamamı sağladı.

"Özür dilerim, kedicik. Sanırım seni bu yönüm hakkında uyarmalıydim."

"Az önce *sevgilim dediğin* kişiyi iten tarafın mı?" diye sordum.

Eğlenerek sırtması pek uygun değildi ama çok ateşliydi. "Evet, o taraf. Özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmak istememiştim ama Dan-" kendini durdurdu ve içini çekti, sırtışı tekrar kayboldu. "Unut gitsin. Gidip Benny'yi alalım, sonra da benim eve gidelim, olur mu?"

Dan hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. İlginç bir adam olduğu için değil, Grant ile aralarında doğru olmayan bir şeyler olduğu için.

Her neyse, zaten beni ilgilendirmiyor gibi görünüyordu. "Tamam, harika bir akşam geçirdim," dedim ve sonunda gülümsedi. "Ben de öyle."

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, kollarımı boynuna dolamak için uzandım ve öpücüğü derinleştirmek için kendimi parmak uçlarıma ittim.

Elleri kalçalarımın kızıma doğru hareket etti ve dili benimkiyle birlikte hareket ederken onu sıkıca kavradı.

Bu sefer ağrıyan tek şey kalbim değildi ve bacaklarımın arasındaki gerilimi azaltmak için kalçalarımı ona doğru ittim.

Şık bir restoranın otoparkının ortasındaaydık ama kimin göreceği umurumda değildi. Ve içten içe Evie'nin dışarı çıkıp bizi gençler gibi öpüşürken görmesini istiyordum.

Aramızdaki sıcaklık artarken öpüşmeyi kesti. "Hadi eve gidelim," dedi sesi boğuklaşarak. Başımı sallayarak dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve sonra kamyonetine binmeme yardım etmesine izin verdim.

Bu geceden sonra, birkaç saniye önceki küçük patlamasından sonra, aramızda bir şeylerin değıştiğini fark ettim. Daha doğrusu, içimde bir şeyler değışti.

Ne hissettiğimi tam olarak anlayamasam da düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Bölüm 32

HİBE

Kazadan sonraki hayatım beklediğimden daha iyi olmaya başlamıştı.

Fizik tedaviyi bitirmiştım ve İtfaiye Şefine bir hafta içinde işe döneceğimi bildirmiştım. Bacağım daha iyiydi ve artık topallamıyordum.

Zihinsel olarak da işe dönmeye hazırdım, ancak bu hafta olacaklara zihinsel olarak hazır değildim.

Dan'ın yardım etkinliği için davetiyesi bu sabah postayla geldi ve ona katılacağımı söylemiş olmama rağmen, o golf kulübünde oturmayı düşünmek bile midemi bulandırdı.

Benny Amy'deydi ve Rigby de çalıştığı için, söz verdiğim gibi bugün onu almadan önce bütün gün ne yapacağımı bilemiyordum.

Bütün sabah kanepede oturdum, faturaları ödedim ve hastane ve terapist için doldurmam gereken bazı evrakları gözden geçirdim, ancak öğle yemeğini yedikten sonra kayboldum.

Wells ve Rooney de çalışıyordu ama aptalca bir nedenden dolayı ben Rooney ve Evie'nin galerisinin önünde duruyordum.

Evie'nin orada olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum ama onu tanıyordum, genellikle işe gitmez ve gün boyu şık bir kafede takılırdı.

Galeriye girdiğimde Rooney resepsiyonun arkasında oturuyordu ve beni gördüğünde gülümsedi.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" diye sordu, beni görünce biraz şaşırmıştı.

"Yalnız mısın?" Evie'nin etrafta olmadığından emin olmak için sordum.

"Evet, yalnızım. Bir sorun mu var?" diye sordu, gözleri artık endişeyle doluydu.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Kendimi kaybettim. Bir hafta tatil yaparken böyle hissedeceğimi düşünmemiştim," dedim kıkırdarak.

Rooney hafifçe gülerek masadan kalktı ve ikimize de içecek bir şeyler almak için küçük bar alanına doğru yürüdü. "İşe dönmeden önce tatilinizin tadını çıkarmalısınız. Bacağını toparlamak için harcadığın onca çabadan sonra, işe yeniden başlamadan önce küçük bir tatili hak ediyorsun," dedi.

"Sanırım öyle. Ama sandığınızdan daha zor."

Bana bir bardak su uzattı, sonra da genellikle müşterileriyle oturduğu dinlenme salonuna doğru başıyla işaret etti.

"Rigby ile işler nasıl? Onu görmeyeli uzun zaman oldu," dedi gülümseyerek.

"Her şey yolunda. Onu kendime yakın tutuyorum ve kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyorum. Benny dışında."

Rooney kıkırdadı. "Sen sahiplenicisin."

"Yani?"

"Onunla takılmak istesem ne olur? O artık benim de arkadaşım, biliyorsun değil mi?" "Onu şimdilik kendime istiyorum," dedim.

"Bu çok bencilce," diye alay etti.

"Kadını gördün mü? O türünün tek örneği ve eğer onu yakınımda tutmazsam, kim bilir

onu almaya çalışacak mı?"

Rooney sözlerimi içine sindirirken sırtışı büyüdü. "Sanırım seni gerçekten parmağında oynatıyor. İkcinizin ciddi olduğunu biliyordum ama onun hakkında böyle konuştuğunu duymak bunu resmileştirdi. Düşün ne zaman?"

Güldüm. "Sana da aynısını sormalıyım. Wells hâlâ bir yüzük takmadı mı?" "Wells ve ben şu anda başka şeylerle meşgulüz."

"Ki bu..." Kaşlarımı kaldırarak söyledim. "Şeyler.

Bilirsın işte... ebeveyn şeyleri."

Yüzünü inceledim ve benden sakladığı bir şey olduğunu anladım. Ama ben

Evie değildim ve birini sırrını açıklamaya zorlamak bana göre değildi. "O

ebeveyn şeyleri her neyse, seninle uzun zaman önce evlenmeliydi."

Rooney omuz silkti ve suyundan bir yudum aldı, sonra başını yana eğerek sordu: "Evie bana o akşam seni ve Rigby'yi restoranda gördüğünü söyledi."

Konuşmaya devam etmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim ama yine de devam ettim. "Ne kadar kızgındı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, çok kızgın değildi. Orada seninle oturanın kendisi olmadığı ve Rigby'nin doğru kişi olmadığı için üzgündü. Bilirsın, her zamanki kıskançlık şeyleri. Ama Dan seninle konuştuktan sonra senin de üzgün olduğunu söyledi."

Konuşmak istediğim kişi değil. Evie hakkında konuşmaya devam etmeyi tercih ederdim. "Dan'ın hiçbir zaman hayranı olmadım," dedim.

"Biliyorum. Çoğu öyle değil. Ama her zaman bunu göstermemeye çalıştın. Neden bu sefer?"

Bu soruyla daha derine inmeye çalışıyordu ve konuştuğum kişi Rooney olduğu için bir şeylerin yanlış gittiğinin farkında olduğunu biliyordum.

"Pek havamda değildim sanırım," dedim omuz silkererek. "Ve sen buna inandığımı mı düşünüyorsun?"

"Yapmalısın."

İçini çekti. "Ben bilmiyorum. Sakladığın şey her neyse, Dan seni öfkkelendiren her ne yaptıysa, bu konuda biriyle konuş. Öfkeni içinde tutman zamanla kendini daha iyi hissetmeni sağlamaz."

Yüzünü inceledim. Bu konuda haklı olsa da, ne sakladığımı söylemek kolay değildi.

Ben daha bir şey söyleyemeden odayı çok sinirli bir iç çekiş doldurdu ve kendimi zihinsel olarak bundan sonra olacıklara hazırladım.

"Onun burada ne işi var?" Evie'nin sesi bugün duymak istediğim bir ses değildi ama sakinliğimi korudum.

"Grant ve ben sadece konuştuk. Ziyarete geldi," diye açıkladı Rooney gülümseyerek. "Bugün annenle golf oynayacağını sanıyordum."

Başımı Evie'ye çevirdiğimde gözlerinde tiksinti ve pişmanlık gördüm.

"Öyleydin ama ofiste bazı işleri halletmesi gerekti." En azından kızgınlığını Rooney'den çıkarmıyordu.

"Kalıyor musun?" Rooney sordu ve Evie başıyla onayladı.

"Projemi bitirmek istiyorum. Cuma günkü yardım etkinliği için," diye açıkladı Evie, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Davetiyeyi aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet. İkcinize destek olmak için orada olacağım." "Onu da mı getireceksin?"

Rigby'nin adını söylemeye gerek yok. Kimi kastettiğini hepimiz biliyorduk.

"Evet, kız arkadaşımı da getireceğim. Çok heyecanlı," dedim ona. Rigby'ye kız arkadaşım demek, özellikle de Evie zaten bana kızgınken, pek de hoş bir şey değildi.

Evie gözlerini devirdi ve genellikle resimleri üzerinde çalıştıkları üst kata çıktı, Rooney ve beni yine burada bıraktı.

"Buna gerek yoktu," diye fısıldadı ama Evie'nin tepkisi onu eğlendirmişti. "Rigby benim kız arkadaşım. Neden bunu yüksek sesle söyleyemiyorum?"

"İnadına söyledin."

Olabilirdi ama Evie'nin bunu duymaya ihtiyacı vardı. Ayrıca Rigby'ye kız arkadaşım demek iyi hissettiriyordu ve eğer sesim bir sürüngen gibi çıkmasaydı bunu bütün gün söyleyebilirdim.

Omuz silktim ve koltuktan kalktım. "Konuşma için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Bu akşam için bir planın var mı? Bizim için akşam yemeği ayarlayabilirim. Ira geceyi büyükannesinde geçirecek."

Bu gece için planlarım vardı.

"Belki başka zaman. Görüşürüz." Eğilerek elimi kalçasına koydum ve yanağından öptüm, sonra Evie'ye bir kez daha bakamadan oradan ayrıldım.

Bölüm 33

RIGBY

"Bugün beni özledin mi?"

Grant'in mutfağında durmuş, bu sabah marketten aldığı çilekleri kesiyordum. Onları işte yemeyi planlamıştım ama bugün çocuklarla o kadar meşguldüm ki, çileklerimi huzur içinde yemeye vaktim olmadı.

Grant kollarını arkamdan bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Akşam yemeğinden sonra duş almıştı.

"Bugün düşündüğüm tek şey sensin," diye mırıldandı ve tenime bir öpücük kondurdu.

Bıçağı yere bırakırken gülümsedim ve ona doğru eğildim ve boynumu öpmeye devam ederken anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Ben de seni özledim."

Ellerimi kollarına koydum ve tenimi emmeye başladığında iç çektim ve kollarında döndüğümde, kapüşonlu gözlerine baktım ve içlerinde bir şeyin parladığını gördüm.

"Her şey yolunda mı?" İki elimi yüzüne koyup yanaklarını okşayarak sessizce sordum.

Tereddüt etti ve cevap vermeden önce eğilip alnımdan öptü. "Her şey yolunda. Cuma günü benimle hayır etkinliğine geleceğin için hâlâ heyecanlı mısın?"

Evie'nin ailesi tarafından düzenlenmiş olsa da, bir hayır etkinliğinin nasıl bir şey olduğunu görmek beni heyecanlandırmıştı. "Çok heyecanlıyım."

"Benimle gelmek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Gelmemi sen istedin ve ben de çoktan evet dedim. Davetini geri alamazsın," dedim kıkırdayarak.

Sadece şaka yaptığını düşünmüştüm ama yüzündeki ciddi ifade bana aksini söylüyordu. "Ne yani, beni götürme konusundaki fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Hayır, seni almak istiyorum. Ben sadece," durdu ve içini çekti, sonra bir elini saçlarında gezdirdi. "O şehir kulübünde senin dünyanın olmayacağını biliyorum ve kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım. Sen yanımda olduğun sürece. Şimdiden bir elbise bile seçtim. Ve topuklular." Kaşlarını çattı. "Elbise ne kadar seksi?"

Kıskançlık, kıskançlık. Yüzünün her yerinde.

"Aslında oldukça seksi. Arkası çok güzel açık," dedim, onu kızdırmak istiyordum.

Homurdandı ve iki elini tekrar kalçalarımaya koydu ve parmakları içime girerken beni mutfak tezgahına doğru itti ve boynumu öpmek için eğildi.

"Elbiseyi benim için giyeceksin. Sadece benim için," diye hırladı.

Kollarımı omuzlarına doladığımda, onun bu sahiplenici tavrı karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Her geçen gün daha da fazla gösteriş yapıyordu ve kıskanacağı hiçbir şey olmamasına rağmen böyle hissetmekten kendini alamıyordu.

Onunla insan içine çıkmak eğlenceliydi ve yanımızdan geçen her adam Grant'ten kızgın bir bakış alıyordu.

"Söyle kedicik," dedi, dudakları şimdi çene çizgimi okşuyordu. "Elbiseyi sadece senin için giyeceğim," diye fısıldadım sözümü.

Bu aynı zamanda hayır etkinliğine gideceğimiz anlamına geliyordu.

Grant ellerini kalçalarımın arkasına götürdü ve beni tezgâha oturmam için yukarı çekti. İçinde kesilmiş çileklerin olduğu kaseyi kenara ittim, yakın zamanda yenmeyeceklerini biliyordum.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu yakın tutmak için ayaklarımı sırtının alt kısmına bastırdım ve sertliği karnıma bastırduğunda ikimiz de bir inilti çıkardık.

Dudakları artık benimkilerin üzerindeydi ve elleri kıcıma doğru ilerleyerek onu sıkıca kavradı.

Duş aldıktan sonra gömlek giyme zahmetine katlanmadı ve boxer külot giymiş olması beni rahatsız etti.

Henüz onları çıkarmaya niyeti yoktu. Bunun yerine öpüşmeyi kesti ve sol bacağını omzuna doğru çekerken tek dizinin üzerine çöktü.

Üzerimdeki elbise çoktan yukarı kalkmış, külotumu ortaya çıkarmıştı.

Gözleri benimkilerdeyken, külotuma ulaşana kadar iç uyluğum boyunca yaladı ve sonra iki eliyle bacaklarımı aşağı çekti.

"Kukun şimdiden damlıyor, kedicik. Beni o kadar çok istiyorsun, ha?" Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış bir kapatıcı olmalıydı, ama haklı olduğu için, tüm sözleri klitorisime dokunmadan önce bile ağrmasına neden oldu.

"Beni boşalt," diye emrettim, sağ elimi başının arkasına koydum ve onu daha yakına çektim.

Ona iki kez söylememe gerek kalmadı ve ağzı hemen amıma gitti, kıvrımlarımı ve klitorisimi diliyle kapladı.

Hassas çıkıntıma doğru hafifçe vurduğunda gözlerimi kapadım ve başımı arkaya atarak kendimi incitmeden dolaba çarpmasına izin verdim.

Dili daha hızlı hareket ederken başka bir homurtu onu terk etti ve içimdeki gerginliğin arttığını hissettim. "OH, EVET!" Doğru noktaya dokunduğunda ağladım ve hissettiklerimi yoğunlaştırmak için iki parmağını içime soktu.

Parmakları içime girip çıkıyor, beni geriyor ve uçurumun kenarına yaklaşıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, sırtımı kamburlaştırdım ve kalçalarımı ona doğru ittim. "Beni boşalt, Grant."

Saniyeler sonra parmaklarını çekti ve parmak uçlarıyla göt deliğimin etrafında dolaştı ve daha önce hiç hissetmemiş olmama rağmen daha ileri gitmesini istedim.

Bana başka neler hissettirebileceğini göstermesini istedim ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bir parmağını göt deliğime soktu.

İlk başta garip hissettirdi ve kesinlikle buna alışmam gerekiyordu, ama parmağını her hareket ettirdiğinde nasıl hissettirdiğini sevdim ve o içeride tutarken boşalmak istedim.

"Siktir," diye mırıldandığını duydum ve klitorisim diline karşı titreşirken, orgazmın beni yıkamasına izin vermek için gözlerimi tekrar kapattım.

HİBE

"Arkamı dön. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," dedim ve onu yatağıma yatırdıktan sonra döndüğü anda arkasına geçip bir elimle kıcıma sert bir tokat attım.

Haykırdı ve sırtını kamburlaştırdı, sonra arkasına baktı ve kıcını oynattı. "Tekrar."

Kaşlarımı kaldırarak bir elimle kıcını okşadım, sonra kaldırıp bir tokat daha attım. "Hoşuna gitti mi? Tanrım, ne kadar da pis bir kediciksin," diye homurdandım ve teninin parlak kırmızıya dönüşmesini izledim.

Daha yatak odasına varmadan ikimizi de soydum ve diğer elimle aletimi sararak baskıyı

hafifletmek için ovuşturdum.

"O güzel kıcını yukarıda tut," dedim.

Bir damla prekum altımızdaki yatağa çarptı ve daha büyük bir karmaşa yaratmadan önce ucumu

amının içine itmeden önce ıslak kıvrımları.

Zaten birkaç kez seks yaptık ve birbirimize alışıyor olsak da, onu incitmeden içine girmek hala zordu.

nce onu germek gerekiyordu ama bu gece bunun için yeterince sabırlı değildim.

"Grant," diye inledi ucu ona girerken. Elim hala tabanımın etrafına sarılmıştı ve kalçalarını yavaşça ileri doğru hareket ettirerek, onun içinde daha derine ittim ve sıkılığının beni sıkmasına izin verdim.

Tamamen içine gmldğmde, rahatlamasına izin vermek için bir süre orada kaldım ve rahatladığı anda geri çekilip tekrar içine girdim.

Yavaşça başladım, ama bu şekilde sadece ikimizi de kızdırdım.

"Seni becermem lazım, kedicik. Daha hızlı hareket etmeliyim. Daha sert." Sesim boğuk nefeslerden başka bir şey değildi ve içine pompalamaya başladığımda nefesimi tuttum.

Her itište çığlıkları daha da yükseliyordu. Saçlarına uzandım ve sıkıca kavradım, başını geriye doğru çekerek sırtının daha da eğilmesini sağladım.

"Aman Tanrım!" diye inledi. "Grant, oh! Becer beni!"

Evet, o *benim* pis kediciciğim.

Aletim onun duvarlarında zonkluyor ve taşaklarımdaki çekiştirme daha da şiddetleniyordu. Bu duyguya mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istedim, ama amı uzunluğumun etrafındayken zordu.

"GAAAH!" İnemelerim hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Beni bu kadar iyi hissettiren sadece seks değildi, ama onu bu kadar yoğun yapan şey çoğunlukla o ve benim için hissettikleriydi.

İçine gmldğmde bana karşı hissettiği her şeyi hissedebiliyordum ama sadece gözlerine bakmak bile yeterliydi.

Benim dlm onun amını doldurdu ve çekilmeden sıvılarımız karıştı ve yavaşça ondan dışarı ve i uyluklarından aşağı aktı.

İkimiz de nefesimizi tuttuğumuzda eğildim ve tuzlu teninin tadına bakarak onu öptüm.

"Benim için o sensin," diye mırıldandım.

Sözlerim ağırdı ve o anda beynimizin kavrayabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Yine de bu sözleri tüm kalbimle söyledim.

Bölüm 34

RIGBY

"Babam ne zaman geliyor?" Benny kot pantolonumu çekiştirirken sordu.

Bugün iş yerinde sakın bir gündü ve çocukların çoğu aileleri tarafından çoktan alınmıştı.

Geriye sadece Benny ve diğer iki çocuk kalmıştı.

Ona gülümsedim ve buklelerini alnından uzaklaştırdım. "Annen bugün seni almaya gelecek. Bu sabah seni yine alacağını söylemişti, hatırlıyor musun?" Onunla göz hizasında olmak için çömelirken sordum.

"Hatırlamıyorum," dedi, sanki annesi onu bugün alacakmış ve bu kötü bir şeymiş gibi suratını astı.

Artık her hafta sonunu babasıyla geçirmedeği için kafasının hâlâ biraz karışık olduğunu biliyordum ama Grant fizik tedaviye gitmeyi bıraktığından ve gelecek hafta tekrar işe başladığından beri işler değişiyordu.

Grant ve Amy hafta içi çalıştıkları için Benny de kreşe daha sık gelecekti ama henüz programlarını belirlememişlerdi.

"Hafta sonunu annenle geçiriyorsun, bu yüzden birazdan seni almaya gelecek."

"Ama ben babamla gitmek istiyorum," dedi.

Bu kolay olmayacaktı ama çocuklara bir şeyler açıklamak benim için günlük bir şeydi.

Benny'nin işler istediği gibi gitmediğinde çok fevri davrandığını bildiğim için bir sonraki sözlerimi düşünmek için bir an durdum.

"Annene babanı tekrar ne zaman göreceğini sorsak nasıl olur?" "Bugün," dedi, sesi babasının istediğini alamadığı zamanki kadar sertti. Baba gibi, oğul gibi, sanırım.

"Ya da yarın. Biliyorsun, baban bu akşam arkadaşlarıyla yemek yiyecek ve çok geç olacak," diye açıklamaya çalıştım.

"Geç saate kadar kalabilirim. Yorgun değilim."

Bu beni hafifçe güldürdü. "Öyle mi? Bütün gün arkadaşlarıyla koşturup durdun."

Kollarını önünde kavuşturarak, "Ama ben yorgun değilim," dedi. "Babamla gitmek istiyorum."

"Şuna ne dersin?" dedim ellerimi kalçalarına koyarak. "Annenle eğlenceli bir akşam geçireceksin ve ben de ona yarın günü babanla geçirmende bir sakınca olup olmadığını soracağım. Nasıl olur?"

Önerimi düşündü ve neyse ki kabul etti. "Belki yarın da Ira ile oynayabilirim?"

"Rooney ve Wells'e sorun olup olmayacağını sormamı ister

misiniz?" Ben sordum. "Evet, lütfen! Ira ile oynayıp

oynayamayacağımı sor," dedi beni göstererek. O zaman anlaşıştık.

"Mükemmel. Şimdi, annen gelmeden önce diğer çocuklarla birlikte bazı oyuncakları kaldırmama yardım etmek ister misin?"

Başını salladı ve ben ayağa kalktıktan sonra oyun odasına gittik.

On dakika sonra Amy kapıda durmuş, kendisine doğru koşan Benny'ye gülümsüyordu.

Yerden kalktım ve ben de oraya doğru yöneldim. "Merhaba Amy," diye gülümseyerek selam verdim. "Hey, bugün iyi miydi?" diye sordu Benny'yi kucağına almak için kaldırırken.

"Benny bütün gün çok güzel oynadı. Öğle yemeğinde çok aç değildi, o yüzden biraz daha geç yedi," dedim.

"Demek ki henüz o kadar aç değilsin, ha?" Amy, Benny'nin saçlarını daha önce benim yaptığım gibi geriye doğru tarayarak sordu.

Benny başını salladı ve çoğu ebeveyn çocuklarının akşam yemeğini ne zaman yiyeceği konusunda katı bir plan yapmaktan hoşlansa da Amy o ebeveynlerden biri değildi.

"Bu akşam ne pişireceğime karar vermem için bana biraz daha zaman bırakıyor," dedi bana gülümseyerek. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, ama gelecek haftayı sormak istiyorum. Benny'nin hangi günler kreşe geleceğini biliyor musun?"

Amy içini çekti ve başını salladı. "Henüz Grant'le bu konuyu konuşacak gücü kendimde bulamadım. Bunu bu gece yapmayı planlıyordum. Bunu çözmek için onun evine uğrayacağım."

"Bu gece evde değil," dedim, az önce ne söylediğimin farkında olmadan.

Amy başını iki yana eğdi ve sözlerimin anlamını kavradıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hı-hı," dedi gözlerinde bir eğlence parıltısıyla. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Artık yalan söylemem için bir sebep yoktu. Ama artık çıkmıyorduk. Birbirimize özeldik ve bunu eski sevgilisine söylemek kolay değildi.

"Biz aslında..." Ben başladım ama Amy çoktan anlamıştı.

"Anlıyorum. Mutlu olmasına sevindim. Yattıkları diğer kızdan nefret ediyordum. Adı neydi?"

"Evie?"

"Evet, o. Tanrım, o kız tam bir deliydi. Benny'nin etrafında olduğunu düşünmekten nefret ederdim." "Değildi," diye onu temin ettim. "Grant aslında onun Benny'nin yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi."

"Öyle mi dedi?" Amy güldü. "Umarım doğrudur. En azından çocuklarla aran iyi."

İki nedenden dolayı şaşırmıştım.

Birincisi, Benny annesine babasının biriyle görüştüğünden hiç bahsetmedi. Ve iki, Amy'nin bana güvenmesi ve Grant'in kız arkadaşı olduğum gerçeğini kolayca kabullenmesi.

"Her neyse. Grant'le Benny'nin yarın kreşe gelmesi hakkında konuşacağım. Tabii o zaman da meşgul değilse?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Yarın Benny ile Grant'in evine gelsen de bu konuyu konuşsak nasıl olur?"

Amy bir an düşündü, sonra Benny'ye baktı. "Nasıl olsa seni babana götürmemi isteyeceksin. Yarın onu ziyarete gitmek ister misin?"

Benny yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, lütfen!"

"Pekâlâ," dedi Amy ve bana döndü. "Öğle yemeğinden sonra uğrarız."

"Grant'e haber veririm," dedim ve gülümsedim.

Amy, Benny'nin ayakkabılarını ve ceketini giymesine yardım ettikten sonra ikisiyle de vedalaştım ve doğruca Maddie'nin masada oturduğu mutfığa gittim.

"Yani eski sevgilisi artık biliyor."

"Sanırım öyle. Onun için sorun olmayacağını düşünmüştüm."

Maddie güldü. "Sen diğer kız Evie'nin olmadığı her şeysin. Benny'nin annesi olsaydım ve eski sevgilim çılgın bir kaltakla çıksaydı mutlu olmazdım. Ama senin gibi masum bir kız eski sevgilimle çıksa? Bu benim için sorun olmazdı."

Masum olduğumu söyleyemem, özellikle Grant ile seks söz konusu olduğunda, ama şunu kesinlikle söyleyebilirim

Davranışlarım ve özelliklerim Evie'ninki kadar sert değildi.

Evie'den bahsetmişken... Bu gece onu görmeyi dört gözle beklemiyordum ama Grant'e hayır etkinliğine onunla birlikte gideceğime dair söz verdiğim için geri adım atamazdım.

İlk etapta Grant'i ve ayrıca Rooney'i seçecektim.

Bölüm 35

HİBE

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Giydiği kırmızı elbise vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor ve kalçalarından ayaklarına kadar iniyordu.

Söz verdiği gibi yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve sırtındaki dekolte, şehir kulübüne adım attığı anda her kadını kışkandıracaktı.

Arabadan inmesine yardım ediyordum ve kulübü görmesini engellemek için önünde durdum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda bilerek güldü.

"Birlikte iyi bir akşam geçirmek istiyorsak beni biraz yalnız bırakman gerekecek." "Bunu yapacağız, ama başkalarının seni lanet bir tanrıça gibi görmesine hazır değilim. Bunu yapmamalıyım.

buraya bu şekilde gelmene izin veremezdim."

Başını arkaya atıp gözlerini kapatırken içten bir kahkaha attı ve o anda daha da güzel göründü.

Evet, bu gece sahiplenici bir orospu çocuğu olmamamın imkânı yoktu.

Ellerini göğsüme koydu ve parmaklarıyla takım elbisemin ceketini kavradı. "Delicesine yakışıklı görünüyorsun ve kadınlar da sana bakıyor olacak. Ben de kıskanç davranmalı mıyım?"

"Hayır, seni eve geri götürmeliyim ve üstünü değiştirmelisin," dedim kaşlarını çatarak.

"Ya da... ikimiz de ne kadar seksi görüldüğümüze sahip çıkar ve gecenin tadını birlikte çıkarırız. Burada seninle olmaktan heyecan duyuyorum ve eminim Rooney ve Wells çoktan bizi bekliyorlardır." Sesi alçak ve neredeyse alaycıydı, bu da onu eve götürme isteğimi daha da artırıyordu.

Ellerimi kalçalarına koydum, sonra aşağı indirip kıcını kavradım. Onu böyle görmeye bayılıyordum ve Evie'nin bu gece burada olmasına rağmen kendinden bu kadar emin olması onun açık yürekli özelliklerini ortaya koyuyordu.

"Sen türünün tek örneğisin ve böyle görünmene alışmam gerekecek. Pijamalarınla bile seksi görünüyorsun ama bu..." Gözlerimin vücudunda ve elbisesinde gezinmesine izin verdim. "Buna hazır değildim."

Rigby sıırttı ve ellerini boynumun yanlarına götürdü. O topuklarla, parmak uçlarında durmadan beni öpebilecek kadar uzundu.

Ama dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce, dudaklarının dudaklarıma sürtünmesine izin verdi ve fısıldadı: "Senin tarafından becerilmeye hazır değildim ama başardım."

Öpüşürken homurdandım ve onu arabaya geri itmeye hazırdım ama planlarımız olduğu için seks beklemek zorundaydı.

Yine de sözlerinin bana ne yaptığını ona göstermek istiyordum. Sağ elimi elbisesinin altından bacağının yan tarafındaki yırtmacın olduğu yere sokarak amını avuçladım ve ardından parmaklarımla klitorisini ovmaya başladım.

"Pis bir ağzın var," diye mırıldandım.

Öpüşürken inledi ve omuzlarıma tutundu, ben de klitorisinin etrafında döndüm.

"Grant," diye fısıldadı, öpüşmeyi kesip başını kamyonetime yasladı. "Bir otoparktayız."

Kıkırdadım ve onu orgazma yaklaştırmaya devam ettim. "Öyleyiz, ha? İçeri girmeden önce, ben

elime boşalmanı istiyorum. Bunu ne kadar iyi yapabildiğini göster bana, kedicik."

İnlemeleri daha da yükseldi ama ağzını yine kendi ağzımla kapatarak onları boğdum.

Klitorisini zonklamaya başladığında parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim ve vücudu kasıldığında, yakın olduğunu söyleyebilirdim.

"Elimin her yerine gel," diye cesaretlendirdim.

Vücudu gerildi ve saniyeler sonra hayal kırıklığını çığlık atmaktan başka bir yolla dışarı vurmak için alt dudakımı ısırıldı.

Aldırmadım ama biraz daha ısırsaydı kesin kanamaya başlardı.

Başı tekrar geriye düştüğünde yüzüme bir sırtıuş yayıldı ve yavaşça yüksekte inerken onu izledim.

"Çok güzel," diye mırıldandım, parmaklarımı klitorisinin üzerinde tuttum ve titreşmeye devam ederken nazıkçe okşadım.

Gözleri tekrar açılıp benimkilerle buluştuğunda "Sen delisin," diye fısıldadı. "İnsanlar bizi görebilirdi." "İşin eğlenceli kısmı da bu," dedim ona. Elimi elbisesinin altından çıkardım ve elimi kaldırdım.

parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve onu tatmak için ağzımın içine kaydırardım. "Bu beni eve döndüğümüzde daha fazlası için heyecanlandırıyor."

Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle elbisesini ve saçını düzelttikten sonra elini koluma doğru kaydırıldı ve kendi elini benimkiyle birleştirdi.

"Hazır mısınız?" Sırıtmaktan kendimi alamayarak sordum. "Evet, hazırım," diye nefes aldı.

Kermesin düzenlendiği golf kulübünün restoranının girişine doğru yürüdük ve içeri girdiğimizde bir garson bizi karşıladı ve üzerinde Rooney ve Evie'nin bugün açık artırmayla satılacak eserlerinin bulunduğu bir broşür uzattı.

Rigby broşürü aldı ve garsona teşekkür etti ve bir sonrakine geçtiğimizde bize bir kadeh şampanya ikram edildi.

İkimiz de birer tane aldık ve restorana girmeden önce büyük lobi alanından geçmeye devam ettik.

"Ah, işte buradasınız!" Rooney bizi görünce ıslıl ıslıl gülümsedi ve önümüzde durduğunda Rigby'ye sıkıca sarıldı. "Geldiğinize çok sevindim. Tanrım, şu haline bak! Elbisen çok güzel Rigby," diye iltifat etti.

"Teşekkür ederim! Elbisene bayıldım," diye gülümseyerek karşılık verdi. "Her zamanki tarzım değil ama rahat," dedi Rooney.

Giydiği elbisenin her zaman giydiği bir elbise olmadığını fark ettim. Rooney dar elbiseleri, vücudunu ortaya çıkaran elbiseleri severdi çünkü harika bir vücudu vardı.

Ama bu gece değil. Kabarık ve biraz dökümlü bir elbiseydi. "Wells de mi burada?" diye sordum.

"Arkada Dan ve Fleur ile konuşuyor. Şehir kulübü için bir tür proje planlıyorlar," diye açıkladı Rooney.

Wells'in Dan ve Fleur Rockefeller'la, bu şehir kulübünün kral ve kraliçesiyle birlikte durduğu yere baktım.

"Gidip onlarla konuşmak ister misin?" Rigby sordu ama ben başımı salladım ve elimi sırtının alt kısmına koydum. "Hadi gidip Rooney'nin sanat eserlerine bakalım. Bu el ilanları onların hakkını

vermiyor," dedim arkama bakarak.

Rooney'de.

"Fleur'a o ilanları basmamasını söylemiştim," diye mırıldandı ve sonra bir yönü işaret etti. "Tablolar tam şurada. Bizim masamıza oturmanızı sağladım. Evie ailesiyle oturacak, yani endişelenecek bir şey yok. Sonra görüşürüz."

Başımı salladım ve Rigby ile birlikte resimlerin olduğu yere doğru yürüdüm.

Yolda bakışlarımı tekrar beni dikkatle izleyen Dan'e çevirdim ama kaşlarını çatan ben değildim.

Bugün onu görmeyi dört gözle beklemiyordum ama biz yetişkin insanlardık ve birbirimize karşı saygılı olmak önemliydi.

Özellikle de böyle bir etkinlikte.

"İkisi de çok yetenekli," dedi Rigby ve dönüp tekrar ona bakmamı sağladı.

"Öyleler." Ve bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Evie ne kadar şımarık olursa olsun, çok yetenekliydi. "Eğer istersen özel tablolar yapıyorlar," diye tavsiye ettim.

"Böyle bir tablo için para ödeyebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu insanların bu gece açık artırma için ne kadar teklif edeceklerini hayal bile edemiyorum" dedi.

"Bu insanlar zengin. Fiyatların on binlerle ifade edileceğini tahmin ediyorum."

"Bir kişi için mi?" Rigby şaşırarak sordu.

Başımı salladım ve kıkırdadım. "Evet. Bunun Rockefeller'lar tarafından düzenlenen bir hayır etkinliği olduğunu düşünürsek, bu tablolar bin dolardan aşağıya satılmayacaktır."

Rigby'nin gözleri kocaman açılmıştı ve bahsettiğim rakamlar karşısında ne kadar şaşırdığını anladım.

Sanat garip bir şeydi. Bir tabloyu ya beğenirsiniz ya da beğenmezsiniz ve sonuçta onu satın alan kişi satın aldığından memnun olmak zorundadır.

Resimlere bakmaya ve düşüncelerimiz hakkında konuşmaya devam ettik, ama arada bir gözlerini bizden alamayan Dan'e baktım.

Onu görmezden gelmek, aklımı ondan ve ikimizin de sakladığı sırdan uzak tutmak için elimden geleni yaptım ve bu gecenin tıpkı hayal ettiğim gibi bitmesini umdum.

Rigby ve ben güneş doğana kadar yatağında seviştik.

Bölüm 36

RIGBY

Beklendiği gibi, akşam yemeği harikaydı.

Garsonun masamıza getirdiği her şey çok lezzetliydi ve üçüncü tabaktan sonra doymaya başlasam da tatlıyı hemen mideye indirdim.

Açık artırma henüz başlamamıştı ve insanlar masalarından kalkıp sahnede bir grup çalarken odanın ortasında dans ediyorlardı.

Yemek sırasında Rooney ile konuşmak için gelip gidenler oldu, yemek yerken sözünü kestiler ama Rooney aldırış etmedi.

Her birini dostça bir gülümsemeyle karşıladı ve onlarla işi hakkında konuşmak için zaman ayırdı.

Birçok kişinin onun ve Evie'nin resimlerini satın almakla ilgilendiği açıktı ve işlerinin ne kadar iyi gittiğini görmekten her ikisi adına da mutlu oldum.

"Biraz daha şarap ister misin?" Grant bana doğru eğilerek sordu. Ona baktım ve başımı salladım, sonra kadehimi aldım ve elinde tuttuğu şarap şişesine yaklaştırdım.

"Sonra dans etmek ister misin?" Ben

sordum. "Dans mı?"

"Evet, benimle."

Grant kıkırdadı. "Bu gece başka kiminle dans edebilirim

ki?" "Evet o zaman?"

"Grant dans etmez," dedi Wells sırtarak. "Onu en son üniversitede dans ederken görmüştüm ve bu gece kimsenin görmemesi gereken bir manzara."

Güldüm ve bakışlarımı Wells'e çevirdim. "O kadar kötü mü?"

"Dans edebilirim," dedi Grant kaşlarını kaldırarak, sonra tekrar bana baktı. "Sana göstereceğim. İç bakalım."

Henüz yirmi bir yaşında değildim ama buradaki insanlar reşit olmadığım halde içki içmemi umursamıyor gibiydiler. Sağımızdaki masada oturan çocukların on sekiz yaşında bile olmadıklarından emindim ama yine de şampanya içiyorlardı.

Şehir kulüpleri farklı bir dünyaymış gibi görünüyordu.

Şarabı içmek için acele etmedim ve bitirdiğimde masanın altından Grant'in eline uzandım ve sıktım. "Hadi dansa gidelim."

Kalktık ve masadan kalkmadan önce Grant, Rooney ve Wells'e de gelip gelmeyeceklerini sordu.

Kabul ettiler ve Grant ile ben dans pistine çıktıktan kısa bir süre sonra Wells ve Rooney de onları takip etti ve hemen birbirleriyle yavaş yavaş dans etmeye başladılar.

Onları izlemeyi severdim. Sürüngenlik yapmadan tabii ki.

Ancak birbirlerine duydukları aşk o kadar yoğundu ki bunu tüm restoranda hissedebiliyordunuz.

Grant'in elleri kalçalarımın üzerinden geçti ve beni kendine yaklaştırdıktan sonra ellerini sırtımın alt kısmına koydu.

İki elimi omuzlarına koydum ve olabildiğince yakınlaşmak için vücudumu ona doğru bastırdım ve gözlerimiz buluştuğunda birbirimize gülümsedik.

"Dans etmeyi sevdiğini sanmıyordum," dedi, sesi alçaktı.

"Dans etmeyi severim. Ama hayatımda çok fazla slow dans yapmadım."

Kollarını etrafımda sıkarken ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Şimdi beni yakaladın." Ben de gülümseyerek ona yaklaştım ve kimin göreceğini umursamadan dudaklarını öptüm.

Etrafımızda çiftler vardı ve onlar da sevgi gösterirken kendilerini rahat hissediyorlardı.

Grant öpücüğünü derinleştirdi ve dili ağzımın içine şehvetli bir şekilde kayarken başımı yana eğdim. Benden yumuşak bir inilti kaçtı ve bundan zevk almama rağmen, eli kıcıma doğru hareket ettiğinde öpücüğü kesmek zorunda kaldım.

"Sabrın nerede?" Sırıtarak sessizce sordum.

"Seninleyken hiç yok. Seni kamyonetime götürmek ve ona karşı becermek istiyorum."

Sözleri midemdeki o meşhur kelebeklerin deli gibi uçuşmasına neden oldu ve dizlerimin bağı çözülmeden önce kendimi sabitlemek için kollarını sıkıca kavradım.

"Böyle şeyleri herkesin içinde söyleyemezsin," dedim ona, ciddi görünmeye çalışarak ama sesim boğuk bir nefesten başka bir şey değildi.

"Neden olmasın? Seni sinirlendiriyor muyum, kedicik?"

Yanaklarım kıpkırmızıydı ve yaptığım makyaj bile bunu kapatmıyordu. "Evet," dedim dürüstçe ve sırtışının büyümesini izledim.

Kimsenin Grant'in ayaklarının önünde lapa yığınınna dönüşmemi izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım ve kimsenin bize bakmadığını fark edince rahatladım.

Evie'den başkası değil tabii ki.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıp ona gülümsemeye ve dostça davranmaya çalıştım, müzayedesinde sadece bir misafir olduğumu ve gecesini mahvetmek istemediğimi düşündüm.

Gerçi, sadece burada olduğum için çoktan sahip olduğuma emindim. Grant ile. "Benden asla hoşlanmayacak, değil mi?"

Gözleriyle tekrar buluştuğumda ona sordum.

Ona doğru bakmadan kimden bahsettiğimi anladı. "Evie arkadaşlarını dikkatle seçer."

"Onun tek arkadaşının Rooney olduğunu sanıyordum," dedim ve bunu söylediğime hemen pişman oldum çünkü tabii ki başka kimlerle takıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Grant kıkırdadı. "Bu doğru. Gerçi eminim arkadaş dediği ve ailesinin arkadaşlarının çocukları olan başka insanlar da vardır. Ama onun için endişelenme. Hiç gerek yokken bile ona iyi davrandın ve eğer dürüst ve iyi kalpli insanların kim olduğunu görmüyorsa, bu onun hatası."

"Ama sence sadece... örneğin Rooney'nin arkadaşı olsaydım bana iyi davranmaya çalışırmıydı?" Vereceği cevabı birkaç saniye düşündü. "Bence seni daha da hor görürdü." "Ne? Neden?"

"Çünkü sen ve Rooney birbirinize çok benziyorsunuz. Ve Evie'nin Rooney ile arkadaş olmanıza çoktan kızdığını biliyorum. Bir gün sizinle arkadaş olduğu için Rooney'ye kaba davranmaya başlarsa hiç şaşırman."

Başka bir şey söylemedi ama ne demek istediğini anladım. Kötü kızların ne kadar acımasız olabileceğini biliyordum ama biz yetişkindik ve Evie etrafındaki insanları kabullenmeliydi. Özellikle de arkadaşlarını.

"Bana odaklan Rigby," diye fısıldadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Diğer herkes, onlardan hoşlansak da hoşlanmasak da, endişelenmemiz gereken kişiler değil. Eğer hayatımızda kalmak istiyorlarsa, kalabilirler. Ve eğer bizimle uğraşmak istiyorlarsa, zaten kaybetmişlerdir. Benim arkadaşlarım var ve onlar artık sizin de arkadaşlarınız. Ve bir gün sizinle çalışan o arkadaşınla tanışmaktan memnuniyet duyarım, böylece ben de onun arkadaşı olabilirim."

Teklifine gülmekten kendimi alamadım. "Maddie deli. Farklı bir şekilde. Ve onun bir

Sana aşık oldum."

"Kahretsin, o zaman rekabetin var?" dedi sırtarak.

"Maddie asla benim rakibim olmayacak. O sadece konuşur ve hiçbir şey yapmaz. Öte yandan ben ne istersem onu elde ederim."

Grant kıkırdadı ve dudaklarımı tekrar öpmek için eğildi ve kıcıımı sıktıktan sonra mırıldandı. "O zaman bana ne istediğini söyle."

Öpüşmeyi tekrar keserek gözlerinin içine baktım ve elimi başının arkasına götürdüm ve yaklaştığımda kulağına fısıldadım, "Bu gece eve gittiğimizde, beni o büyük yarakla ve hiç acımadan becermeni istiyorum."

Belli ki onu suskun bırakmıştım ama o sessiz kalırken, kalçalarımı ona doğru bastırdığımda siki karnımda zonkluyordu.

Bu gece işler kızışacaktı ama başlangıçta tahmin ettiğim sebepten değil.

Bölüm 37

HİBE

Dan'ın sahnede her zamanki sahte gülümsemesiyle durması beni sinirlendirdi ama onu konuşurken duymak, oraya çıkıp o lanet mikrofonu elinden almak istememe neden oldu.

Önemsediğim hiçbir şeyden bahsetmiyordu ve bu şekilde devam etmesini umuyordum.

Gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar sık Rigby'ye kayıyordu ve eğer onu doğru okuyabilirsem, yakında bu güzel küçük toplantıyı altüst edecek ve saniyeler içinde insanların hayatlarını mahvedecekti.

Birinin bilmesini istemediğim şeyleri söyleyeceği konusunda paranoyak olmam da olabilirdi ama insanları okumakta iyiydim ve geçmişinden bahsettiği anda işlerin nereye gittiğini anladım.

"Ben Evie'nin yaşındayken bir bankada düzenli bir işim vardı ve işadımı olarak kariyerime başlamak üzereydim. Kendi kendini yetiştirmiş bir adam olmak tek istediğim şeydi ve hedeflerimi çok yüksek belirlemiştim. Onlara ulaşmak için her gün çok çalıştım. Çok geçmeden, kimsenin yardımı olmadan ilk projem üzerinde çalışmaya başladım ve bu proje daha sonra bu şehir kulübü olacaktı. Elbette o zamanki halimden şimdiki halime gelmek uzun ve zorlu bir süreçti ve bu yolda hatalar da yaptım." Dan, gözlerinde yaşlarla kendisine gülümseyen karısı Fleur'a baktı.

Yapmaya çalıştığı şeyi abartıyordu ama o sahte gözyaşlarıyla kimseyi kandıramıyordu.

Fleur de tıpkı Dan gibi zengin bir aileden geliyordu ama tabii ki bunu misafirlerine asla söylemeyecekti. Birazcık araştırmayla tüm aile geçmişi Google'da ortaya çıkabilirdi.

"Benim güzel karım o hatalardan biri değildi. Fleur üniversiteden beri benimle birlikte. Üniversite aşıklarıydık," dedi kıkırdayarak ve ardından konuklar gülmeye başladı.

Kahkahalar kesilince Dan devam etti. "Bunca yıldır benim yanımdaydı ve ben ona çok şey yaşattım. Bazı şeylerden gurur duymuyorum, seninle konuşmaya cesaret edemediğim ama karımın beni hemen affettiği şeyler." Boğazını temizledi ve sonra annesinin yanında duran Evie'ye baktı.

"Benim tatlı Evie'm. Sana her baktığımda kendimi görüyorum. Çalışkansın, bağımsızsın ve benim gözümde var olan en yaratıcı zekaya sahipsin." Gözlerini masamızdan ayırıp Rooney'ye baktı. "Bunu bana o söyledi," diye şaka yaparak konukları tekrar güldürdü. Rooney bir el salladı ve Dan'ın sözlerine güldü.

Gözleri Evie'ye bakmadan önce Rigby'de oyalandı ve sonra konuşmasına devam etti. "Daha sevgi dolu bir kızım olmasını dileyemezdim."

Bu cümleden sonra daha fazla konuşmasını dinleyemedim. Bir elimi Rigby'nin kalçasına koydum ve bana bakmasını sağladım. "Biraz dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Neden? Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu endişeyle, elini şefkatli bir kadın gibi yanağıma koyarak.

"Ben iyiyim, sadece bu sahte konuşmayı hissetmiyorum." Görünüşe göre Rigby de hissetmiyordu. Ama emin değildi.

"Konuşmasının ortasında ayrılamayız. Müzayede de hemen sonrasında ve dürüst olmak gerekirse, tabloların fiyatlarının ne kadar yükseleceğini görmek beni heyecanlandırıyor," diye fısıldadı gözleri

faltaşı gibi açılmış bir halde.

Eğer o kadar sevimli olmasaydı, saniyeler içinde buradan giderdim. Dudaklarını öptüm ve sonra başımı salladım. "Tamam, kalıyoruz."

Dan, Evie ve Rooney'nin galerisi ve bu geceki açık artırmaya nasıl karar verdikleri hakkında konuşmaya devam ederken elini sıkıca elimde tuttum, ancak kısa bir süre sonra geçmişine geri döndü ve bu da beni gerdi.

"Müzayedeye başlamadan önce, Evie'den biraz daha büyükken nasıl görüldüğümü size göstermek istedim. Bu, Rockefeller Country Club'ın bulunduğu bu arazi parçası için sözleşme imzaladığım gündü." Yanındaki uzun masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara döndü ve bir düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra arkasındaki duvarda yirmili yaşlarının sonlarında çekilmiş bir fotoğrafı belirdi.

Resimdeki adamı hemen tanıdım, ama Dan olduğu için değil, onu daha önce o yaşta gördüğüm için.

Rigby'nin de vardı ama ona baktığımda bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Dışarı çıkmak istemediğine emin misin?" Farkına varmadan önce onu dışarı çekmeye hazır bir şekilde sordum.

"Açık artırma birazdan başlayacak," dedi bana, önümüzde duvara yansıtılan resme bakarak.

"Onun resimlerini göstermeye devam edecek. Beş dakikalığına dışarı çikalım," diye dürttüm.

Dönüp bana baktı ve kaşlarını çattı. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin Grant? Biraz garip davranıyorsun," diye fısıldadı, endişesi şimdi daha da artmıştı.

Ona cevap vermek üzereydim ama gözlerimdeki hafif paniği görünce duvardaki resme baktı ve bildiğini anladım.

Başka bir şey söylemedim ve neler olduğunu anlamasını bekledim, ancak bu noktaya kadar her şeyi doğru yaptığımdan eminken, Rigby gözlerinde dehşet ve öfkeyle bana baktı.

"Rigby," diye fısıldadım, elini tekrar sıktım ama o elini benimkinden çekti ve Dan'e bakmadan önce sertçe yutkundu.

"Bu fotoğrafın çekilmesinden sadece aylar önce kötü bir hata yapılmıştı, ama her zaman olduğu gibi, güzel karım ona ne kadar yanlış yapmış olursam olayım arkamdaydı."

Bu insanların nasıl olup da hâlâ Dan'i destekledikleri, hâlâ onun sözlerine güldükleri ve yaptığı hatalar normalmiş gibi başlarını salladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Değillerdi ve ben de kendiminkini yapmıştım.

"Rigby," diye tekrar fısıldadım, eline uzanmaya çalıştım ama o beni geri çekti. "Dışarı çıkıp konuşmak ister misin?"

Onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım ama her şey gözlerinde anlam kazanmaya başladığında vücudu titremeye başlamıştı bile.

"Sorun nedir?" Rooney, Rigby'nin gözlerinden akan yaşları görünce endişeli bir sesle sordu.

"Hiçbir şey," dedim ona, gözlerimi Rigby'den ayırmadan. "Hadi gidip dışarıda konuşalım," dedim tekrar, ama onun yerine

beni beklerken, restorandan hışımla çıktı.

"Ona ne dedin sen?" Rooney hemen onun peşinden giderken Wells sordu ve ben bunu nasıl düzeltereğimi bilemez halde otururken, her şeyi izleyen Dan'e baktım.

Hayatında ilk kez gözlerinde pişmanlık vardı.

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve tek kelime etmeden gitmeye hazırdım, ancak herkes zaten sessiz olduğu için ona seslenme fırsatını yakaladım. "Bu iş özel olarak halledilebilirdi."

Tabii ki kimse ne olduğunu anlamadı ve restorandan çıktığımda Rigby'nin benimle konuşması için elimden geleni yapmaya hazırdım.

"Bu da neydi böyle?" Golf kulübünden çıkıp otoparka doğru ilerlerken Wells sordu. "Grant, konuş benimle."

"Berbat ettim. Dan sıçtı batırdı," diyebildim ve Rigby'nin Rooney'i kucığında tutarak orada durduğunu gördüğümde, olabildiğince hızlı bir şekilde onlara doğru yürüdüm.

"Rigby, izin ver açıklayayım," dedim, beni tekrar itmeyeceğini umarak. Yüzünden iki damla gözyaşı akıyordu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde acıdan başka bir şey yoktu. "Kedicik, seninle konuşmama izin ver."

"Lütfen az önce ne olduğunu açıklar mısın? Onu üzecek ne söyledin?" Rooney yeni arkadaşımı iyi bir arkadaşın yapacağı gibi korumaya alarak sordu.

"Bir bok demedim. Anlaması için bir bok söylememe gerek yoktu," dedim elimi saçlarımda gezdirerek. "Kedicik," diye tekrarladım, ona uzanmaya çalıştım ama Rooney onu benden daha da uzaklaştırmak için hareket etti.

"Ne anlaması gerekiyordu Grant? Konuş bizimle," dedi Rooney, kızıma yaklaşmama izin vermeyerek. "Biliyordun," diye fısıldadı Rigby ve hepimiz ona baktık. "Biliyordun ama bana söylemedin."

"Biliyorum ve sana daha önce söylemeliydim. Ama nasıl yapacağımı bilemedim. İnan bana, nasıl yapacağımı bilmiyordum." Bana Dan'e ya da gördüklerine olduğu kadar kızgın değildi ama yine de mesafesini korudu.

Rooney onu benden uzak tutmasaydı bile yapardı.

Wells ve Rooney hala anlamaya çalışıyorlardı ve en yakın arkadaşlarım oldukları için sonunda neler olduğunu açıkladım.

Bölüm 38

RIGBY

Kalbim hızla çarpıyordu ama Grant'e ne kadar kızgın olsam da Rooney ve Wells'e olanları açıklayanın o olmasına sevinmiştim.

O konuşurken gözlerimi ondan ayırmadım ve tüm bunların gerçek olduğunu bilsem de doğru anladığımdan emin olmak için dikkatle dinledim.

"Rigby koruyucu ailede büyüdü. İkinci buluşmamızda bana bebeklik fotoğraflarını gösterdi. Çok şirin bir şeydi," dedi bana hüzünle gülümseyerek. "Koruyucu ailesini hep tanıdı, tüm hayatını onlarla geçirdi ama bazı resimlerde bir adam vardı."

Durdu ve iç çekti çünkü zor kısım geliyordu. "O fotoğraflarda onu gördüğüm anda tanıdım, çoğunda yüzü kesilmiş olsa bile."

Adını söylemesine gerek yoktu. Rooney ve Wells noktaları hemen birleştirdiler.

"Kahretsin," diye mırıldandı Wells. "Ne lanet bir pislik."

"Katılıyorum," diye iç geçirdi Rooney, bana bakarken kaşlarını çatı. "Dan böyle bir şeyi senden nasıl saklayabilir?"

Keşke bilseydim.

"Üvey ailem her zaman gerçek ailemin kim olduğunu bilmediklerini söylerdi," dedim basitçe. Elbette Dan'i benim fotoğraflarımda ve sonra kendi fotoğraflarında aynı takım elbiseyle görmek onun babam olduğunun kanıtı değildi, ama başka neden büyük bir hata yaptığından ve çocukluk fotoğraflarımın çoğunda görüldüğünden bahsetsin ki?

"Kedicik," dedi Grant, tekrar bana doğru uzanarak. Sesi mutsuz geliyordu ve suçu onun üzerine atmanın yanlış olduğunu biliyordum.

O resimlerdeki adamın kim olduğunu bilmesine rağmen, bana söylemeyerek beni koruyordu. Belki de Dan'in bir gün beni bulup geçmişimizi anlatacak gücü kendinde bulacağını umuyordu. Belli ki, aptalca bir nedenden ötürü bunu herkesin önünde yapmayı tercih ediyordu.

İyi olduğumu bildirmek için sırtını sıvazladığımda Rooney'nin kolları gevşedi ve Grant'e yaklaştığımda beni kollarına çekti ve ben kollarımı beline doladığımda başımın üstünü öptü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarıma. "Sana söylemeliydim. Sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Onu affetmek dünyadaki en kolay şeymiş gibi geliyordu ve dakikalar önce ne kadar üzgün olursam olayım, bunu atlatmak için ona ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Dönüp ona baktım ve bir sonraki kelimelerim hiçbir uyarı olmadan ağızımdan döküldü. "Seni seviyorum," dedim, etrafımda olup biten her şeyden bunalmış bir halde. "Seni seviyorum ve bana söylemediğin için sana kızgın değilim. Ben sadece... Cevap istiyorum. Ondan."

Grant'in gözleri sözlerimden sonra şaşkınlıkla doldu ve kendi gözlerini bulamadığı için yüzümü kavradı ve beni sertçe öptü.

Ona onu sevdiğimi söylemek kolaydı ve neden daha önce söylemediğimi merak ediyordum. Ama o anda, doğru zaman olduğunu biliyordum.

"Onu konuşturacağım ama bu gece değil," diye fısıldadı dudaklarıma, gözleri tekrar benimkilerle

buluşmadan 6nce. Konuşması bitmiş gibi g6r6n6yordu ama bir 6p6c6k daha verdikten sonra, "Ben de seni seviyorum kedicik. Seni seviyorum

o kadar çok ki, tahmin bile edemezsin."

Beni gülümsetti ve kalbim şimdi bambaşka bir nedenle çarpıyordu. Ama her zaman olduğu gibi, bu gibi anların yarıda kesilmesi gerekiyordu.

"Rooney, ne oluyor? Açık artırma başlıyor!" Evie girişe çıkan merdivenlerden seslendi.

"İyi misin?" Rooney elini omzuma koyarak bana sordu. "Eve gitmek istersen sorun değil.

Anlıyorum."

Onun için kalmak istedim ama Dan aynı odada olduğu için yapamadım.

"Onu eve götüreceğim. Kafasını toplamaya ihtiyacı var ve o içerideyken bu mümkün değil," dedi Grant ve Wells de kabul etti.

"Onu eve götür," dedi ve sonra bana baktı. "Dan'le konuşmamı ister misin, yoksa onunla kendin mi ilgilenmek istersin?"

Yardım etmek istemesini takdir ediyordum ama bu kendi başıma halletmem gereken bir şeydi.

"Teşekkür ederim ama bunu kendim halletmem gerekecek."

Başını salladı, sonra Grant'e baktı ve sırtını sıvazladı. "Yarın konuşuruz."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim," dedi ve Rooney'ye baktı. "Ve şu tablonu 20 binden aşağıya satma."

Rooney usulca güldü ve Wells'in elini tutmadan önce sırtımı okşadı. "Ne yapabileceğime bakacağım. Eve döndüğünüzde ona güzel bir banyo yaptırın."

Bunu çok isterdim ve Grant'in Rooney'nin önerdiği şeyi yapacağını biliyordum.

Onlar gittikten sonra Grant'e baktım ve iç çektim. "Öfkeyle çıktığım için özür dilerim. Hâlâ böyle şeylerle nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekiyor."

"Olması gerektiği gibi davrandın. Ama özür dilemesi gereken benim."

Başka bir şey ekleyemeden dudaklarımı onunkilere bastırarak onu durdurdum. Tek istediğim eve gidip onunla birlikte olmak ve yarın işler tekrar yoğunlaşmadan önce rahatlatıcı bir akşam geçirmektir.

Söz verdiğim gibi, Grants'a vardktan birkaç dakika sonra küvette rahatlıyordum. Yine de beni yalnız bırakmadı. Onun yerine, küvetin yanında mutfaktan aldığı bir tabureye oturmuş, bana bir süre önce başladığım ama bir türlü bitiremediğim bir kitabı okuyordu.

"Başka bir bölüm mü?" diye sordu sonuncusunu bitirirken ve ben gözlerimi açıp ona baktım.

Gülümseyerek elimi uzatıp kalçasına koydum, pantolonunu ıslatmama aldırmadı. "Sanırım buradan çıkmaya hazırım."

"Pekala, gideri çekin."

Ben yavaşça ayağa kalkarken o da tabureden kalkıp banyo havlusunu aldı ve beni sarmak için havluyu açarak orada dikildi.

Ayağa kalkıp dikkatlice küvetten dışarı adımımı attığımda bana yaklaştı ve havluyu vücuduma sardı.

Başıma bir öpücük kondururken ona sarıldım ve gözlerim kapalı, sessizlik içinde bu anı yaşadım.

İki eliyle sırtımı ovdu, sonra elini başımın arkasına koyarak geriye doğru eğdi ve ona bakmamı sağladı. "Geçen hafta sana göstermek istediğim bir şey buldum."

"Öyle mi? Ne oldu?" Ona gülümseyerek sordum.

"Benny'nin bebeklik fotoğraflarıyla dolu bir albüm. Giyin ve sonra yatağa gel," dedi bana.

Tereddüt etmedim ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, pijamalarımın bulunduğu yatak odasına gitmek için havluyu hâlâ üzerime sararak ondan uzaklaştım.

Onun evinde çok fazla zaman geçirdiğim için bazı kıyafetlerimi buraya getirmiştim, o da kendi kıyafetleri ve benim evim için aynısını yapmıştı.

Burada olmayı seviyordum ama Woodstock evde olduğu için onu her gece yalnız bırakamıyordum. Ama böyle gecelerde, ertesi sabaha kadar eve dönmeyeceğimi bildiğim zamanlarda, Maddie Woody'ye göz kulak olmak için yanımdaydı.

Giyindikten sonra Grant'in yanındaki yatağa girdim ve onun yanına sokuldum, ikimiz de rahatladığımızda komodinin üzerindeki albüme uzandım.

"Aşırı şirinlik yüklemesine hazır mısın?" diye sordu sırtarak.

Tüm bunları, bu gece öğrendiğim her şeyi aklımdan çıkarmak için yaptığını biliyordum ve bunu aşırıya kaçmadan yapabildiğine sevindim.

Başımı salladım ve çenesine bir öpücük kondurmadan önce ona gülümsedim. "Şu anda dünyadaki tüm şirinlikleri kullanabilirim."

Bir kolumu beline dolamıştım ve onu yakın tutmak için bacaklarım onunkilerle iç içe geçmişti.

Albümü açtığında, Benny'nin yeni doğmuş halinin ilk fotoğrafı vardı. "Aman... şuna bak," diye fısıldadım.

"Sevimli, ha? Bundan daha sevimli olamayacağını düşünmüştüm ama büyüdükçe yanıldığımı kanıtlıyor." Bir sonraki sayfayı çevirdi ve Benny'nin bebeklik fotoğraflarına bir yenisini daha ekledi,

Grant'in anlatacak küçük tatlı bir hikayesi vardı.

Dikkatle dinledim ve yorulmama rağmen gözlerimi kapatmadım.

Amy'nin Benny'yi bir yaşındayken kucağına aldığı fotoğrafa baktığımızda, Amy ile bugün kreşte konuştuklarımızı hatırladım.

"Amy'ye, gelecek hafta işe başlayacağın için Benny'nin kreşe daha sık gelmesi konusunu konuşmak üzere yarın gelebileceğini söyledim. Benny de yarın burada kalmak istedi," dedim ona, resimden gözlerinin içine bakarak.

Önce sözlerimin içine işlemesine izin verdi, sonra başını salladı. "Dan'le yarın ilgilenmek zorundayız. Sana açıklama yapmadan bir günün daha geçmesine izin vermeyeceğim. Yarın Amy'yi arayıp yarın akşam ya da Pazar günü gelmesini söyleyeceğim."

Ona hayır demenin bir seçenek olmadığını biliyordum. Dan'le yüzleşme konusunda ciddiydi ama beni Benny'nin önüne koyması konusunda ne hissedeceğimden emin değildim.

"Bugün olanlar hakkında düşünmem gerekecek ve Amy'nin beklemek zorunda kalmasını istemiyorum. Benny'nin haftada daha fazla gün kreşe gitmesi önemli bir karar ve ikiniz de programlarınızın doğru olduğundan emin olmalısınız."

Grant cevap vermeden önce yüzümü dikkatle inceledi. "Tamam. Yarın Amy ile ilgileneceğiz ama gelecek hafta Dan'in yalanları ve sırları hakkında konuşmasını sağlayacağım."

Öfkesini anlıyordum. Ben de öfkeliydim ama düşüncelerim netleşmeden öfkemi dışa vurmamın sonu iyi olmazdı.

"Tüm bunları düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ona ne sormak ya da söylemek istediğimi düşünmek için," diye açıkladım sessizce.

Grant başıyla onayladı ve albümü bir kenara koydu, sonra beni kendine çekti ve yanağımdan öptü. "Tamam, istediğin kadar zaman ayır. Bana ihtiyacın olursa burada olacağımı bil."

Biliyordum ve onun bu yönünü seviyordum.

Üzerime eğildi ve yanağıma bir öpücük daha kondurdu, ardından dudakları dudaklarıma yapıştı.

Onu yakın tutmak için kollarımı boynuna dolamıştım ve öpüşmemiz daha da yoğunlaştıkça

kalçamı onun büyüyen sikine doğru ittim.

"Tekrar söylemeni istiyorum," diye fısıldadım öpücüğün içine, bana o üç kelimeyi söylerken ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayarak.

Beni fazla bekletmedi ve öpüşmeyi kestiğinde tekrar gözlerimin içine bakıp gülümsedi. "Seni seviyorum. Sana bir süre önce söylemeliydim ve söylemediğim için nefret ediyorum. Seni seviyorum kedicik ve umarım seninle mutlu olduğumu biliyorsundur. Ve dürüst olmam gerekirse, uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım."

Sözleri beklediğimden çok daha fazlaydı, ancak sözlerini sonsuza dek saklamak ve hatırlamak için kalbime kilitledim.

Onu tekrar öptüm, iki elimi yanaklarına koydum ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına değdirdim. Bana duyduğu sevgiyi hissediyordum ve onun da benimkini hissettiğini biliyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarımı ayırmadan ve dilini ağzıma sokmasına izin vermeden önce.

Fotoğraflarımdaki adamın kim olduğunu bana söylemediği için onu affetmek kolaydı ve kendimi onun yerine koyduktan sonra, onun yerinde olsaydım ne yapardım bilemezdim.

Dan'ın düşündüğüm kişi olup olmadığı hâlâ belirsiz olsa da, varsayımlarımda yanılmaktan çok haklı olduğuma dair bir his vardı içimde.

Bölüm 39

HİBE

Amy bugün geldiği için Rigby ona öğle yemeği pişirmekte ısrar etti.

Yapmak zorunda değildi ama dün gece olanlardan sonra bunun düşüncelerini biraz olsun toparlamasına yardımcı olacağını biliyordum.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Mutfağa girerken sordum. Başını salladı ve bana gülümsedi.

"Yakında işim bitecek. Onlar da birazdan burada olurlar. Belki masayı hazırlayabilirsin," diye önerdi.

Başımı salladım ve dolaptan dört tabak almadan önce başının üstünü öptüm. "Rooney mesaj attı ve nasıl olduğunu sordu. Ona biraz zamana ihtiyacın olduğunu ve onları yakında tekrar göreceğimizi söyledim. Sanırım bir hafta çalışmak iyi gelecektir," dedim.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi ve bana bunu düşünmenin bile istediği şey olmadığını gösterdi.

Ben de konuyu değiştirdim. "Benny bu gece burada kalacak. Senin de kalmanı istiyorum ama Woodstock'u kontrol etmek için eve dönmen gerektiğini biliyorum. Belki onu daha sonra buraya getirebilirsin," diye önerdim.

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşırarak. "Maddie'ye ona bir süre daha bakıp bakamayacağını soracaktım. Ama... onu buraya getirmek isterse ona sorabilirim."

"Şu anda onunla birlikte mi?"

"Bir süre önce Woody'ye yemek vermek ve onu yürüyüşe çıkarmak için bir işe gittikten sonra benim daireme geleceğini mesaj attı."

"Adresimi mesaj at o zaman. Onu buraya bırakabilir."

Tekrar bana baktı. "Onu burada istediğine emin misin? Senin dairen temiz. Salyası akar ve saçları her yerde olur."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Her yeri kirleten dört yaşında bir oğlum var. Lanet bir köpeğin pisliğiyle başa çıkabilirim."

Dudaklarını büzdü ve sonra kıkırdadı. "Woody lanet bir köpek değil. O benim en iyi arkadaşım ama gerçekten her yeri kirletiyor. Lambama ve kumandama ne yaptığını gördün."

Masayı hazırlamayı bitirdikten sonra güldüm ve kollarımı arkadan ona doladım, sonra eğildim ve boynunu öptüm. "Onu burada istiyorum çünkü neredeyse iki gündür evde değilsin ve eminim o da seni özliyordur. Ve Benny yüzünden onu burada istiyorum. Woodstock yanındayken farklı oluyor. Daha sakin. Daha sessiz. Daha mutlu."

Rigby başını çevirip gülümseyerek bana baktı. "Demek fark ettin."

"Elbette fark ettim. Ben onun babasıyım. Bir evcil hayvanın onun davranışlarına ve hatta hayvanlara olan ilgisine yardımcı olacağını hiç düşünmemiştim ama Woodstock yanındayken ne kadar değiştiğini görüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye fısıldadı ve kollarımda dönmeden önce çene çizgimi öptü. "Maddie'ye sana gelip onu bırakması için haber vereceğim."

"Güzel." Onu nazıkçe öptüm ve ellerimi yanaklarına koydum. "Ara onu. Ben yemeğe göz kulak

olurum."

Bana tatlı bir gülümseme verdikten sonra, telefonunun bulunduğu oturma odasına gitmesine izin vermek için geri çekildim ve o Maddie'yi ararken ben de bir salata hazırladım.

Rigby'nin Amy ile aynı anda benim dairemde olması ilk başta garip olacaktı ve Rigby'nin Amy'nin gelmesiyle ilgili bir sorunu olmadığını bilsem de, eski sevgilimin kız arkadaşım etrafımdayken nasıl olacağından pek emin değildim.

"Beş dakika içinde burada olacak ve yemeğini ve kaselerini de getirecek. Bir de oyuncak," dedi Rigby mutfağa geri dönerken.

Onu kollarıma çektim, bugün ellerimi ondan nasıl uzak tutamadığımı fark ettim. Dün geceden sonra, ne olursa olsun onun yanında olacağımı bilmesini istedim.

"Bugün çok yapışkansın," diye mırıldandı boynumun kıvrımına.

Demek o da fark etmiş.

Kıkırdayarak sırtını okşadım ve derin bir nefes aldım. "Dün gece beni sevdiğini söyledin. Bu da benim kutlama şeklim."

"Dün gece yatakta kutlama yaptığımızı sanıyordum," diye güldü Rigby. "Kutladık ve bu gece yine kutlayacağız."

Bu, bozmayacağım bir sözdü ve Maddie'nin buraya gelmesinin süreceğini söylediği o beş dakika çok erken bitmişti.

"Ben kapıya bakayım," dedi Rigby, kapıya doğru gitmeye hazırlanırken durdu ve dönüp tekrar bana baktı. "Maddie'yle tanışmalısın."

Onunla daha önce kreşte tanışmıştım ama tıpkı Rigby'nin dediği gibi, Maddie sadece konuşuyordu ama hiçbir şey yapmıyordu. Ve ne zaman kreşe girsem, gözümün önünden kayboluyordu.

"Beni gördüğünde kaçmayacağına emin misin?"

Rigby güldü. "Gelmeyecek. Kreşte değiliz."

İkimiz de kapıya yöneldik ve Maddie benim katımda belirlediğinde durup Woodstock'un tasmaını bıraktı, o da hemen Rigby'ye doğru koştu.

"Hey, koca adam. Seni özledim," dedi ona, iki eliyle başını okşayarak. "Biliyorum, biliyorum. Son zamanlarda çok uzaktaydım. Ama bu gece burada kalacaksın, tamam mı?"

Onlardan Maddie'ye baktım ve ona gülümsedim. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Resmi olarak," dedim ve o da başını salladı ama mesafesini korudu.

Rigby ayağa kalkarken, "Maddie, Grant'i tanıyorsun," dedi.

Maddie bana dönüp bakmadan önce, "Tanrım, çok şanslısın," diye mırıldandı. "Elime fırsat geçmişken bunu değerlendirmeliydim. Lanet olsun."

Rigby güldü. "Ben konuşsam bile sen onunla asla konuşmazdın. Woody'ye baktığın ve onu buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Maddie, Woody'nin eşyalarının içinde olduğu sırt çantasını ona uzatarak, sonra da sırtarak bana baktı. "Senin bir erkek kardeşin yok, değil mi?"

Kıkırdadım. "Benim yok. Ama hâlâ bekâr olan bir kuzenim var." Şaka yapıyordum ama Maddie ciddiye aldı, ben de ekledim: "Kanada'da yaşıyor."

"Kahretsin. Eğer bir arkadaşın falan varsa..." Tekrar Rigby'ye baktı. "Pazartesi görüşür müyüz?"

"Evet, pazartesi görüşürüz. Barmenin çalıştığı bara geri dönmeye ne dersin?"

Ondan hoşlanmıştın. Belki hâlâ oradadır."

Maddie omuz silkti. "Belki yaparım. Ama o genç ve yaşlı erkeklerin sana neler yapabileceğini görüyorum," dedi ve gözlerinde hülyalı bir bakışla bana baktı. "Her neyse, size iyi eğlenceler çocuklar."

Vedalaştık ve kapı kapandığında gülmekten kendimi alamadım. Bugünlerde yirmili yaşlarının başındaki kadınlar yaşlı erkeklerin peşindeydi ama ben şikayet etmiyordum. Benim kadınım vardı.

Bölüm 40

RIGBY

Masada Amy ile karşılıklı oturmak ilk başta düşündüğüm kadar garip değildi. Çok nazik davranıyordu ve hatta Benny'yi bugün burada bıraktığı için mutlu görünüyordu, böylece kendisi de güzel bir hafta sonu geçirebilecekti.

Yemeğimizi çoktan yemiştik ve Benny oturma odasında yerde yatan ve bizi dikkatle izleyen Woodstock ile oynamak istiyordu.

Grant bana baktığında, bu küçük bir yardım ılığıydı. "İstersen ben Benny ile oynamaya gidebilirim, siz de önümüzdeki haftalar için programlarınızı konuşursunuz."

Başını salladı ve kalçamı sıktı, ben de ayağa kalktıktan sonra Benny'nin mama sandalyesinden inmesine yardım ettim. "Gidip ellerimizi yıkayalım ve sonra Woody'yle oynayabiliriz, nasıl olur?"

"Evet! Woody'ye odamdaki Legolarımı göstermek istiyorum!"

"Pekâlâ, banyoya giden yolu göster," dedim ve çıkmadan önce bana hiç beklemediğim bir gülümsemeyle bakan Amy'ye baktım.

Benny'nin etrafımda olmasından rahatsız değildi ve bana sadece kreşteki kız olarak değil, aynı zamanda eski sevgilisinin yeni kız arkadaşı olarak da güveniyordu.

Benny ve ben çoktan mutfaktan çıkmışken, "Bir kez olsun doğru seçimi yaptın," dediğini duydum. Bununla tam olarak neyi kastettiğini öğrenmek istiyordum ama bunun yerine dikkatimi Benny'ye çevirdim. "Pekâlâ, işte sabun."

Lavabonun önündeki tabureye çıkıp ellerini sabuna uzattı ve suyu açtıktan sonra ellerini dikkatlice yıkadı.

"Woody de yemek yiyebilir mi?"

"Woody öğle yemeğini çoktan yedi. Bu akşam ona yemek verebilirsin," diye önerdim. "Bu gece burada mı uyuyacak?" Benny gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet, bizimle yatıya kalacak. Eğlenceli, değil mi?"

"Benim odamda yatıya kalabilir mi?"

Woodstock'un buna bayılacağını biliyordum. Gece boyunca yanında birinin olması onu rahatlatıyor ve daha az endişelenmesini sağlıyordu.

"Babana sonra sorarız, tamam mı?"

"Tamam. Şimdi onunla oynayabilir miyiz?"

Suyu kapattım ve ellerini kurulaması için bir havlu uzattım ve kuruladıktan sonra tabureden atladı. "Hadi, hadi, Rigby!"

Onu takip ettim ve Woodstock'a gelmesi için seslendim ve her zamanki yavaş adımlarıyla bize doğru Benny'nin odasına doğru yürüdü.

"Bununla oynayabilir," dedi ve bana oldukça yeni görünen bir oyuncak uzattı.

"Sen onunla oyna. Bak, Woody kendi oyuncağını getirmiş. Bu onun en sevdiği top," dedim tenis topunu Woody'nin ağzından çekerek.

"Atabilir miyim?"

"Burada olmaz. Belki babamı da alıp dışarı çıkabilir ve parkta oynayabiliriz."

"Tamam."

Woody etraftayken Benny'yi ikna etmek kolaydı ve Grant'in de söylediği gibi, Woodstock etraftayken farklıydı.

Kreşte hâlâ gürültücü ve vahşiydi.

Yaklaşık bir saat sonra, Amy ve Grant konuşmayı bitirmişlerdi ve ikisi de Benny'nin odasının kapısında duruyorlardı.

Onlara baktım ve karar verdikleri şeyden ne kadar memnun olduklarını görerek gülümsedim.

"Bak anne, Woody benim odamda," diye duyurdu Benny, yatağında uyuyakalan Woody'yi göstererek

Halı.

Salyası halıya bulaşmasın diye ağzının altına küçük bir havlu yerleştirmiştim ve oldukça işe yarıyordu.

"Bunu görebiliyorum. Büyük bir köpek, değil mi?" Amy biraz emin olamayarak sordu.

"Çocukları seviyor. Daha önce de oynadılar ve Benny, Woody'nin yanındayken bambaşka bir çocuk oluyor.

Ona bir evcil hayvan almayı düşündüm," dedi Grant sesini alçaltarak Amy'ye.

"Evcil hayvan mı? Evcil hayvanlar hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun. Evimde hayvan beslemeyeceğim, ama ona bir tane almak istiyorsan, hiç durma."

"Artık Rigby burada daha fazla zaman geçireceği için Woody'yi her halükarda göreceksin."

Sözleri beni gülümsetti ve Benny yanımda olsun ya da olmasın Woody'yi buraya daha sık götürmek için sabırsızlanıyordum.

Grant köpeğimi kabul etti, bu da beni elbette mutlu etti.

Amy konuyu değiştirmek için, "Benny, annen şimdi gidiyor," dedi. Çömeldi ve Benny ona doğru yürürken onu kollarının arasına aldı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve, ama sen burada baban ve Rigby ile kal... ve Woody ile, ve pazartesiye kadar burada uyu."

"Ya sonra?" Benny sordu. Değişikliklerin yaklaştığını biliyordu ve bunlara hazırlanmak istiyordu. "O zaman günü kreşte geçireceksin ve akşam seni ben alacağım. Tamam mı?" Benny başını salladı ama biraz emin görünmüyordu. "Ama Pazartesi Cuma değil ki."

"Bu doğru, ama biliyorsun, baban Pazartesi günü işe dönüyor ve benim de çalışmam gerekiyor. Böylece kreşte daha fazla zaman geçirebileceksin. Bu heyecan verici değil mi?"

Benny bir süre düşündükten sonra bana baktı ve parmağıyla işaret etti. "Kreşte mi olacaksın?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Ben orada olacağım ve Mikey de orada olacak, böylece tüm gün onunla oynayabilirsin."

Grant, Benny'yi heyecanlanması için cesaretlendirerek, "Kulağa eğlenceli geliyor, dostum," dedi. Benny tekrar başını salladı ve Amy'ye baktı.

"Güle güle anne!"

Amy'nin gitmesi için gösterdiği ani hevese güldük ve Amy onun yanağını öptükten sonra ayağa kalkıp Grant'e gözlerini devirdi. "Artık kesinlikle onun favorisi değilim."

Grant ona eğlenen bir sırıtışla baktı. "Ben her zaman onun favorisi oldum."

"Her neyse," diye mırıldandı, sonra bana baktı. "Grant sana tüm programımızı ve Benny'nin hangi

günler kreşe geleceğini söyleyecek. Benden istediğin bir şey olursa haberim olsun."
Ayağa kalktım ve başımı salladım. "Geleceğim. Geldiğin için teşekkürler Amy."

"Böyle bir öğle yemeği daha pişirirsen yine gelirim. Çok lezzetliydi."

"Oh, teşekkür ederim. Ne zaman istersen gelebilirsin," diye teklif ettim ama Amy ve Grant'le bir öğle yemeğinin yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Bugün birbirlerine yeterince katlandılar.

Ön kapıya doğru yürüdük ve ona veda ettik, o gittiğinde Grant kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne?"

"Sadece nazik olmaya çalıştığınızı biliyorum ama bir daha onu bizimle yemek yemeye davet etmeyeceğine söz ver."

Güldüm ve kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Güzeldi, değil mi? Benny de çok eğlendi."

"Onun için eğlenceli olmasına sevindim, ama o masada onunla bir dakika daha yalnız kalsaydım, bunu yapamazdım."

Elimi omzuna koyarak nazikçe sıktım. "O artık gitti ve sen de hafta sonunun geri kalanını benimle geçireceksin. Ama onunla oturup konuştuğunuz için sizinle gurur duyuyorum. Pek çok eski sevgili bunu huzur içinde yapamaz."

Bir süre beni inceledi, sonra yanağımı avuçladı ve eğilip beni nazikçe öptü. "Günün geri kalanında kendimize odaklanalım."

Bölüm 41

HİBE

Cumartesi ve Pazar günlerimiz eğlenceliydi, ancak parkta oynadıktan sonra Benny, Ira'yı görmek istemekten vazgeçmedi.

Wells'e çoktan mesaj atmış ve akşam yemeğine gelip gelemeyeceğini sormuştum ve neyse ki Ira ve Rooney ile gelmeyi kabul etti.

Ben Benny'nin yıkanmasına yardım ederken, Rigby yine mutfaktaydı ve Ira'nın da yiyebileceği bir şey olacağına söz verdiği akşam yemeğini hazırlıyordu.

Misafirleri olduğu için Benny'den daha heyecanlı görünüyordu ama sürekli Dan'i düşünmediği için mutluydum.

Onunla yakında ilgileneceğiz.

"Pekala, dostum. Küvetten çıkma zamanı." Benny'nin havlusuna uzandım ve dikkatlice ayağa kalkmasını bekledim; ayağa kalktığı anda havluyu etrafına sardım ve onu kollarıma aldım. "Acıktın mı?"

"Evet, çok açım. Ama Ira gelene kadar beklerim, böylece onunla birlikte yiyebilirim." Çok kibar.

"Bunu kesinlikle takdir edecektir," dedim gülerek.

"Ben de minnettarım," dedi ve beni şaşırtmak için kelimeyi mükemmel bir şekilde telaffuz etti.

En iyi arkadaş hakkında konuşmaya devam ederken, onu kuruladım ve akşam yemeğinden sonra yatmaya hazır olması için pijamalarını giymesini izledim.

"Pekâlâ, Ira gelmeden önce gidip Rigby'ye mutfakta yardım edelim."

Onu kucağıma aldım ve omzuma attım, sonra mutfığa götürdüm ve Rigby'nin havuç ve kereviz doğradığı yerin yanındaki tezgâha oturması için bıraktım.

"Bir tane alabilir miyim?" Benny sordu ve sebzelere uzandı.

"Dikkatli ol dostum. Rigby keserken kendini kesebilirsin. O bıçak çok keskin ve yaralanmanı istemeyiz, değil mi?"

Benny dudaklarını aralayarak bana baktı ve söylediklerim kafasına dank edince iki elini de bıçaktan korumak için bacaklarının arasına soktu.

"Bir tane alabilir miyim lütfen?" diye tekrar sordu. "Havuç mu kereviz mi?" Ben sordum.
"İkisi de."

Kıkırdadım ve her birinden birer tane alıp ona uzattım ve o yerken, tezgahı düşmeyeceğinden emin olmak için elimi kalçalarının üzerinde tuttum.

"Lezzetli görünüyor. Nasıl bu kadar iyi bir aşçı olabiliyorsun?" Tavuk dolmasının bulunduğu fırına bir göz attıktan sonra Rigby'ye sordum.

"Koruyucu ailemin yanından ayrıldıktan sonra iki yoldan birine gidebileceğimi biliyordum. Ya neredeyse her gün dışarıdan yemek alacaktım, böylece market alışverişi ve mutfak temizliği konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktım ya da bir yetişkin olup her gün kendim için yemek yapacaktım. Ben ikinci yolu seçtim ve iyi ki de öyle yapmışım."

"Senin de yapmana sevindim. Görünüşe göre Benny sadece sen yemek yaptığında sebze yiyor."

"Bu doğru değil. O da senin pişirdiğin her şeyi yiyor ve senin yemeklerin de harika," dedi.

İkimiz de onun yemeklerinin çok daha iyi olduğunu bildiğimiz için iltifatını duymazdan geldim ve kapı çaldığında arkadaşlarımın beni bu konuşmadan kurtardığına sevindim.

"İra geldi!" Benny iki sebzeyi de tezgahın üzerine koyup kendini kollarıma bırakırken seslendi.

"Dostum, acelemiz yok." "Evet,

Ira burada!"

Onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken Woodstock'un kimin geldiğini görmek için kalkıp koridorda oturduğunu gördüm. İnsanlarla ilgileniyordu ve onları kapıda karşılaması çok dostça bir davranıştı.

"İra!" Kapıyı açtığımda Benny seslendi ve Wells ile Rooney merdivenlerden yukarı çıkıp Ira Benny'yi gördüğünde ikisi de heyecanlandı.

"Benny!"

Arkadaşlıklarını ve küçük bir çocukken bile birbirlerine verdikleri değeri çok sevdim.

Ira bize doğru koştuğunda, karşılaştıklarında her zaman yaptıkları gibi sarılmalarına izin vermek için Benny'yi indirdim ve Ira gözlerini kaldırdığında arkamdaki Woodstock'u işaret etti.

"Kim o?" diye sordu, gözleri emin değildi ama aynı zamanda meraklanmıştı.

"Vay be, ne büyük köpekmiş," diye mırıldandı Wells ve endişesini anladım. Rigby ona Saint Bernard'ından ve ne kadar büyük olduğundan defalarca bahsetmişti ama Wells kesinlikle onun o kadar büyük olduğunu düşünmüyordu.

Çocukların önünde çömeldim ve ellerimi her birinin sırtına koydum. "Bu Woodstock, ama biz ona bazen Woody diyoruz. Rigby'nin köpeği ve çok iyi biri. Benny onunla arkadaş oldu bile ve eminim o da seninle arkadaş olmak istiyordur, Ira."

Ira tekrar yanımdan geçip Woodstock'a dikkatle baktı. "Adı Oyuncak Hikayesi'ndeki Şerif Woody'ye benziyor."

"Doğru," dedim gülümseyerek ve tüm bunlar hakkında ne hissettiğini anlamak için Wells'e baktım. "Yukarı gelmek ister misin, böylece ona birlikte merhaba diyebiliriz?" Ben önerdim, Ira da başını salladı ve elini uzattı

Onu kucağıma almam için kollarını açtı.

Bunu yaptıktan sonra Rooney ve Wells'e selam verdim ve arkamı dönüp doğruca Woody'ye yürüyen ve ona sarılan Benny'yi takip ettim.

Woody kılını bile kıpırdatmadı ve Benny'nin ne kadar iyi bir köpek olduğunu göstermek için ona sarılıp sevmesine izin verdi, bu da Ira'nın kollarımda rahatlamasını sağladı.

"O senin arkadaşın mı Benny?"

"Evet, Woody benim arkadaşım ve senin de arkadaşın olmak istiyor," dedi Benny Ira'ya. "Bak, sarılmayı seviyor."

Ira'ya baktım ve gülümsedim. "Woody'ye merhaba demek ister misin? Zorunda değilsin ama çok nazik bir köpektir."

Ira cevabını düşünmek için bir an bekledi, ama tıpkı gözlerinin bana söylediği gibi, o kadar büyük bir köpeğe merhaba demeye hazır değildi, bu yüzden başını salladı.

"Sorun değil. Mutfağa gidip yemeğin hazır olup olmadığına bakmaya ne dersin?"

Ira başıyla onayladı ve kollarımda rahat olduğu için onu mutfağa taşıdım, Rooney ve Wells de arkasından geldi.

"Selam çocuklar," diye selamladı Rigby tabakları masaya yerleştirirken ve ikisini de kucakladıktan sonra Ira'ya gülümseyip sırtını okşadı. "Merhaba, Ira."

"Köpeğiniz çok büyük," dedi Woody'den hâlâ biraz etkilenmiş bir halde.

"Öyle, ha? Ama çok arkadaş canlısı. Ve yorgun. Bak, yine uyuyor" dedi ve Woody'nin yine yerde

yattığı oturma odasını işaret etti.

Ira kıkırdadı. "Aptal görünüyor."

Ben de aynı fikirdeydim. Woodstock'un yattığı pozisyonda yayılmış bir köpek hiç görmemiştim. Arka bacakları gerilmiş, karnı yerdeydi ve bir avcının oturma odasının zemininde bulabileceğiniz ayı postu kilimlerden birine benziyordu.

"O çok aptal, Ira. Ve oynamayı seviyor," dedi Benny mama sandalyesine tırmanırken.

Ira'yı Woody'den korkmaması için cesaretlendirmesini çok sevdim, ama ona yaklaşımadan önce ihtiyacı olan tüm zamanı verirdik ve belki onu sevebilirdik.

"Harika kokuyor. Sen mi pişirdin?" Rooney Rigby'ye sordu.

"Evet, umarım beğenirsiniz. Biraz acelem vardı ama tavuk harika görünüyor," dedi Rooney'ye doğru gülümseyerek.

"Eminim çok lezzetlidir. Şimdiye kadar pişirdiğin her şey harikaydı."

Wells kıkırdadı. "Grant bizi buraya davet etmek için mesaj attığında küçük bir mutluluk dansı yaptı, böylece Rooney yemek yapmak zorunda kalmadı. Buraya gelmek için sabırsızlanıyordu."

Işıl ışıl parlayan Rigby'ye baktım. İnsanları mutlu etmeyi seviyordu ve bunun için çok çaba sarf etmesine bile gerek yoktu.

Ira'yı Benny'ninkinin yanındaki sandalyeye oturturken, "Hadi yiyelim o zaman," dedim ve onlar yemeklerini alırken ben de şarap şişesini açtım.

Aslında kutlanacak bir şey yoktu ama bu geceyi Rigby için özel kılmak istedim. Ya da geçmişiyle ilgili gerçeği öğreneceği güne kadar olan herhangi bir günü.

Bölüm 42

RIGBY

"Yatağında olmalısın, kedicik." Grant'in sesi yorgun ve hırıltılıydı; kapının aralığında durmuş, bana doğru oturma odasına bakıyordu.

"Neden hâlâ ayaktasın?" diye sordu ışığa alıştığında.

Kitabı bırakıp omuz silktim ve bana doğru yürüdüğünde, kanepede yanımda yer açması için oturdum.

"Uyuyamadım," diye fısıldadım, gülümseyerek endişesini yok etmeye çalıştım.

"Yaptığımız seksten sonra mı? Tanrım, beni çok yordun," dedi kıkırdayarak. Başımın arkasını kavradı ve alnımı öpmek için beni kendine çekti, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Seni uyutmayan şey ne?"

Seks konusunda haklıydı.

Üç kez geldikten sonra ben de yorgundum ve vücudum sınırlarına ulaşmış olsa da uykuya dalmaya çalıştığımında beynim kapanmıyordu.

Tekrar omuz silktim ve ona doğru eğildim. "Beni rahatsız eden bir şey var."

Grant cevabımı bir süre düşündükten sonra, "Rooney'nin söyledikleri yüzünden mi?" diye sordu.

Hayır. Rooney sadece başıma geleceklere hazırlanmama yardım etti. O ve Wells Dan'i ve o akşam yaptıklarını biliyorlardı ve Rooney tüm bunları nasıl karşılayacağımı bulmam için elinden geleni yaptı.

"Aslında yardım etti. Dan'le yüzleşmeye hazırım ama aklımda çok fazla soru var" dedim.

Başını salladı ve saçımı geriye tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırırken beni dikkatle süzdü.

"Eminim onunla konuştuğunuzda her şeyi daha net göreceksiniz. Şu anda neler hissettiğini sadece hayal edebiliyorum ve tek bildiğim bu konuda çok cesur olduğun."

Kabul ettim. Çıldırmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Başkalarının bu durumu tam bir şamataya dönüştüreceğinden emindim.

"Sence Dan'in karısı bunu biliyor mudur? Ya da Evie'nin?"

Grant kıkırdadı. "Siktir, hayır. Evie bilmiyor, yoksa çoktan kapınıza dayanmış olurdu. Öte yandan Fleur... biliyor olabilir."

Bazı nedenlerden dolayı Fleur'u kendimle bağdaştıramadım. Elbette, üniversiteden beri Dan'le birlikteydi ama Dan hata yaptığını söylediği ve Fleur onu her zaman affettiği için Fleur'un annem olamayacağı sonucuna vardım.

Sadece bunu düşünmek ve ailemin kim olabileceğine dair tüm bu teorileri oluşturmak bile garipti, ama zihnim bu teorilere inanmamak için makul bir neden bulana kadar durmayacaktı.

"Onunla yüzleştiğimde yanımda olacaksın, değil mi?"

Grant gülümsedi ve bana öyle sevgiyle baktı ki kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı. "Hemen yanında olacağımı ve bunu atlatmana yardım edeceğimi biliyorsun."

Cevabı basitti ama kalbimi hızlandırdı ve tüm vücudumu titretti.

Ve işin en güzel yanı, bunları sadece beni memnun etmek için söylemiyordu. Hayır, bunları söylüyordu çünkü söylediği her kelimede ciddiydi.

Cuma günkü yardım etkinliğinden beri biriken gözyaşlarımı tuttum ama beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında, gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladı.

Pek ağlayan biri değildim ve belki de o anda histerik bir şekilde ağlamamın nedeni buydu, ama iyi hissettirdi.

Ağlamam ve duygularımı dışarı vurmam gerekiyordu. Onları içimde kilitli tutmak zaten iyi bir şey değildi.

"Yoluna ne çıkarsa çıksın, seni desteklemek için orada olacağım. Her zaman, Rigby." "Seni seviyorum," diye mırıldandım, tüm olumlu duyguları aynı anda hissediyordum.

Grant usulca güldü. "Ben de seni seviyorum, kedicik."

Sonraki on dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık, ben duygularımı kontrol altına almaya çalışırken o bana sarıldı.

"Okumanın yardımcı olduğunu biliyorum, ancak bir insanın orada öylece oturup nasıl okuyabildiğini anlamıyorum, ancak bir dahaki sefere beni uyandırmanı tercih ederim, böylece duygularını içine atmak yerine benimle konuşabilirsin."

Okumakla ilgili ifadesine güldüm. "Bir ara sen de denemelisin. Rahatlatıcıdır."

Grant kaşlarını çatı ve kitabıma baktı. "Hayır, kesinlikle rahatlatıcı değil. Hiç denemediğimi mi sanıyorsun?" "Pek okuyan birine benzemiyorsun," diye takıldım.

"Aynen öyle. Şimdi seni yatağına geri götürüyüm. Pazartesi günü ikimizin de işi var ve tekrar işe başlamadan önce uyku programımın berbat olmasını istemiyorum."

Elimi sıkıca tutarken beni yatak odasına götürmesine izin verdim ve yatağına girdiğimizde ona sarıldım ve gözlerimi kapattığım anda uykuya yenik düştüm.

"Bugün itfaiye aracını sen mi kullanacaksın baba?" Grant arabayı kreşin önüne park ederken Benny sordu.

"Bugün yapacağımı sanmıyorum ama yakında," diye söz verdi Benny'ye, başını çevirip ona bakarak. "Bugün kreş için heyecanlı mısın?"

Ben de ona bakmak için arkamı döndüm ve gülümsediğini gördüm ki bu sabah uyandıktan hemen sonra geçirdiği sinir krizinden sonra iyiye işaretti.

Kreşe gelmek istemedi ama ona neden gelmek zorunda olduğunu açıkladıktan sonra gözyaşlarını sildi.

Benny başıyla onayladı, sonra da kreşin ön kapısını işaret etti. "İçeride biri mi var?"

"Bu sabah ilk gelenler biziz," dedim ona. Her zaman Maddie ve Martha'dan daha erken gelirdim, çünkü onlar ve çocuklar gelmeden önce sabah kahvemi içmeyi ve her şeyi hazırlamayı severdim. Grant'in de zaten işe erken başlaması gerekiyordu.

"İlk olanlar mı?"

"Evet, içeri girdiğimizde ışıkları açmama yardım etmek ister misin? Radyoyu da açıp müzik dinleyebiliriz."

Önerim hoşuna gitti ve bir saniye bile geçmeden emniyet kemeri çıkardı. Grant sırtarak, "Bu kolay oldu," diye mırıldandı.

Arabadan inmeden önce ona göz kırptım ve hafifçe öpmek için eğildim ve Benny'nin kapısını açtığımda hemen kollarıma atladı. "Hadi gidip radyoyu açalım!"

Güldüm ve yanağından öptüm. "Hemen, dostum."

Onu kucağıma alarak Grant'in yanına doğru yürüdüm ve aşağıya doğru kıvrılmış camının önünde durdum.

"Siz ikinize iyi günler, tamam mı? Sonra görüşürüz." Grant eğilip Benny'nin başını öptü, sonra ben yaklaşıp dudaklarını öptüm ve öpücüğe gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bugün kendine fazla yüklenme ve ihtiyacın varsa biraz ara ver." Daha iyiydi ve bacağı acımıyordu. En azından o öyle söyledi.

"Benim için endişelenme, kedicik. Şimdi git şu radyoyu aç."

Hafifçe güldüm ve kapıya doğru yürümeden önce onu bir kez daha öptüm. "Belki bir dans partisi verebiliriz," diye önerdi Benny.

"Bu fikri sevdim. Ama önce tüm ışıkları açmalıyız, tamam mı?"

Benny kabul etti.

İlk buluşmamızdan bu yana onun ve Grant'in yanında çok bulundum ama ikisinin de bana ne kadar güvendiğini düşündükçe hâlâ bunalmış hissediyordum.

Sadece Benny'nin kreşinde çalışan kız olarak değil, aynı zamanda Grant'in kız arkadaşı olarak da.

Bölüm 43

HİBE

İş arkadaşlarımla dönüşüm için özel bir şey yapmasını beklemiyordum ama itfaiye merkezine girdiğimde açık büfe kahvaltı beni şaşırttı.

"Sana şaşıracığını söylemiştim," diye seslendi Connor arkadan.

"Hâlâ bok gibi görünüyor. Şef, neden geri döndü?"

Donavan'ın yorumuna güldüm ve onu kucaklayarak selamlamak için ona doğru yürüdüm. "Ben de seni gördüğüme sevindim dostum."

"Nasılsın kardeşim?" Don bana bakarak sordu.

Diğerlerinin de bilmek istediğini biliyordum, bu yüzden hepsiyle konuşmak için bir adım geri çekildim. "Zor oldu ama şimdi çok daha iyiyim. Sizi özledim çocuklar," dedim, bunu tüm kalbimle söyleyerek.

İtfaiyeci olmak sadece kadınları etkilemek isteyen bir grup erkek değildi, ki evet... pek çok insan bu işi seçmemizin nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Ama bundan çok daha fazlasıydı.

Hayat kurtarmakla ilgiliydi, sadece yangınlardan değil. Kazalardan, sellerden, kimyasal dökülmelerden.

Halkı tehlikeye atan ne olursa olsun, yardım etmek için oradaydık.

Diğerleriyle zaman içinde oluşan kardeşlik bonus oldu ve eğer buraya geri gelemeseydim ne yapacağımı bilemezdim.

"Döndüğüne sevindik Grant. Sığınak kıyafetlerini giymeye hazır olduğunu biliyorum ama şimdilik ağırdan almanı istiyorum. Seni bu kadar çabuk yanan bir binaya göndermeyeceğim," dedi Şef.

Ona başımı salladım ve sonra elini sıktım. "Tamamdır. Geri gelmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Tüm adamlarım aptalca bir şekilde ölmedikleri sürece geri gelebilirler. Çok yaklaştın, biliyor musun?"

Kıkırdadım. "Sadece bir çocuğu kurtarmaya çalışıyordum, Şef.

İşimi yapıyordum." Cevap vermedi. Herkes aynı şeyi yapardı.

"Ne kadar aptal olduğundan bahsetmeyelim. Hadi yemek yiyelim! Açlıktan ölüyorum," dedi Don sırtarak.

O büfeye doğru yönelirken, hepimiz kahvaltımızın tadını çıkarmaya gitmeden önce diğerlerine merhaba dedim.

Çocuklarla tekrar birlikte olmak iyi hissettirdi.

"Geçtiğimiz aylarda hayatınızda yeni bir şey oldu mu? Çocuğun nasıl?" Connor dördüncü kez büfeye gittikten sonra yanıma otururken sordu.

"Benny harika gidiyor. Haftada bir fizik tedaviye gidebilmem için kreşe başladı." "Peki bu onun için nasıl?"

"Oradan keyif alıyor. Yeni arkadaşlar buldu ve ben buraya döndüğüm için oraya daha sık gidiyor. Amy de çalışıyor, bu yüzden onun için bir çözüm bulmamız gerekti. Ama iyi uyum sağladı ve gitmeyi seviyor," dedim. Benny ile gurur duyuyordum ama Rigby yanımda olmasaydı bu kadar sakin olabilir miydim emin değildim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kadınlar hakkında soru sormama gerek var mı? Hala Rockefeller'ın kızıyla çıkıyor musun?"

Elbette Connor onunla ilgileniyordu ama Evie'den bahsetmesi hepimizin gözlerini devirmesine neden oldu.

Rockefeller'lar bu şehirde zengin olmayan hiç kimsenin hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı insanlardı. "Onunla hiç çıkmadım," dedim, Rigby'den bahsetmenin henüz gerekli olup olmadığından emin değildim.

Bu adamların kadınlar söz konusu olduğunda ne kadar derine indiğini biliyordum ve onlara Rigby'den ve onun ne kadar harika ve harika olduğundan bahsedersen, sadece daha derin sorular sormaya başlardı.

Bir süre daha sırrımı ona saklamak istedim.

"Dan Rockefeller'ın gençken ilişki yaşadığına dair bir söylenti olduğunu duydum. Her zaman parası olan pislikler," diye mırıldandı Donavan.

Sanırım şehir kulübündeki insanlar o hayır etkinliğinden sonra çenelerini tutamadılar.

"Pisliğin teki olabilir ama Fleur'un onu geri alması ne kadar aptalca? Tanrım, kendine hiç mi saygısı yoktu?" Connor sordu.

Konuyu değiştirmek amacıyla, "Onların pislikleri konuşmamızın konusu olmamalı," dedim. "Bu bizi ilgilendirmez."

"Zengin insanların sorunları her zaman bizim sorunumuz olacaktır. Özellikle de böyle bir kasabada. Dan'ın kızıyla çıktıktan sonra bütün mesele sizin meseleniz olmalı," diye ekledi Don.

"Onunla hiç çıkmadım," diye karşılık verdim.

"Ama onu becerdin. Hem de defalarca. Ailesinin işine karışmak için bu yeterli değil miydi?"

Başımı salladım ve Evie hakkında sordukları sorular arttıkça daha da sinirlendim.

İçim kaynıyordu ama bu onların suçu değildi. Merak ediyorlardı, ki bu sorun değildi. Yine de Evie'den bahsetmeleri bana nefretten başka bir şey hissettirmedi.

Babasının hatalarında onun hiçbir suçu olmadığı için illa ona karşı değil. Ama Dan ile ilişkilendirdiğim kişi oydu ve beni kızdıran da oydu.

"Karınız nasıl, Şef?" Çocukları başka biri hakkında konuşturmak için sordum ve Şef bize karısının yeni hobisini anlatırken benim aklım başka yerdeydi ve en çok sevdiğim iki insanın ne yaptığını merak ediyordum.

"Baba!" Benny oyun odasına yaklaştığımı görünce bana doğru koştu ve Amy hemen yanımda yürüyor olsa da seslendiği kişi bendim.

Amy bu gece Benny'yi eve götürecekti. Tam zamanlı işlerimiz ve kreşe giden bir çocuğumuz varken birlikte ebeveynlik yapmanın en iyi yolunun ne olduğunu hâlâ çözmemiz gerekiyordu ama şimdilik ağırdan alacaktık.

"Hey, dostum!" Bana ulaştığında onu kucağıma aldım ve ona bakmadan önce yanağından öptüm. "Günün iyi geçti mi?"

Benny başını salladı ama daha çok benim günümle ilgileniyordu. "İtfaiye aracını sen mi kullandın?"

Kıkırdadım. "Bugün olmaz. Bir dahaki sefere yaparım," dedim ona. Bugün tek yaptığım Şef'e bazı evrak işlerinde yardımcı olmaktı ve öğleden sonra meydana gelen kazada yardıma gitmeye hazır olsam da, ofiste oturup son aylarda olan her şeyi gözden geçirmekten memnundum.

Amy, Benny'nin dikkatini çekmek için "Selam tatlım," dedi. "Merhaba anne."

"Bir öpücük alabilir miyim?" diye sordu.

Benny eğildi ama kollarımda kaldı ve annesinin yanağını öptükten sonra tekrar bana baktı. "Bu gece nerede uyuyacağım?"

"Bu gece annende kalacaksın ama yarın sabah tekrar görüşeceğiz, tamam mı?" Benny cevabımı bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Rigby bu gece nerede uyuyacak?"

Eğlenceli bir gülümsemeyle buklelerini taradım. "Ben de ona bunu sormak için buradayım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"İçeride!" diye duyurdu, kapalı mutfak kapısını göstererek. "Gidip Rigby'yi görelim."

"Ondan hoşlanıyor," dedi Amy. Bu konuda üzgün değildi.

"Öyle." Amy'ye gülümsedikten sonra mutfak kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra Rigby kapıyı açtı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda bana gülümsedi.

"Merhaba! Geldiğinizi duymadım," dedi ve gülümseyerek Amy'ye baktı. "Merhaba, Amy."

"Hey, bugün her şey yolunda gitti mi?"

"Oh, evet, her şey harikaydı. Bugün çok yardımcı oldu. Benny süslemelerde Maddie'ye yardım etti, değil mi?" Bakışlarını tekrar Benny'ye çevirdi ve ona gülümsedi.

"Dekorasyon yaptım," dedi gururla.

"Bu harika, tatlım. Şimdi eve gitmeye hazır mısınız?" Amy'nin acelesi varmış gibi görünüyordu ama Benny'yi eve götürmesine aldırmadım. Akşamı Rigby ile geçireceğim için heyecanlıyım.

"Yarın tekrar görüşürüz, tamam mı dostum?"

Yanağından öptüm ve onu tekrar aşağı indirmeden önce sıkıca sarıldım ve Rigby'ye el salladıktan sonra Amy onunla birlikte gitti.

Koridorda yalnız başımıza dururken Rigby, "Buradasın," dedi.

"Seni özledim," dedim ve elimi beline koyarak onu kendime doğru çektim. Dudaklarını öptüm, sonra tekrar gözlerinin içine baktım. "Burada işin ne zaman bitecek?"

Rigby kıkırdadı. "Birinin acelesi var. Bana on dakika verin, sonra gitmeye hazırım."

Koridorda bekleyip mutfakı temizlemeyi bitirmesini izledim ve bu sabah ilk gelen o olduğu için Martha erken çıkmasına izin verdi.

Ailelerinin onları almasını bekleyen yaklaşık üç çocuk vardı ama Martha ve Maddie onlarla ilgilenecekti.

"Hazır mısınız?" Rigby iş arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra oyun odasından dönerken sordum.

"Evet, hadi gidelim. Beni aldığın için teşekkürler," diye ekledi yanağımdan öpüp beni çekiştirmeden önce

Kapıdan dışarı.

Bu gece benimle yalnız kalacağı için o da en az benim kadar heyecanlıydı ve sabırsız olduğum için doğruca eve gitmek yerine biraz dolambaçlı bir yoldan gittim.

Bölüm 44

RIGBY

"Hiçbir yerin ortasındayız."

Arabayı yolun kenarında, ormanın hemen yanında durdurduğunda etrafıma bakındım ve ona baktığımda kemerini çözmeye başlamıştı bile.

"Sen ne-" Başladım ama neyin peşinde olduğunu anlayınca durdum. "Burada mı? Arabada mı?"

Ben de en az onun kadar eğlenmiştim. Başını salladı ve pantolonunun düğmelerini açarken zaten tamamen geriye itilmiş olan koltuğunda arkasına yaslandı. "Burada. Evde. Kanepede ve yatağında. Sonra da duşta."

Güldüm ve başımı salladım. "Sen delisin. Ya burada yürüyen insanlar varsa?"

"O zaman onlar için bir gösteri yaparız. Buraya gel." Elini başımın arkasına koydu ve beni öpmek için yaklaştırdı.

Kamyoneti içinde eğlenmek için yeterince büyüktü ama burada seks yapacağımızı hiç hayal etmemiştim.

Dilini dudaklarımın kenarında gezdirdi ve ben de öpücüğünü derinleştirmesi için ağzımı açtım. Bunların hiçbirini yapmam için beni zorlamıyordu ve ona durmasını söylersem duracağını biliyordum.

Ama bu heyecan vericiydi ve kendimi tutmadım.

Elimi kalçasına götürdüm ve parmaklarımı tabanının etrafına sardım, sertleşirken sikini ovuşturdum.

Şaftının etrafındaki kavrayışımı sıkılaştırdığımda inledi ve başparmağımı hassas ucunun üzerinde gezdirdiğimde öpücüğü kesti ve boğazımı sıkıca kavradı.

Bana söylemesine gerek kalmadan, ne istediğini biliyordum.

Eğilerek dudaklarımı ucuna sardım ve prekumunun tadına baktım, sonra onu ağzımın derinliklerine çektim ve emmeye başladım.

"Lanet olsun," diye homurdandı Grant. Elini başımın arkasında tuttu ve saçlarımı parmaklarının etrafında döndürdü. "Aynen böyle, kedicik."

Ucu boğazımın arkasına değene kadar başımı daha da aşağı itti ve ben nefesimi tutarken beni orada tuttu ve beni tekrar yukarı çektiğinde, ona bakarken dudaklarımı ucunun etrafında tuttum.

"Çok güzelsin. Sikimi yalamayı seviyorsun, değil mi? Tanrım, iyice içine al."

Başımı tekrar aşağı indirdim ve saçlarımı daha sıkı kavrarken arkasına doğru bastırmasına izin verdim ve uzunluğu boğazımın arkasını doldururken öğürmemek için tekrar nefesimi tuttum.

Grant sikini ağzımın içinde daha da derinlere sokmak için kalçalarını kaldırdı ve beni tekrar yukarı çektiğinde sırtarak pantolonunu daha da aşağı indirdi. "Ağzına boşalmak ortalığı dağıtmayabilir ama ben seni becermek istiyorum. Üstüme çık."

Hiç tereddüt etmedim.

Oturduğum yerden onun kucağına geçmeden önce kot pantolonumu ve külotumu çıkardım ve onun kucağına oturduğumda kahkahamı tutamadım.

"Kesinlikle düşündüğümden daha rahat," dedim ona. Kendimi sabitlemek için ellerimi omuzlarına koydum, o bir elini kalçamda tutarken diğer eliyle shaftını kavradı.

"Bu, bunu tekrar yapacağımız anlamına geliyor," dedi sırtarak.

Ucunun yarığıma srtndğn hissettim ve daha fazla beklememe gerek kalmadan beni aşağı
doğru itti.

siki boyunca.

Beni gerdikçe haykırdım, ama son zamanlarda bunu çok yaptığımız için, amımı doldurma hissine çabucak alıştım.

Şimdi iki eli de kalçalarımdaydı ve kontrolü ele almaktan hoşlansa da hızı belirleyen bendim. Ellerimi omuzlarına koyarak kendimi sabitlerken siki boyunca kayarak aşağı yukarı hareket etmeye başladım.

"Aynen böyle, kedicik. Becer beni," diye teşvik etti.

Ellerini kışıma götürdü ve sıkıca kavramadan önce hafifçe avuçladı, ben onun üzerinde hareket etmeye devam ederken masaj yaptı.

"Grant," diye inledim, gözlerimi kapatarak alnımı onunkine yasladım. "Beni boşalt."

"Bunun için yalvar," diye homurdandı kalçalarımı daha fazla aşağı itmeye başlarken, ucunun içimdeki o tatlı noktaya çarpmasını sağladı.

"Lütfen," diye boğuldum, parmaklarımı omuzlarına gömdüm. "Lütfen, beni boşalt."

İçime girdi, içimdeki orgazm büyürken beni haykırmaya zorladı ve gerilim dayanılmaz hale gelmeye başladığında başımı arkaya attım ve adını inledim.

"Evet, oh, evet! Durma!" Bacaklarım titriyordu ve orgazm üzerime gelirken nefesimi tuttum.

"Çok güzel," diye mırıldandı Grant. Kalçalarını itmeyi bıraktı ama siki duvarlarıma çarparken beni ileri geri hareket ettiriyordu.

Henüz boşalmamıştı ama yakın olduğunu biliyordum. Bunu bilerek yapmadan, amım onun shaftının etrafında titreşerek onu kızdırdı.

"Bana bak," diye emretti ve ona tekrar bakmak için gözlerimi açtım. "Hareket etmeye devam et, kedicik. Kalçalarını çevir."

Bana söylediğini yaptım ve siki içime gömülmüş halde onun üzerinde hareket etmeye devam ederken, vücudunun gerilmesi ve ilk birkaç damla dölün dışarı fışkırması sadece birkaç saniye sürdü.

"ARGH!"

Dölünün sıcaklığının içime dolduğunu hissettim ve içime boşalırken altımda gerilmesini izledim.

Ağızıma boşalmasından çok daha pis olduğu konusunda haklıydı ama ikimiz için de çok daha iyi hissettiriyordu.

Yine de dölünün araba koltuğuna bulaşıp onu lekelememesini umuyordum.

Bölüm 45

HİBE

İşe döndüğüm ilk hafta planladığımdan daha heyecanlı geçti ve Şef'in evrak işlerinden daha fazlasını yapmama izin vermesini sağladıktan sonra, üçüncü günden sonra sığınak kıyafetlerimi giydim.

Benim haftam harikaydı. Rigby'nin son birkaç günü için söyleyemeyeceği bir şey.

"Sinemaya gidebiliriz. Ya da dışarı çıkıp bir restoranda yemek yiyebiliriz. Ya da her ikisini de," diye önerdim ama ona sunduğum her fikir onu pek heyecanlandırmadı.

Kanepede otururken onu kollarımda tutuyordum ve televizyon açık olmasına rağmen ikimiz de televizyona bakmıyorduk.

"İnsanlar hâlâ sinemaya gidiyor mu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, var. Ama bu gece film izlemekle ilgilenmiyor gibisin. Ne dersin..." Yapacak başka ne var diye düşündüm, ama Rigby'nin geçirdiği stresli haftadan sonra, giyinip süslenmeyi ve dışarı çıkmayı içeren herhangi bir şeyle ilgileneneğini sanmıyordum.

"Rooney ve Wells'e eğlenceli bir akşam için hazır olup olmadıklarını sormama ne dersiniz? Biraz masa oyunu ve şarap?"

Dudaklarını büzdü ve cevap vermeden önce bir süre fikrimi düşündü. "Eğer evdeyseler ve buna hazırlarsa, elbette."

Sesi pek hevesli gelmiyordu ama bu benim için yeterliydi. "Yanlış hatırlamıyorsam Wells hafta sonu Ira'ya annesinin bakacağından bahsetmişti. Yani buralarda olmalılar."

Doğrulup sehpanın üzerindeki telefonuma uzandım ve Wells'in numarasını çevirdim. İlk iki çalmadan sonra cevap verdi. "Hey, n'aber?"

"Siz evde misiniz? Rigby'nin iyi bir arkadaşa ihtiyacı var ve belli ki bu gece onun için yeterli değilim," dedim gözlerini deviren Rigby'ye sırtarak.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye mırıldandı.

Wells kıkırdadı. "Eve geldik. Ira'yı anneme bıraktım. Uğramak ister misin?"

"Eğer sorun değilse," dedim, parmaklarını göğsümde gezdiren Rigby'nin elini dikkatle izleyerek.

"Evet, sorun değil. Belki markete gidip biraz atıştırmalık ve bira alırız. Hepimiz dışarıdayız," dedi Wells.

Ben.

"Olur. Yakında görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattıktan sonra telefonumu yanıma bıraktım ve Rigby'nin alnından öptüm. "Git giyin. Oraya gidiyoruz." "Şimdi mi?"

"Evet, hemen şimdi. Gel hadi."

Kendimi kanepeden ittim ve onu benimle birlikte yukarı çekmek için ellerinden tuttum ve önümde durduğunda kendini bana bıraktı.

Kıkırdadım. "Şimdi ne olacak? Uyumayı mı tercih edersin?"

Kollarımla onu sımsıkı sararken yüzünü göğsüme gömdü. "Hayır, uyumak istemiyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var" diye fısıldadı.

"Her Şey yolunda mı?" Onu emin olmadığı bir Şey yapmaya zorlamadığımı umarak sessizce sordum. Sadece arkadaşlarımızla buluşacak olsak da, eğer buna hazır değilse, burada kalabilirdik.

Tembel.

"Ben iyiyim. Bedenim yorgun değil ama zihnim yorgun," diye açıkladı. "İşten mi?"

Başını çevirip bana baktı ve başını salladı. "Evet, onun dışında iyiyim," diye söz verdi gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeye.

Zihinsel olarak yorgun olmakla ne demek istediğini anlıyordum. Özellikle de çocuklarla çalışırken.

Bir çocuk sahibi olmak zaten yorucuydu ve tüm o çocuklarla sadece bir gün geçirdikten sonra onun yaşadıklarını yaşamak istemezdim.

"Sen sert birisin, bunu biliyor musun? Çalışkansı, sevgi dolusun, naziksin, tatlısın, şefkatlisin. Bazen biraz inatçısın ama sonuçta inanılmazsın. Yorgun hissetmeye hakkın var. Burada oturup hiçbir şey yapmama hakkın var. Uzun bir çalışma haftasından sonra biraz mola verin."

Ben konuşurken beni dikkatle inceledi ve ben durduğumda neredeyse sinirli bir şekilde derin bir iç çekti.

"Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?" diye sordu ve cevabını beklemediğim için beni güldürdü.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, ama sen böyle şeyler söylediğinde kendimi sana layık hissetmiyorum. Seni sevmek bazen çok zor geliyor" dedi, kaşları hâlâ çatıktı.

"Bu da kötü bir şey değil, değil mi?" Emin olmak için sordum.

"Elbette bu kötü bir şey değil. En azından senin için. Şimdi ne cevap vermem gerekiyor?"

Güldüm ve iki elimle yanaklarını kavradım. Eğilerek dudaklarını öptüm ve sonra tekrar gözlerinin içine baktım. "Cevap vermek zorunda değilsin. Sadece sözlerimi al ve hatırlamak için onları zihnine ve kalbine kilitle. Sözlerimle yapmanı istediğim tek şey bu."

Gözlerini benimkilerden ayırmadı ve daha fazlasını söylememeye karar verdi. Bunun yerine parmak uçlarına kalktı ve omuzlarımı tutarken beni nazikçe öptü.

Onun üzerinde bıraktığım etkinin bazen baş edemeyeceği kadar fazla olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu ama bilmediği şey, benim de zaman zaman aynı şeyleri hissettiğimdi.

Yaptığı en küçük şeyler bile beni büyülüyordu ama bunu ona şimdi söylersem yanakları daha da kızarırdı ve onu daha fazla bunalmış hissetmekten korumak istedim.

Onu böyle görmek ne kadar sevimli olursa olsun.

Dudakları benimkilere karşı şehvetli bir şekilde hareket etti ve elleri saçlarıma doğru hareket ettiğinde, iki kolumu da beline doladım ve onu sıkıca kendime çektim.

Wells'e varmamız biraz zaman alacaktı ama Rigby içime böyle girdiğinde bırakmak istemedim.

Gitmeye hazır olana kadar beklerdim.

Sağ elimi aşağıya indirip kışını kavradım, hafifçe sıkarken dili benimkiyle dans etmek için ağzıma girdi.

Yumuşak inlemeleri sikimin zonklamasına neden oldu ama kendimi tutmaya çalıştım çünkü arkadaşlarımızla geçireceğimiz eğlenceli bir akşam onun rahatlamasına yardımcı olacaktı.

Elbette sevişmek de işe yarayabilirdi ama bunun için bütün gecemiz vardı ve biraz bekleyişten zarar gelmezdi.

"Üstümü değiştirmeliyim," diye mırıldandı öpüşürken, dilini bir kez daha benimkine değdirdikten sonra öpüşmeyi kesti ve gözlerimin içine baktı.

"Git o zaman. Ben burada bekliyorum olacağım."

"Pijamalarım gidebilir miyim?" diye sordu, her zamanki gibi tatlı görünüyordu.

"Pijamalarınızın külot ve gömlekten oluştuğunu düşünürsek, hayır. Ama pijamanı giyebilirsiniz."

eşofman ve kazak."

Rigby güldü. "Tamam, güzel. Eşofmanlarını da çıkarmayacak mısın?"

Aşağı baktım ve başımı salladım. "Evet, eminim Rooney ve Wells de pijamalarını giymişlerdir. Şimdi, acele edin. Oraya gitmeden önce mağazanın önünden geçmemiz gerekiyor."

Arkasını dönüp benden uzaklaşarak doğruca yatak odama doğru yürürken kıçına bir tokat attım. İçeride kaybolmadan önce döndü ve bana bir öpücük verdi, bu da onu becerme isteğime karşı koymamı zorlaştırdı.

"Ben de seni seviyorum," diye seslendim kıkırdayarak ve sonra onun gitmeye hazır olmasını bekledim.

Bölüm 46

RIGBY

Rooney bana üzerinde çalıştığı tabloyu gösterirken hayranlıkla "Bu inanılmaz," dedim.

"Henüz bitmedi ama ortaya çıkan şeyle gurur duyuyorum. Renkleri seçmem ve nereye varmak istediğimi bulmam biraz zaman aldı ama şu ana kadar beğendim."

"Çok gurur duymalısın, Rooney. Gerçekten harika görünüyor. Ve detaylar..." Üzerinde çalıştığı genç bir ailenin portresiydi, ancak tek referans resimleri her bir aile üyesinin özçekimleriydi. Yüzleri aynen resimlerdeki gibi boyamak ve farklı pozlardaki insanları tuvale mükemmel bir şekilde yansıtmak için onları kullandı. "Bunu nasıl yaptığınızı aklım almıyor. Bir insana bir kez bakıp sonra aynı kişiyi tuvale resmedebilir misiniz?" Bir sanatçının zihninin nasıl çalıştığını merak ederek sordum.

"Bir kez yeterli olmaz ve en azından yüzlerin ana hatlarını oluşturmak için bir referansa ya da o kişiye birden çok kez bakabilmeye ihtiyacım var. İnsanları resmederken yanımda resimlerinin olmasını seviyorum. Portrelerimi mükemmelleştirmek benim için daha kolay oluyor."

Başımı salladım ve gülümseyerek bitmemiş resme bakmaya devam ettim. "Çok yeteneklisin. Keşke ben de senin kadar yaratıcı olabilsem."

"Senin başka yeteneklerin de var. İstersen senin için bir resim yapabilirim," diye önerdi. "Hayatta olmaz. O kadar param yok," diye sinirli bir şekilde güldüm.

"Paranı istemiyorum. Sen benim arkadaşısın ve arkadaşlarım için ücretsiz resim yapıyorum. Daha önce Grant için bir resim yapmak istemiştin, belki seni de dahil edebilirim. Gerçekten, umurumda değil."

Ona gülümsedim ve omuz silktim çünkü buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Çok nazikti. "Böyle bir resim çok zaman alır. Bu zamanı gerçekten para alacağın bir resim için kullanmamamı hiç istemem."

"Bana çikolata ve kekle ödeme yapabilirsin. Ya da en sevdiğim Hint restoranında öğle yemeği." Tekrar güldüm ve başımı salladım. "Tamam, anlaştık."

"Hadi adamlarımızın yanına dönelim. Eminim futbol hakkında konuşmayı bitirmişlerdir," dedi Rooney sırtarak.

Grant ve Wells'i önce kamyonlar, sonra da futbol hakkında konuşmayı kesemeyince oturma odasında bıraktık. Rooney ve benim pek ilgilenmediğimiz iki konu, bu yüzden Rooney onun resimlerine bakmayı önerdi.

Oturma odasına döndüğümüzde Grant bana gülümsedi ve elini uzattı.

O eşofmanlarını giydiği ve Rooney de pijamalarını giydiği için, Grant'in yanına oturduğumda bacaklarımı yukarı çekecek kadar rahat hissediyordum.

"Orada ne konuştunuz?" diye sordu, gözlerimin içine bakmadan önce şakağımı öptü.

"Rooney'nin sanat eserleri. İnanılmazlar. Keşke ben de onun kadar yaratıcı olabilsem," dedim.

Wells, "Konu resim yapmaya geldiğinde yaratıcı olabilir ama ne zaman ona ne yapmak istediğini sorsam, hiçbir şey bilmiyor," diye alay etti.

Rooney kaşlarını çatarak, "Hey, ben her zaman hayvanat bahçesine ya da parka gitmeyi öneririm,"

dedi.

"Aynen öyle. Ya hayvanat bahçesi ya da park. Yapacak daha çok şey var," dedi Wells kıkırdayarak. "Belki de oralar benim gitmeyi sevdiğim yerler olduğu ve Ira'nın da oralara gitmeyi sevdiğini bildiğim içindir."

"İyi mantık. Bir dahaki sefere Ira'yı bir eğlence parkına götürürüz. Belki Disney," diye önerdi Wells, sonra Grant'e baktı. "Siz de Benny ile birlikte gelmelisiniz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Etraflarında neler olup bittiğini bilecek kadar büyükler ve parkın tadını çıkarabilirler. Yeni doğan bebeklerini oraya getiren ebeveynleri anlamıyorum."

Kabul ettim ve üçü de bir gün Disney'e gitme konusunda oldukça sakinken, ben şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım.

"Hiç lunaparka gittin mi?" Rooney, onların Disney hakkında konuşmalarını dinlerken ne kadar bunaldığını fark edince bana sordu.

"Hayır, hiç gitmedim. Ama küçükken hep gitmek istemiştım," dedim küçük bir kız gibi konuşarak. Grant omzumu okşarken bana gülümseyerek, "O zaman kesinlikle gitmeliyiz," diye önerdi. "Hiç Wyoming dışına çıktın mı?" Wells sordu.

Başımı salladım. "Riverton'ın dışına hiç çıkmadım aslında."

"Bunun için ailemin çiftliğine gitmemiz gerekiyor. Buradan arabayla bir saat uzaklıkta ve çocukları da getirebiliriz."

"Ailenin bir çiftliği mi var?"

Rooney bana "Evet, boğa biniciliği falan yapıyorlar," dedi, sesi bu konuda pek hevesli gelmiyordu.

Wells kıkırdadı. "Ona çiftlikten zaten bahsettin. Ona eğlenceli ebeveynlerinizden de bahsedebilirsiniz."

Rooney içini çekti ve bir sonraki sözleri konusunda biraz rahatsız görünüyordu. "Benim ailem palyaço. Yani palyaço kılığına girip misafirlerini eğlendirmek için boğalara biniyorlar. Onları seviyorum ama orada durup o peruklar ve burunlarla boğalara binmelerini izlememeyi tercih ederim."

Grant ve Wells güldüler ve ben de ne kadar uğraşsam da kendimi onlara katılmaktan alıkoyamadım. "Eğlenceli ebeveynlere benziyorlar."

"Oh, öyleler. Ama neredeyse yirmi üç yaşında olmama rağmen beni hâlâ utandırmayı başarıyorlar." Wells sırtarak, "Rigby onlarla tanışmalı," diye önerdi.

"Çok isterim. Daha önce hiç çiftlikte bulunmadım," dedim.

"Birkaç hafta içinde bir hafta sonu gitmeyi planlıyorduk. Sen de katılabilirsin," dedi Rooney ve Grant başıyla onayladı.

"Bana uyar. O hafta sonu Benny'nin yanımda olmasını sağlayacağım." Şimdiden heyecanlanmıştım. "Gerçek hayatta hiç boğa görmedim." "Peki ya atlar?"

"Hayır, asla."

"O zaman bu senin şanslı hafta sonun olacak. İstersen atlardan birine bile binebilirsin," diye önerdi Rooney.

O anlattıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ona gülümsedim. "Sabırsızlanıyorum."

Akşamımız kahkahalarla doluydu ve içtiğim şarap miktarı beni eskisinden daha da rahat hissettirdi.

Ama ne kadar eğlenirsek eğlenelim, her zaman bir şey araya girip anı mahvediyordu. Bu geceki olayda, o kişi Evie'ydi.

İlk başta onun oturma odasının kapısında durduğunu fark etmedim, diğerleri de fark etmedi.

Ama gür sesi odada yankılandığında hepimizin gözleri onun üzerindeydi.

Ona bakmak için döndüğümde bana doğru yürüdüğünü gördüğümde sıçradım ve Grant hemen ayağa kalkıp beni ondan korumaya çalışsa da, onun etrafından dolaştı ve yüzündeki o kızgın ifadeyle parmağını bana doğrultmaya devam etti.

Bunun için fazla sarhoştum ama şansına zihnim yavaşça açıldı ve gözlerim Evie'nin öfkeli bakışlarına odaklandı.

"Sen benim kardeşim değilsin," diye tükürdü bana ve neden burada olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Evie," dediğini duydum Rooney'nin. O da benim kadar şarap içmişti ama neyse ki Wells ve Grant daha açık kafalı.

"Bunun zamanı değil Evie. Ve sen de benim iznim olmadan evime giremezsin," dedi Wells kanepeden kalkarken.

"Bu işe karışma. Sen de" dedi, önce Wells'e sonra Grant'e bakarak. "Beni hiç önemsemediğinden değil."

Grant ile konuşma şeklinden nefret ediyordum ama ayağa kalkmayı düşünmek bile başımı döndürüyordu.

Sessiz kaldım ve sözlerini tekrar bana yöneltmesini ve bununla nereye varacağını görmeyi bekledim.

"Kim olduğun umurumda değil. Babamın anneni hamile bırakması umurumda değil ama sen benim kız kardeşim değilsin. O da senin baban değil."

Sözleri sertti ve kızgın olduğu belliydi. Ama sözleri ne kadar incitici olursa olsun, beni onun umduğu gibi etkilemedi.

Alkol yüzünden. Kanımda alkol olmasaydı çoktan ağlıyor olurdum. "Bu kadar yeter, Evie," dedi Grant ama o bile onu durduramadı.

"Siktir git, Grant. Senin de, benden kurtulmak için yarattığın sahte kişiliğinin de canı cehenneme. Anlıyorum, baş edemeyeceğin kadar güçlüyüm, ama şu lanet rolü bırakabilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Wells hâlâ orada korumacı bir şekilde durarak sordu.

"Neden bahsediyorum ben? Gerçekten onun bir pislikten şefkatli bir erkek arkadaşına dönüştüğünü mü düşünüyorsun? Bir fırsat gördü ve benden kurtulmak için bunu kullandı," dedi ve sonra Grant'e baktı. "Sen yaptın. Ama kendine bir iyilik yap ve ona aşıkımsın gibi davranmayı bırak. Bir erkek bir günden diğerine değişmez."

Öfkesini hissediyordum ama Grant'e nasıl böyle şeyler söyleyebildiğini anlamıyordum.

Parmağını tekrar bana doğrulttuğunda nefesimi tuttum ve bir sonraki hamlesine hazırlandım.

"Sen saf küçük bir şeysin. Beni ilk onun becerdiğini ve o aptal kazadan önce her yerimde olduğunu bildiğini biliyorum. Ama onun için düşündüğün gibi biri değilsin. Annenin babamı kullandığı gibi sen de onun tarafından kullanılıyorsun."

"Yeter!" Grant kükredi ama Evie onun gürültüsünden etkilenmedi.

"Gerçeği duyması gerek! Annen babam için bir hiçti. Hamile kalmak ve parasına ulaşmak için onu kullandı ve sen sadece servet avcısı bir kaltağın evliliği mahvetmesinin sonucusun!"

Annemi tanı mıyordum. Kim olduğu ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sözleri kalbimi sızlattı.

Dan'ın babam olması dışında geçmişim hakkında bildiğim pek bir şey yoktu, Evie de bunu doğrulamıştı. Yine de, bu olayla ilgili her şey beni hissizleştirdi.

"Kim olduğun umurumda değil. Kim olduğunu bilmek istemiyorum," dedi Rooney'ye bakmadan önce. "Ve eğer onu arkadaş olarak tutmayı seçersen, benden uzak durmanı istiyorum."

"Evie, bunun için gerçekten doğru zaman değil. Üzgünsün, anlıyorum ama böyle şeyler söyleyemezsin.

Bu. Rigby'nin başından çok şey geçiyor-"

"Peki ben değil miyim? Annemin beni aldattığını ben doğduktan sonra öğrendim!"

"Ve babanın bunu istemediğini mi düşünüyorsun? Sekse hayır diyebilirsin ve evliyken başka bir kadınla yatmaman gerektiğini bilirsin," dedi Rooney, tam da benim düşündüğüm şeyi söyleyerek.

Annem kim olursa olsun ve Dan'i nereden tanıyor olursa olsun, Dan tüm bu hikâyede masum değildi. "O kadın onu seks yapmaya ikna etmiş olmalı. O bir aldatan değil," dedi Evie, ikna olmuş bir şekilde.

onun sözleri hakkında.

"Annenize sadık kalabilecekken yine de bunu yaptı. O zamanlar her ne olduysa, tüm suç Rigby'ye yüklemen doğru değil. Senin bilmediğin gibi onun da bundan haberi yoktu," dedi Grant ona. Bu kez sesini alçak tutarak ona biraz akıl vermeye çalıştı.

Ama Evie... Evie'ydi ve ona ne söylerlerse söylesinler, duymak istemiyordu.

Gözleri tekrar bana döndü. "Sen benim kız kardeşim değilsin. Babam senin baban değil. Asla da olmayacak.

Ve sen asla bir Rockefeller olamayacaksın."

Bununla birlikte, hışımla çıktı ve bizi orada sessizce bıraktı.

Bölüm 47

HİBE

Rigby şoktaydı ve biz sessiz kalıp onu yakından izlerken, gözyaşlarının yakında geleceğini biliyordum.

Tekrar yanına oturdum ve bir elimi yanağına koyarak hafifçe kavradım ve başparmağımı teninde gezdirdim.

Ona ihtiyacı olan tüm zamanı vermek istedim ama daha önce içtiği onca şarapla bunun zor olduğunu biliyordum.

Ve Evie'nin habersizce gelmesi kafasını karıştırdı. Nasıl hissettiğini anlayamıyordum ama ona yardım etmek için orada olmak istedim.

"Kedicik," diye fısıldadım, gözlerimin içine bakmasını sağlamaya çalışarak.

Bana baktığında kaşlarını çattı ve ilk başta bana kızgın olduğunu düşündüm.

Neyse ki hepimizi güldüren bir şey söyledi.

"Ne kaltak ama..."

Kıkırdayarak onu kendime çektim ve başını öptüm, kollarımı vücuduna sıkıca doladım. "Alkolden mi konuşuyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Bilmiyorum. Tanrım, onunla nasıl başa çıktın?"

"Her gün kendime aynı soruyu soruyorum," diye mırıldandı Wells.

"Onun için çok üzgünüm Rigby. Onunla bu konuyu konuşacağım," dedi

Rooney.

Wells daha sonra ona, "Bu senin hatan değil, aşkım," dedi. "O bir deli. Bu beklenen bir şeydi. Yine de buraya bu şekilde geleceğini düşünmemiştim."

Wells, "Evie'nin herkesin içinde Rigby'ye bağırmasındansa bizim etrafta olmamız daha iyi," dedi.

Evie'yi tanırdım, Rigby'yi yalnız başına bir yerde görseydi kendini tutmazdı. Birini utandırmak ve üzmek için eline geçen her fırsatı değerlendirirdi.

"İyi misin?" Sırtını okşayarak sordum.

"Ben iyiyim. Sadece biraz bunaldım. Ve kafam karışık. Sanırım ayılmak için biraz suya ihtiyacım var."

Gözlerindeki yaşları gördüm ama son beş dakika ne kadar yoğun geçerse geçsin ağlamayacaktı.

En azından şu anda değil.

"Senin için getireyim." Wells kalkıp mutfığa gitmek üzere ayrıldı ve o gittiğinde Rooney gelip kadının diğer yanına oturdu.

"Evie ne derse desin, bilmeni isterim ki bunların hiçbirinde senin suçun yok. Mutsuz olduğunda, kendisi gibi hissetmelerini sağlamak için insanlara saldırır. Bu, onu incitecek bir şey yapmamış olmalarına rağmen insanlardan öğ alma yoludur."

Rigby ona baktı ve ne dediğini anlayarak başını salladı. Yine de Evie'nin söyledikleri hakkında iyi hissetmiyordu. "Evie artık senin arkadaşın olmak istemediğini söyledi. Onunla arkadaşlığınızı mahvetmek istemiyorum."

Rooney gözlerini devirdi. "Ben onun tek gerçek arkadaşıyım. Bu sözleri bana daha önce defalarca söyledi. Onları kastetmemişti. Sadece ne kadar kızgın olduğunu bilmemi istedi. Kısa

sürede kendini toparlar ve bana geri döner."

Bunun doğru olduğunu biliyordum, çünkü Evie'nin Rooney'i daha önce birçok kez "arkadaşlıktan çıkardığına" tanık olmuştum, ama bunu asla gerçekleştirmemişti.

Rigby derin bir nefes aldı ve Rooney'nin ellerini tutmasına izin verirken bana yaslandı. "Farklı bir şey öğrenmeyi umuyordum. Belki Dan bana karşı dürüst olur diye. O gece kulüpte olanları düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve Dan'le bu konuda yüzleşmek istemedim ve şimdi de bunu isteyip istemediğimden emin değilim." Durdu ve derin bir nefes daha aldı. "Eğer o benim babamsa, neden bana gelmiyor? Bana her şeyi açıklayacak kişi o değil?"

"Bilemiyorum. Sana ihtiyacın olan zamanı veriyor olabilir. Ya da gerçekten cahil bir pislik gibi davranıyor. Her iki durumda da o konuşmaya hazır olmalısın," dedi Rooney ona.

Ben de yardım etmek istedim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama tek hissettiğim o adama karşı duyduğum öfkeydi ve işleri daha da kötüleştirmek istemedim.

Yine de bir şeyler yapmalıydım.

"Al bakalım." Wells elinde bir bardak suyla geri döndü ve Rigby suyu aldıktan sonra kana kana içti. "Onunla yüzleşmeye hazır olduğumu sanıyordum ama bundan sonra biraz daha zamana ihtiyacım var. Yani... Benim bir Kız kardeşim. Kaba biri ama yine de."

Wells ona, "Kabul etmesi gereken çok şey var," dedi.

Bir süre daha sessizce oturduk, sonra Rigby dönüp yorgun bir gülümsemeyle bana baktı. "Evie'nin dediği gibi rol yapmadığını biliyorum. Beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı, eliyle yüzümü kavrıdı.

Rooney gülererek, "Sarhoş olabilir ama romantik olduğu kesin," dedi.

Kıkırdadım ve Rigby'nin dudaklarını öpmek için yaklaştım. "Ve o haklı. Onu hayatımdaki her şeyden daha çok seviyorum. Benny dışında tabii ki."

Rigby'nin gülümsemesi genişledi ve Evie'nin ona her türlü şeyi söylemesini dinlemek zorunda kalmasına rağmen mizahını kaybetmedi. "Sırf benim için o pislik rolünü bıraktın. Ama ismimden dolayı beni bir rakuna benzettiğin için hâlâ üzgünüm."

Rooney başını sallayarak, "Bu gerçekten hiç hoş değildi," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim ve omuz silktim. "Daha önce Rigby isminde biriyle hiç tanışmamıştım. Benim için yeniydi."

Rigby güldü ve belli ki onunla tanıştığım ilk gün yaptığım aptalca yorumu unutmuştu. "O olaydan sonra kin tutmadığı ve onunla çıkmaya izin verdiği için şanslısın."

Rooney ile aynı fikirdeydim. "Evet, ben şanslı bir piçim."

Dan'ın gerçek babası olduğuna dair bu yeni bilgiyle ne yapmayı seçerse seçsin, hemen yanında olur ve onu desteklerdim.

Şimdilik, ona ihtiyacı olan zamanı vereceğim.

Dün bütün gün uyumak Rigby için yeterli olmadı ve bu Pazar sabahı Benny'yi aldıktan sonra, gözlerini açık tutmaya çalışmak için dördüncü fincan kahvesini içiyordu.

Benny, son zamanlarda kendini evinde gibi hissetmeye başlayan Woodstock'la oturma odasında yerde oynarken onu kollarıma çektiğimde, "Bugünlerde pek ortalarda görünmediğim için üzgünüm," dedi.

Etrafımda bir köpek olmasını hiç hayal etmemiştim ama Benny'ye ne kadar iyi geldiğini görünce

bu canavara çabucak alıştım.

Sırtını okşadım ve başının üstünü öptüm. "Zihnin yorgun. Oldukça zor bir dönemden geçtin.

Son zamanlarda biraz. Böyle hissetmek sorun değil."

Derin bir nefes aldı ve başını göğsüme yaslariken kollarını belime doladı.

Sırtını ovmaya devam ettim ve kendini toparlaması için ona zaman tanıdım ve o bunu yaparken ben de bugün evden çıkmadan neler yapabileceğimizi düşündüm.

"Kanepeye sarılıp Benny ile film izlemeye ne dersin? Bir süredir Oyuncak Hikayesi'ni izlemek istiyordu. Ira Woodstock'un Woody ile aynı isme sahip olduğundan bahsettiğinden beri."

Rigby bana gülümsedi ve başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Bu filme bayılacak."

Başımı salladım. "Yapacak. Daha sonra da öğle yemeği yeriz. Sipariş verebiliriz ya da dışarı çıkıp bir şeyler yiyebiliriz. Sen nasıl istersen."

Kulağa hoş geliyordu. Ellerimle her iki yanağını kavradım ve onu dudaklarından nazikçe öptüm, sonra dilimi onunkinin üzerinde gezdirerek tatlılığını tatmak için öpücüğü derinleştirdim.

Yumuşak iniltisi onu kucağıma alıp yatak odasına götürmek istememe neden oldu ama çok yorgun olduğu için onu daha fazla yormak istemedim.

Öpücüğü kestim ve gözlerinin içine baktım. "Git Benny'ye film izleyeceğimizi söyle, ben de biraz meyve keseyim."

Başını salladı ve dönüp oturma odasına gitmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

Benny için küçük bir kase çilek ve suyla kanepede onlara katıldıktan sonra, kaseyi ona uzattım ve kolumu kanepenin arkasına ve Rigby'nin omuzlarına uzatarak rahatladım.

Benny aramızda oturuyordu ama zaten birazdan kalkacaktı.

"İra bu filmi seviyor," dedi ben play tuşuna basarken.

"Yani onu tekrar gördüğünde filmle ilgili her şeyi anlatabilirsin, değil mi?"

Başını salladı ve gözlerini televizyondan ayırmadan meyvesini yemeye başladı ve tabii ki filmin içine çekildi.

Rigby'nin başının arkasını kavradım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, bunun onu daha da yoracağını biliyordum.

Gözlerini açık tutmak için çok uğraşıyordu ama birkaç saniye içinde tekrar uykuya dalacağını biliyordum. Filmin yarısına gelmiştik ve hem Rigby hem de Benny kendilerini rahat hissetmeye başlamışlardı.

Ben hâlâ aynı yerde oturuyordum, Rigby başını kucağıma koymuş uzanıyordu ve Benny onun önünde kollarının arasına kıvrılmıştı.

Onları daha önce de birçok kez bu şekilde görmüştüm ve her zaman kalbimi eritmişti.

Ama Rigby derin uykudayken Benny uyanıktı ve hâlâ filmi izliyordu. Filme bayılmıştı ve ne zaman komik bir şey olsa kıkırdıyor ve benim de görmemi sağlıyordu.

Zamanla onları filminden daha iyi gözlemlemeye başladım ve Rigby onu kendine doğru çektiğinde ya da Benny arkasından uzanıp elini Rigby'nin başının yanına koyduğunda kendimi gülümserken yakaladım.

Çok sevimliydi ve daha küçükken bile yatağında uyuduğunda sık sık yaptığı bir şeydi.

Onun yanında rahattı ve daha önce hiçbir kadının ona yaklaşmasına izin vermemiş olsam da Rigby'nin yaklaşmasına izin verdiğim için mutluydum.

Ona kalbini açtı ve o da her zaman güvенеbileceği güvenli bir yer bularak hemen içine sokuldu.

Ben de aynı şeyi yapmıştım.

Bölüm 48

HİBE

İşe dönmek Rigby için iyi oldu ama Dan ve Evie'nin geçen Cuma gecesi ona anlattıklarıyla ilgili ne yapmak istediği hakkında çok konuştuk.

Bu sabah kahvaltıda Rigby, kulüpte Dan'le konuşmama ve onun bu olayda ne durumda olduğunu öğrenmeme izin verdi ve gergin olsa da bunun Dan'le arasını düzelterek biliyordum.

Rockefeller'ların golf kulübüne gitmeden önce Wells'e bundan bahsettim ve her ihtimale karşı bana destek olmayı teklif etti ama onu bu işin içine çekmek istemedim.

Kulübe vardığımda, düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika arabamda oturdum.

Ona ne söyleyeceğimi, ne soracağımı biliyordum ama baştan sona sakın kalmam gerekiyordu. Saygılı olmalıydım, hepsi Rigby içindi.

Arabamdan iner inmez doğruca girişe yürüdüm ve Bay Rockefeller'ı görmek istediğimi söyleyerek resepsiyona yöneldim.

Yeni apartman komplekslerinden birinin yanmasını önleyen itfaiyecilerden biri olarak daha önce misafiri olduğum için ismim kulübün sisteminde vardı.

Tezgâhın arkasındaki kadın hızlı bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, "Bay Rockefeller sizi ofisinde bekliyor," dedi.

Başımı salladım ve teşekkür ettim, sonra koridorda yürüyerek kulübün daha özel olan, ofisinin bulunduğu tarafına geçtim.

Boğazımı temizleyip kapısını çaldım ve Dan'in içeri girmem için seslendiğini duyunca kapıyı açtım.

Ayağa kalktı ve masasının önündeki büyük sandalyeleri işaret etti. "Bu sabah bir ziyaretçi beklemiyordum," dedi.

Cumartesi günü çalışmasını beklemiyordum ama işte buradaydı. "Gelecek hafta çalışıyorum ve içimi dökmek istiyorum. Bu yüzden buradayım."

Başını salladı ve hızlı bir el sıkışmadan sonra ikimiz de oturduk.

"Neden burada olduğunu biliyorum. Bu konuda konuşmak için gergin olduğumu inkâr etmeyeceğim. Ama bunun benim için de zor olduğunu bilmeni istiyorum."

Ben bir şey söylemeden savunmaya geçiyordu ki bu pek de iyiye işaret değildi.

"En başta bu sırrı açıklamam bu kadar uzun sürmemeliydi. Bir baba olarak ne kadar yanlış yaptığını söylemek için burada değilim. Bence zaten biliyorsun. Rigby'nin adına konuşmak için buradayım. Henüz seninle yüzleşmeye hazır değil ama çok düşündü."

Dan başını salladı. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünün her yerinde pişmanlık vardı. Tek söyleyebildiği "Anlıyorum," oldu.

Bir an için onu inceledim. "Her şeyi herkesin önünde yapmanın ne kadar aptalca olduğunu söylemeyeceğim. Konukların gençken yaptığın tüm hatalardan bahsetmenin komik olduğunu düşünmüş olabilirler ve karının seni daha önce defalarca affetmesi gerektiğini söylediğinde ne demek istediğini anladıklarından emin değilim. Onlar anlamamış olabilir ama Rigby anladı. O akıllı biri. Sizin fotoğraflarınızdaki adamla kendi fotoğraflarındaki adamın aynı olduğunu fark ettiği anda anladı." Durdum ve bunun

Devam etmeden önce kafama dank etti. "Rigby onun babası olduğunuzu anladı ama siz bu konuda net olmadığınız için hâlâ belirsizlikler vardı."

"Ona söylemek istedim," dedi ama sözümü kesmesine izin vermedim.

"Artık buna gerek yok. Evie bombayı çoktan patlattı. Biz evdeyken Rooney'nin dairesine daldı ve Rigby'ye bağırarak senin onun babası olduğunu itiraf etti."

Dan içini çekti ve elini alnına götürdü. "Ondan saklamaya çalıştım ama Fleur Evie'ye söylememiz için ısrar etti."

"Evie'nin bilmesi kötü bir şey değil. Onun bir kız kardeşi var. Bunu bilmeli. Tek sorun, Evie'nin Rigby'den nefret etmesi. Ve ben de burada durup onun kızıma o kötü isimleri takmasını izlemeyeceğim."

Dan suskun görünüyordu. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum ama bunu önleyebilecek tek kişi oydu.

"Her şeyi berbat ettim," diye mırıldandı.

Vay be. En azından itiraf etti.

Düşüncelerini toplamasına izin verdim ve o toplarken ben de bu kadar sakin kaldığım için kendimle gurur duydum.

Rigby'yi tüm kalbimle seviyordum, onu sonsuza dek yanımda tutacaktım ve onu bu kadar üzgün görmek beni kızdırdı.

Mutlu olmayı ve etrafında iyi insanların olmasını hak ediyordu ama Dan'ın yaklaşmasına izin vermeden önce onu daha fazla incitmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu.

"Bunu telafi etmek istiyorum. Zor olacağını biliyorum ama beni dinlemesini sağlamalıyım. Bana güvenmesini sağlamalıyım. Onunla konuşmak istiyorum," dedi bana umut dolu gözlerle bakarak.

"O kadar kolay değil. Evie içeri girmeden önce seni görmeye hazırdı ama hemen sonra fikrini değiştirdi."

Başını salladı ve parmaklarını kirli sakalına sürterek bunu nasıl düzeltebileceğini düşündü.

"Onu akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Sadece o ve ben, böylece sessiz ve rahat bir konuşma yapabiliriz."

"Hayır," diye cevap verdim ve fikrini saniyeler içinde çürüttüm. "Eğer onunla konuşmak istersen, ben de yanında olacağım. Seninle tek başına oturmayacaktır. O güçlü bir kadın ama bu tek başına yaşaması gereken bir şey değil."

"Pekâlâ," dedi başını sallayarak. "O zaman sen de davetlisin. Bu gece için programımı temizleyeceğim."

Ona bu gecenin çok erken olduğunu ve Rigby'nin daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemek istedim ama Dan'ın bu konuda ne kadar kötü hissettiğini görünce, bunun Rigby'nin daha iyi hissetmesini sağlayacağından emindim.

"Sekiz olur mu?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Sekiz iyi."

"Arka odayı bizim için hazırlayacağım, böylece yalnız kalabiliriz. Rigby'nin yemeyi sevdiği bir şey var mı? Ya da sevdiği bir tatlı?"

Eğer bir yabancı yerine onun babası olsaydı, bunu bilirdi. "Her şeyi yer.

Ama çikolatalı musa bayılır."

Dan başını salladı. "Bu gece için hazırlayacağım. Uğradığına sevindim ve Evie için özür dilerim."

"Özür dilemen gereken ben değilim. Evie'yi idare edebilirim. Rigby o kadar değil. En azından şimdilik." "Anlıyorum. Yine de gelmene sevindim."

Sesi umutlu ama aynı zamanda çaresiz geliyordu. Kızımın aynı kasabada yaşadığını ama yirmi yıldır babası olduğunu sakladığını bilseydim ben de öyle yapardım.

Hatalı olduğunu ve bir sürü soruna neden olduğunu biliyordu ve şimdi hepsini telafi etmek zorundaydı.

Bölüm 49

RIGBY

Gergindim.

Hayatım boyunca ben yokmuşum gibi davranan adamla yüzleşmek zordu ve Grant bana bunun bugün olacağını söylediğinde, ilk başta bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Ama şimdi değilse ne zaman?

Güzel bir elbise seçtim, saçımı ve makyajımı yaptım, aşırıya kaçmadım çünkü babamla ilk kez buluşuyordum.

Önemli bir şey değil.

Grant arabayı golf kulübünün otoparkında durdururken, "Buradayım," diye fısıldadı.

Elimi tutuyor ve başparmağını benimkinin üzerinde gezdirerek bunu tek başıma yaşamak zorunda olmadığım konusunda bana güven veriyordu.

Ona gülümsedim. "Biliyorum. Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Eğildi ve dudaklarımdan öptü. "Ben de seni seviyorum. Eğer kendini rahatsız hissetmeye başlarsan ya da canına tak ederse, bana haber ver ve gidelim."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Tamam."

Şehir kulübüne girdik ve ön masanın arkasındaki kadın tarafından karşılandık. Bize kulübün arka tarafını gösterdi, burası beklenenden çok daha sessizdi ve büyük bir cam kapıya ulaştığımızda kadın durdu.

"Bu taraftan. Bay Rockefeller sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim," dedi Grant.

Kapıyı açmadan önce iyi olduğumdan emin olmak için bana tekrar baktı, ben de iyi olduğumu belirtmek için ona gülümsedim.

"Hazır."

Grant kapıyı iterek açtı ve Dan'in büyük, yuvarlak bir masanın yanında durduğu köşeye doğru yürüdük. Ellerini ceplerine sokmuştu ve bu geceki tek gergin kişinin ben olmadığım açıktı.

Önce Grant'in gitmesine izin verdim, emin olmayan bir gülümsemeyle bana bakmadan önce Dan'in elini sıkmasını izledim. "Rigby, sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum. Çok büyümüşsün."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ya da nasıl davranacağımı.

Daha önce Rooney'nin yardım etkinliğinde onun önünde durmuştum ama o zamanlar bu adamın babam olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Grant elini belime koyarak yanımda olduğunu gösterdi. "Merhaba," dedim, mesafesini korumasından hoşlanmıştım.

Dan bana gülümsedi ve bir sandalye çekti. "Lütfen oturun. Akşam yemeği birazdan servis edilecek."

Beni cesaretlendirmek için başını sallayan Grant'a baktım ve oturduğumda ikisi de oturdu.

Hemen masanın altından Grant'in eline uzandım, o elimi tuttuğunda kendimi güvende hissediyordum.

"Eminim sormak ve bilmek istediğiniz çok şey vardır ama önce özür dilemek istiyorum."

Öğrendiğiniz yol iyi değildi ve bunu başka bir şekilde yapmalıydım. Seni soğuk suya atlattım

ve bunun için tüm kalbimle özür dilerim."

Dürüst olup olmadığını anlamak için Dan'i dikkatle izledim ve bu sözleri söylemekte zorlansa da tüm kalbiyle söylediğini biliyordum.

Yine de ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

Şansıma, akşam yemeği getiren bir garson tarafından bölündük ve tekrar gittiğinde, yemeğe başlamak için hemen çatalımı aldım.

Diğerlerini beklemeden başlamak biraz kabaydı ama yemek rahatlıktı ve ihtiyacım olan da buydu.

"Rigby, siz burada aynı kasabada başka bir kızı büyütürken onun neden koruyucu aile yanında büyüdüğünü merak ediyordu."

Grant için minnettardım. Bana destek olacağına söz vermişti ve kesinlikle sözünü tuttu. "İlk sorunun bu olacağını tahmin etmiştim. Bütün cevaplar bende var," dedi Dan bana nazikçe gülümseyerek. Devam etmesi için tekrar başımı salladım.

"Evie doğduğunda yirmili yaşlarımdaydım. Baba olacağım için heyecanlıydım ve karımı seviyordum. Hayatım mükemmeldi. Bunu inkar etmek mümkün değil. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahiptim. Bir aile, bir iş, büyük bir başarı. Ama tüm bunlar belli bir ünü de beraberinde getiriyordu. Ve genç olduğum için her zaman kurallara uymuyordum. Tüm bu başarı beraberinde çok fazla ilgi getirdi ve zaman zaman ihtiyaçlarımı ailemin önüne koymama izin verdim. En gurur duyduğum an değil ama Fleur, Evie ile evdeyken ben barlara gittim."

Bundan sonra olacakları çoktan hayal etmiştim ama kafamda en çılgın senaryoları yaratmadan önce, Grant'in elini sıkıca kavrarken onun hikâyesini dinlemeye devam ettim.

"Neredeyse her gece dışarıdaydım, paramı pahalı şampanyalara harcıyor ve konuşmamam gereken kadınlarla konuşuyordum. Bir gece annenle tanıştım," dedi gözlerini benden hiç ayırmadan.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim annem hakkında konuşmak üzereydi. Korkutucuydu ama aynı zamanda onunla ilgili her küçük ayrıntıyı saklamayı planlıyordum.

"Annenin adı Alicia'ydı. O barda barmendi ve ara sıra konuşurduk. Harika biriydi. Sıcak kalpli ve nazikti, her zaman başkalarıyla ilgilenirdi. İş arkadaşları ya da bardaki diğer kadınlar gibi dikkat çekmeye çalışmazdı ve tüm erkeklerin neden onunla konuşmak için bir şans elde etmek istedikleri çok açıktı."

Tekrar durduğunda Grant boğazını temizledi ve daha dik oturdu. "Öyleydi. Ondan geçmiş zaman kipiyle bahsediyorsun ama bunun onu eskiden tanıdığın için olmadığını söyleyebilirim."

Annemle hâlâ görüşüp görüşmediğini merak etmek aklıma gelmemiştir ama Grant bundan bahsettiğinde Dan'in gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm.

Ama Grant'in sorusuna henüz cevap vermedi.

"Bir gece barda her zamankinden daha uzun kalmaya karar verdim ve Alicia vardiyasını bitirdiğinde beni evine davet etti. Evli ya da çocuklu olduğumu bilmiyordu. Ama aptal bir adam olduğum için onu evine kadar takip ettim. Annenin içi de dışı da çekiciydi ve Fleur'u sevmeme rağmen Alicia'ya karşı koymak zordu. Ve böylece oldu." Dan derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce bir an için bunun içine işlemesine izin verdi. "Sana hamile kaldığı o dokuz ay boyunca iki hayat yaşadım. Çok çalıştım ama ona mümkün olduğunca destek oldum. Onu dünyadan, başka bir aileye babalık ve kocalık yaparken başka bir kadını hamile bıraktığımı bilen diğer insanlardan saklamak için elimden geleni yaptım. Tabii ki bu sırrı saklamak uzun sürmedi. Fleur her şeyi anladığında ondan af diledim. Aptalca bir hata yapmıştım ve beni nasıl affettiğinden hala emin değilim. Ama affetti ve bunca yıl sırrımı sakladı. Tabii ki ben de sırrımı Alicia'dan saklayamadım."

Nutkum tutulmuştu, kafam karışmıştı ve bunalmıştım. Dan'in gerçekte nasıl bir adam olduğundan emin değildim. Ama annemin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olduğunu biliyordum. Bu

yüzden onun bu davranışını sorgulamak yerine

Fleur'a karşı sadakatsizlik ve vefasızlık, devam etmesine izin verdim.

"Daha önce de söylediğim gibi, annen nazik biriydi. Kalbi hayatında daha fazla insana yetecek kadar büyüktü ve ona Fleur'dan bahsettiğim gün onunla tanışmak istedi. Garip bir istekti ama Fleur kabul edince tanışmaları konusunda daha az gergin hissettim. Aslında iyi anlaşıyorlardı ama birbirlerini ilk kez gördükten sonra bir daha hiç konuşmadılar."

"Neden birbirleriyle arkadaş olsunlar ki?" Grant sordu ve ben de bunun geçerli bir soru olduğunu düşündüm. Yine de kendimi konuşmaya zorlayamadım.

"Fleur için bu, mükemmel eş ününü korumanın bir yoluydu. Asla aldatılmayan bir eş. Alicia içinse yuva yıkan biri olarak gösterilmemenin bir yoluydu. Kendilerini diğer insanların yargılarından korumak için yaptıkları sessiz bir anlaşmaydı."

"Ve sen de bu şekilde güvendeydin," diye ekledi Grant, bu durumdan memnun görünmüyordu.

Ben de değildim. Annem ve Fleur nasıl bir anlaşma yapmış olurlarsa olsunlar, Dan'in bu şekilde korunması doğru değildi. Karısını aldatan oydu ve annemi hamile bırakan da oydu.

"Evet ve o zamanlar bunun yanlış olduğunu düşünmüyordum. Olan her şey için kendimi suçluyorum ve sorumluluğu almalıyım. Korkağın tekiydim ve zamanı geri alabilseydim her şeyi farklı bir şekilde ele alırdım."

Başımı salladım çünkü aynı fikirdeydim ve şimdi daha fazla açıldığına göre nihayet konuşmaya hazırdım. "Annem şimdi nerede?"

Bölüm 50

HİBE

Dan'e annesinin nerede olduğunu sorduğunda Rigby'nin sırtını sıvazlamaya başladım. Bunu çoktan anlamıştım ama haklı olup olmadığımdan emin değildim.

Dan'in cevap vermesi biraz zaman aldı ve Rigby'ye annesinin bugün nerede olduğunu söylemenin onun için zor olduğu açıktı.

"Doğumundan sonra komplikasyonlar oldu. Doktorlar ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama annen nadir görülen bir kalp yetmezliği yaşadı." Dan, Rigby'nin annesinin artık bizimle olmadığını anlaması için durdu.

Vücudunun gerildiğini hissettim ve ona baktığımda gözlerindeki dehşeti gördüm. Annesiyle hiç tanışmamıştı ama o anki duygu ve düşüncelerini ancak hayal edebilirdim.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, belini sıktım ve onu kendime çektim. Beni itmiyordu. Aksine, bana yakın olmak istediğini gösteriyordu.

Dan ona bu haberi kabullenmesi için bir dakika verdi, ancak Rigby'nin annesinin doğumunda öldüğü gerçeğini hemen kabullenebileceğini sanmıyordum.

"Onunla birlikte miydin?" diye sordu, doğum günü hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

"Onun yanıdaydım. Seni doğururken elini tuttum ama doktorlar seni başka bir odaya götördüklerinde annene bakmam gerektiğini söyleyerek beni dışarı gönderdiler. Başta ne olduğunu anlamadım ama seni kollarıma verdiklerinde Alicia'nın başaramadığını söylediler."

Korkunç bir hikâyeydi ve elbette onun için üzüldüm. Ama Rigby'nin annesiyle asla tanışamayacağını bilmek daha da kötüydü.

Yine sessizdi, başı öne eğikti ve gözleri kucağındaki parmaklarına kilitlenmişti.

Ellerini kendi ellerimle kapattım ve alt dudağı titremeye başladığında onu yanıma çektim. "Sorun değil," diye fısıldadım, ağlamasının sorun olmadığını bilmesini sağladım.

Nefesi kesildi ama tüm duygularını içinde tutmaya çalışsa da başaramadı. Bu gece duyduğu her şeyi sindirmesi zordu ama öte yandan, yirmi yıl önce ne olduğunu nihayet öğrenmiş olması da iyi bir şeydi.

Anlatacak daha çok şeyi vardı ama Dan devam etmek için bekledi ve Rigby'ye ihtiyacı olan zamanı verdi.

Başının tepesini öptüm ve onu kollarımın arasına aldım; başını çevirip bana baktığında onu cesaretlendirmek için gülümsedim. Güçlü davranıyordu.

"Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Başımı salladım ve bardağına su doldurdum, sonra bardağını ona uzattım ve o birkaç yudum alırken sırtını ovmaya devam ettim.

Bardağı yere bıraktıktan sonra gözyaşlarını sildi ve tekrar Dan'e baktı.

Daha fazla soru sormaya hazırdı ama Dan'e sorduğu bir sonraki soru beni şaşırttı.

"Madem Fleur beni biliyordu, neden beni alıkoymadınız? Neden beni koruyucu aileye verdin?" Çok geçerli ve önemli bir soruydu.

Dan, Rigby'nin gözlerinin içine baktı ama ağzından bir cevap çıkmadı. İçini çekti ve kirli sakalını ovuşturdu.

"Elimdeki hiçbir açıklama yeterli değil. Hiçbir şey seni eve götürmeme nedenlerimi mazur gösteremez. I

Keşke soruna kabul edilebilir bir cevabım olsaydı Rigby, ama yok."

Bundan hoşnut olmadığını biliyordum ama ben onu geçerli bir sebep göstermeye zorlayacakken Rigby sadece başını salladı.

"Belki de mükemmel koca ve baba olarak ününü mahvetmek istemediğin içindir."

İşte benim kızım.

Hiç beklenmedik bir anda karşılık verdi ve diğerlerine hadlerini bildirdi.

Dan'ın yüzünün düştüğünü gördüğümde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Evet, ama dediğim gibi, bu bir mazeret değil. Üzgünüm Rigby, gerçekten üzgünüm. Ama zamanı geri alamam ve seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. İnanılmaz bir genç kadın oldun."

Sözleri çok anlamlı olabilirdi ama Rigby yine de memnun değildi. Bilmek istediği daha çok şey vardı ve Dan'ın şansına, ona son bir şans verdi.

"Bana Rigby adını kim verdi?"

Bu, bana adını söylediği andan beri merak ettiğim bir şeydi ve ilk başta dalga geçsem de, adı da kendisi kadar eşsizdi.

Dan bu soru karşısında gülümsedi. "Annenin tam adı Alicia Rigby'ydi. Başaramadığını öğrendiğimde, kızına onu onurlandıracak bir isim vermek istediğimi biliyordum. Onun soyadını seçtim."

Rigby'nin tepkisinin mutlu olmasını bekliyordum ama güldüğünde ikimizi de şaşırttı. "Yani... teorik olarak gerçek adım Rigby Rigby mi?"

Bunu anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda Dan'e kaşlarımı kaldırdım. "Bunu iyice düşündün mü?" diye sordum.

"Ben aldım. Ve teknik olarak haklısın çünkü annenle hiç evlenmedim ve sen onun soyadını alacaktın. Biraz karışık bir durumdu ama doğum belgende soyadın benimkiyle aynı."

Rigby bir Rockefeller'dı, bu kesindi. Ama Dan bunu resmileştirdi.

Rigby, "Hayatım boyunca koruyucu ailemin soyadını kullandım ve onların soyadı tüm belgelerimde yer alıyor," dedi.

"Çünkü senin adını kendi soyadlarıyla değiştirmeyi seçtiler ve sen çocuk olduğun için bunu yapmaya hakları vardı."

"Ve bu kasabadaki diğer insanların adının neden Rockefeller olduğunu merak etmelerini önlemek için soyadını değiştirmek istediklerini tahmin edebiliyorum," diye ekledim.

Dan dışında şehirde başka Rockefeller yoktu.

"Evet, bu da bir başka neden," dedi Dan ve Rigby'ye baktı. "Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama her türlü sorunuz için buradayım. Beni affetmeni beklemiyorum ama bana ihtiyacın olduğunda burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Rigby başıyla onayladı. Tüm bu yeni bulduğu bilgilerle ne yapmak istediğine karar vermesi biraz zaman alacaktı ve bundan sonra düşüncelerini toparlayana kadar kesinlikle Dan'den uzak duracaktı.

"Annemin fotoğrafı var mı sende?"

Dan takım elbisesinin iç cebine uzanıp bir fotoğraf çıkardı ve Rigby'ye göstermeden önce gülümseyerek baktı. "Tıpkı ona benziyorsun, bu delilik."

Rigby onun bu sözlerini duyunca doğruldu. Dan ile aralarında pek benzerlik yoktu, bu yüzden tüm güzelliğini annesinden aldığına emindim.

Dan fotoğrafı ona verdiğinde, fotoğraftaki kadının Rigby olmadığına inanamadım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı annesinin fotoğrafına bakarken. Dudaklarında bir gülümseme

belirdi.

Bu konuşmanın en önemli noktasıydı ve Rigby'nin sonunda annesini ilk kez gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu gördüm.

"O da senin kadar güzel," dedim ona sessizce.

"Gerçekten öyleydi. Seni yardım etkinliğinde gördüğümde gözlerime inanamadım."

Rigby başını kaldırıp Dan'e baktı ama sözlerine cevap vermedi. Bunun yerine fotoğrafı kalbine bastırdı.

"Sende kalsın. Ve eğer onu daha fazla görmek istersen, bana haber ver," dedi.

Şimdilik o tek fotoğraf yeterliydi. Rigby yumuşak bir gülümseme ve parlayan gözlerle bana baktı. Alnından öptüm, sonra da gülümsedim. "İyi hissediyor musun?"

"Evet, eskisinden biraz daha iyi," diye fısıldadı bana doğru eğilirken. Tek umursadığım buydu. Ve önemli olan tek şey.

Bölüm 51

RIGBY

Grant'in yatağında yorganın altına sarılmıştım ve gözlerimi annemin fotoğrafından alamıyordum. Onda kesinlikle kendimi görebiliyordum, ama onda tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Tüm aurası farklıydı ve bende onunla tanışmayı dilememe neden olan bir şeyler uyandırıyordu.

Grant üzerinde sadece boxer külotuyla yatak odasına geri döndüğünde, "Bunun adil olduğunu sanmıyorum," dedim. "Adil olmayan ne, kedicik?"

Yanımdaki yatağa girdi ve kollarını bana sarıp başımın üstünü öperken ben de onun yanına sokuldum.

"Bir annenin doğumdan sonra komplikasyonlar nedeniyle bebeğini görememesi. Kimsenin bunu öngöremeyeceğini biliyorum ama yine de adil değil."

Grant ne dediğimi anladı. "Biliyorum. Aynı şey Ira'nın annesine de oldu. Böyle şeyleri hep duyarsınız ama tanıdığınız birinin başına geleceğini asla hayal edemezsiniz. Burada seninle olmadığı için üzgünüm," diye fısıldadı.

Şimdi ikimiz de fotoğrafa bakıyorduk. "Sence ben de ona benziyor muyum?"

"Evet, hiç şüphesiz. Aynı gözlere, aynı sevimli buruna ve aynı saçlara sahip."

"Onunki daha parlak bir kıızıl," dedim ona.

"Birazcık. Hâlâ ona çok benziyorsun ve bence bu gurur duyabileceğin bir şey."

"Öyleyim. Keşke onu tanımanın bir yolu olsaydı. Onu gerçekten tanımanın ve nasıl biri olduğunu öğrenmenin."

Grant kolumu okşadı. "Hazır olduğunda Dan'e onun hakkında her şeyi sorabilirsin. Onunla tekrar yüzleşmek istemenin biraz zaman alacağını biliyorum ve bu sorun değil, ama eskiden olduğu gibi onu senden saklamayacak. Eğer istersen sana ondan bahsedecektir."

Bundan emindim. Dan, annem hakkında konuşmak için başka bir akşam yemeğine, öğle yemeğine ya da ne istersem ona açık olacağına dair bana söz vermişti.

Sadece başımı salladım ve kollarında dönüp ona bakmadan önce fotoğrafını komodinin üzerine koydum. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

"Ne olursa olsun senin yanında olacağım Rigby."

"Rockefeller olsam bile mi?" Ruh halimi tersine çevirmek isteyerek sordum.

Grant kıkırdadı. "Evet, Rockefeller olsan bile."

"Peki Evie'nin kız kardeşi olsam bile mi?"

"Üvey kardeş. Ama evet. O zaman bile. Kesinlikle doğru kız kardeşi seçmişim," dedi kollarını bedenime dolayarak.

"Benden sonsuza dek nefret edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Babasının o daha bebekken annesini aldatmasını atlatması gerekecek ama bu biraz zaman alabilir. Evie kolay bir insan değil, ama bunun nedeni bunu kendi kendine zorlaştırması. Geçmişinle ilgili bu yeni bilgilerle hayatını yaşamaya devam et ve bir gün kız kardeşini tanımak istediğine karar verirse, ona izin vereceğini biliyorum."

Ben yapardım. Sonunda, babamız aynıydı.

Derin bir nefes aldım ve gözlerim kapalı bir şekilde ona daha fazla sarıldım. "Sen ve Benny varsınız." "Sahipsin. Biz senin aileniz," diye fısıldadı ve kalp atışlarımı hızlandırdı.

Başımı çevirip tekrar ona baktım ve sözleri yüzünden gözlerimin yaşardığını hissettim. Aşkımız hızla büyüdü, ama uzun süreceğinden hiç şüphem yoktu.

"Geriye kalan tek şey birbirimizle evlenmek" dedi ve kısa bir an için nefesimi tuttum.

Evliliğin basit düşüncesi bile beni rahatsız ediyordu.

Grant kıkırdadı. "Şaka yapıyordum, kedicik. Ama şimdi neden böyle tepki verdiğini merak ediyorum.

Benim yüzümden mi yoksa evlilik

düşüncesi yüzünden mi?" "Kesinlikle

evlilik kısmı yüzünden."

"Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar etti, bunu benden öğrenmek istiyordu ve ben de memnuniyetle açıklayacaktım.

"Ben sadece... hiçbir zaman bir gün biriyle evlenme dürtüsüne sahip olmadım. Seni seviyorum ve sonsuza dek seninle olmak istiyorum ama birlikte olduğumuzu hatırlatacak bir kağıt parçasına ihtiyacım yok. Ayrıca... mücevherlerden nefret ederim ve bir gün bana bir yüzük teklif edileceği düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

Grant güldü ama anladığını biliyordum. "Bildiğim iyi oldu."

"Sen de evlilik fikrine pek hevesli görünmüyorsun," dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

"Değilim ve sana katılıyorum. Benim yaşındaki çoğu insan dini inançları nedeniyle evlendi, çünkü o zamanlar herkes böyle yapıyordu. Bazıları da eşlerine sevgilerini kanıtlamak istedikleri için evlendi. Evlenmenin bir insanın aşkını güçlendiren bir şey olduğuna inanmıyorum."

Ona hak vermek için başımı salladım, sonra da ekledim: "Ama bir gün bir düğüne gitmek isterim. Düğünleri sadece filmlerde gördüm ama gerçek hayatta hiç görmedim. Gerçekten bu kadar büyük, çılgınca duygusal bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

Grant kıkırdadı. "Belki şansımız yaver gider ve Wells ile Rooney'nin düğününe davet ediliriz." "Sence evlenirler mi?"

"Muhtemelen, gerçi Rooney'nin de evlilik konusunda seninle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Ama onu tanıyorsam, bunu Wells için yapacaktır."

Rooney'i güzel bir gelinlik içinde hayal edebiliyordum ama onu gerçekten evlenmek isteyip istemeyeceğine karar verecek kadar iyi tanı mıyordum.

"Öp beni." Evlilik, düğünler ve aile sırları hakkında konuşmayı bırakmışım ve neyse ki Grant de bırakmıştı.

Üzerime doğru eğilmek için kendini yukarı itti ve ağzı benimkini kapladığında, onu tutkuyla öpmek için hemen dudaklarımı ayırdım.

İçimde dışarı çıkarmam gereken çok fazla duygu vardı ve seks buna yardımcı olacaktı.

Ellerimi sırtına ve saçlarına götürdüm, sıkıca kavradım ve hırlayana kadar çekiştirdim.

Sağ eliyle bacaklarımı daha da ayırarak aralarına yerleşti ve kalçalarını benimkilere doğru ittiğinde sertliğinin amıma baskı yaptığını hissettim.

Klitorisim zaten zonkluyordu ve kalçalarımı döndürerek sadece kendimi değil onu da memnun ettim.

Elini aramızda gezdirirken bir inilti çıktı içimden ve külotumun üzerinden klitorisimi okşamaya başladığında nefesimi tuttum.

"Sert sevdiğini biliyorum ama sana farklı bir yönümü göstermeme izin ver."

Ona hayır demek istedim. Buna çok ihtiyacım vardı. Yine de beni kontrol etmesine ve istediği her

şeyi yapmasına izin vermek kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Tamam," diye fısıldadım, ne isterse yapmasına izin verdim.

Beni tekrar öptüğünde bedenimi gevşettim, dilini ağzımın içine soktu ve hareket ettirdi

Duygusal olarak kendi etrafımda.

Klitorisimi ovmaya devam etti, parmağının her hareketiyle titreşmesini sağladı.

İnlemem öpüşmemiz yüzünden sadece boğuk bir sestti, ama sikinin iç uyluğumda zonklaması için yeterliydi.

Beni henüz çırlıçıplak soymamış olmasına şaşırmıştım ama sabrı beni heyecanlandırmıştı.

Uzun, tutkulu bir öpüşmeden sonra kendini yukarı itti ve yanan gözlerle bana baktı. Gözlerindeki arzuyu fark etmemek mümkün değildi ve benim hissettiklerimin aynısını yansıttıklarını biliyordum.

Vücudum yanıyordu ve kalbim göğsümde hızla atıyordu. Grant'in beni bu şekilde hissettirmek için fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Sadece yanımda olması yeterliydi.

Ona gülümsedim ve parmaklarımı kolunda gezdirdim. "Aklında ne var?" "Sen.

Aklında sen varsın. Yarın da öyle olacaksın, sonsuza kadar da öyle olacaksın."

Mutluluğu bulmak zordu ve bazı insanlar gerçekten mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu anlamak için bir ömür boyu bekledi. Benim durumumda, mutluluğu Grant'te ve onun harika kişiliğinde bulduğumu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ne diyeceğimi bilemiyordum, o böyle şeyler söylediğinde hep öyle olurdum ve ne kadar basit olurlarsa olsunlar benim için çok şey ifade ederlerdi.

Yanağına uzanarak onu kendime çektim ve duygularının benimkileri yansıttığını göstermek için dudaklarını derinden öptüm.

Bunu ona kanıtlamak zorunda değildim. Onu her zerremle sevdiğimi biliyordu.

Ve hep sevecektim.

Bölüm 52

RIGBY

BİR AY SONRA

Dan'in babam olduğunu ve annemle bu hayatta asla tanışamayacağımı yavaş yavaş kabullenirken, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapan biri vardı.

Evie'nin gözünde ben yoktum ve ne zaman yollarımız kesişse, ki bu çok sık olmamakla birlikte yine de fark etmem için yeterliydi, ben yokmuşum gibi davranıyordu. İhtiyacı olan tek şeyin zaman olduğunu bildiğim için bana verdiği tepkiyi sorun etmiyordum.

Benim de zamana ihtiyacım vardı, ama sadece Rockefellerlar söz konusu olduğunda.

Geçtiğimiz ay Grant ile aramızdaki ilişkiler hızla ilerledi ve her gün birbirimizin evinde vakit geçirdiğimiz için hızlı bir kararla birlikte yaşamaya karar verdik.

Tüm eşyalarım onun dairesine taşındı ve eski daireme taşınacak birini çabucak bulduğum için, bu kadar çabuk ayrılmamda bir sorun yoktu.

Grant'in dairesi üç kişi için yeterince büyüktü ve Woodstock'un bile artık daha fazla yeri vardı.

Taşınmamı kutlamak için Rooney, Wells ve Ira'yı bize akşam yemeğine davet etmiştik.

Sabah Rooney'nin ailesinin çiftliğini ziyaret etmek için yola çıkacaktık, sadece çocuklar değil ben de çok heyecanlıydım.

"Woody yarın çiftliğe geliyor mu?" Ira bana sordu. Diğerleri oturma odasındaiken dönüp mutfakta yanımda duran ona baktım.

"Onun da gelmesini ister misin?" Woodstock konusunda hâlâ emin olmadığını bildiğim için sordum.

Ira onu çok iyi gözlemliyordu ama Woodstock'un elini koklamasına izin vererek ne kadar cesurlaştığını görmek çok tatlıydı.

"Bilmiyorum," dedi bana. "Belki de değildir."

Dürüstlüğüne bayılmıştım. "Yarın burada kalabilir. Daha önce hiç büyük hayvan görmedi ve eminim onlardan biraz korkuyordur."

Ira burnunu kaşıdı. "O büyük bir hayvan. Neden diğer büyük hayvanlardan korkuyor?"

İyi bir noktaya değindin ama Woodstock hakkında bunu bildiğimden, Ira'nın onun yanında kendini daha güvende hissettiğini gördüm. "Bir sır duymak ister misin?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açarak başını salladı.

Daha yakına eğildim ve elimi yüzümün yan tarafına tuttum. "Woodstock kedilerden korkar." Bu sır Ira'yı güldürdü ve kıkırdattı.

"Burada bu kadar komik olan ne?"

Wells yüzünde bir sırıtışla içeri girerken başımı kaldırdım. "Ira'ya küçük bir sır verdim. İsterse paylaşabilir," dedim, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla elini ağzının üzerinde tutan Ira'ya bakarak.

Çocukların sırlarla nasıl başa çıktıklarını görmek beni her zaman büyülemiştir. Bazıları onları kendilerine saklarken, bazıları da dünyayla paylaşmak zorunda kalıyordu.

Woodstock'la ilgili sırrım önemli bir şey olmadığı için herkese anlatabilirdi.

"Bir sır, ha? Kulağa da iyi bir sır gibi geliyor," dedi Wells.

"Woody kedilerden korkuyor," diye fısıldadı Ira ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle. Wells kıkırdadı. "Öyle mi? Bu imkansız!"

"Rigby bana söyledi!" Ira beni göstererek açıkladı.

"Yok artık! Woody o kadar büyük bir köpek ve kedilerden mi korkuyor?" Wells bunu oğlu için daha eğlenceli hale getirmek için sesinde inanmamayı oynayarak sordu.

"Uh-huh! Bu doğru!" Ira ona söyledi ve bir saniye içinde gözlerinde bir şey değişti. Yüzünde ani bir güven parlaması oldu. "Eğer Woody kedilerden korkuyorsa, belki de benden korkuyordur."

Kendine biraz fazla güveniyor ama nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Senin arkadaşın olmak istiyor. Tıpkı Benny'nin arkadaşı olduğu gibi," dedim onu cesaretlendirmek için.

Ira sözlerimi düşündü, sonra Benny'nin Woody'nin yanında yerde yattığı ve oyuncaklarıyla oynadığı oturma odasına baktı.

"Ben de oynamak istiyorum. Benimle gelebilir misin baba?"

Wells onu kucağına aldı ve Ira'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Gerçekten korkmanı gerektirecek bir şey yok, tamam mı?"

Ama fikrinizi değiştirirseniz, başka bir şey oynayabiliriz."

Ira başıyla onayladı ve Wells bana gülümsedikten sonra oturma odasına geri döndüler.

Onları bir araya getirdiğim küçük şarküteri tabağıyla takip ettim ve herkesin tadını çıkarması için sehpanın üzerine yerleştirdim.

Kanepede yanına oturduğumda Rooney bana gülümseyerek, "Artık resmileşti," dedi.

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdim, ona gülümsedim ve bakışlarımı balkonda ızgarayla ilgilenen Grant'a çevirdim.

"İyi hissettiriyor, değil mi? Sonunda Wells'in yanına taşındığım günü hatırlıyorum. Önceki dairem bir kat altına taşındığım için çok büyük bir fark yaratmamıştı ama yine de onun dairesine girip benim de dairem olduğunu fark etmek heyecan vericiydi."

Eve dönmek için işten çıktığımda ve büyük kavşakta sağa dönmek yerine sola dönmek zorunda kaldığımda aynı heyecanı hissedirdim.

"Anne, bak! Woody'yi okşuyorum!"

Başımızı çevirip Woodstock'un arka bacaklarının yanında duran ve biraz mesafeyi koruyarak sırtını okşayan Ira'ya baktık.

"Oh, Tanrım! Şu haline bak, Ira! Nasıl hissediyor?" Rooney sordu.

"Yumuşaktır," diye cevap verdi, elini geri çekerek, onu tekrar sevip sevmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Onu burada okşayabilirsin, Ira. Bunu seviyor," dedi Benny arkadaşına Woody'nin başını okşarken.

Ira emin görünmüyordu ama Wells'in cesaretlendirici gülümsemesiyle Benny'ye yaklaştı ve Woody'nin başına uzandı.

"Çok sevimliler," diye fısıldadı Rooney.

Ben de kabul ettim. Çocuklar birbirlerine karşı çok tatlıydılar ve sonsuza kadar en iyi arkadaş olarak kalacakları belliydi.

"Bak, Grant!" Grant oturma odasına geri döndüğünde Ira gururla seslendi ve Grant'in şaşkın yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Vay be dostum, sen de mi Woody ile kanka oldun?"

Ira neler olduğunu anlayınca başını salladı ve neşeyle gülümsedi, hatta ne kadar cesur olduğunu

göstermek için Woody'nin yanına diz çökerek onu sevmeye devam etti.

Rooney gözleri yaşararak, "Kalbim bir su birikintisi gibi," diye sızlandı.

Ira için ne kadar büyük bir adım olduğunu anlamama rağmen tepkisine hafifçe güldüm.

Grant, Rooney ile alay ederek, "Birileri duygusal," diye fark etti.

"Özür dilerim, hamilelik hormonları yüzünden."

Gözlerimin açılmasıyla oda sessizleşti ve Wells neredeyse dehşete düşmüş görünürken, Rooney az önce söylediği sözler karşısında şok olmuştu.

İki eliyle ağzını kapattı ve ellerinin içinde duyulamayan bir şeyler mırıldandı.

"Asla olmaz." Grant bir şeyler söyleyen ilk kişi oldu ve Rooney özür dileyen gözlerle Wells'e baktığında kıkırdadı.

"Artık saklamana gerek yok," dedi dudaklarında gururlu bir gülümseme belirirken.

"Tebrikler!" Rooney'i yandan kucaklayarak haykırdım. "Senin için çok heyecanlıyım!"

Sırrını açıklamanın ilk şoku geçince usulca güldü. "Eninde sonunda kırılacağımı biliyordum. Oh, Wells, çok üzgünüm."

Wells, "Zaten yarın çiftlikte herkese söylemek istiyorduk," diye açıkladı. Kızgın değildi, her şeyden çok eğleniyordu.

"Tebrikler dostum. Ben de neden eskisi gibi şarap içmediğini merak ediyordum," diye takıldı Grant, Wells'e sarıldı ve sırtını sıvazladı.

"Ne kadar ilerledin?" Ben sordum.

"Neredeyse dört aylık. Şimdiye kadar karnımı yeterince iyi saklayabildim," dedi ve kazağını kaldırırken arkasına yaslandı.

Elimi hafifçe karnına koydum ve göğsümde bir kıvılcım hissettiğimde gülümsedim. "Senin adına çok mutluyum!" Gözlerimin de yaşardığını hissederek ona söyledim ve Grant'e baktığımda düşüncelerimi tam olarak okumadığını umdum.

Bölüm 53

HİBE

Rooney'nin hamile olduğunu öğrendiğimde tahmin ettikleri kadar şaşırmadım. Küçük de olsa hamile olduğuna dair birçok işaret vardı.

Ve bize söylediklerinden beri Rigby her zamankinden daha sessizdi.

Çiftliğe giderken ya kitap okuyor ya da Benny'yi eğlendirmek için onunla konuşuyordu ama ona ne zaman bir şey sorsam bana hızlı ve kısa cevaplar veriyordu.

Bunu kişisel olarak algılamadım ve onun da hamile kalmak istediği için garip davrandığını düşündüm.

Daha önce bebekler hakkında konuşmamış olsak da, hamile bir kadın görmenin hamile olmayan bir kadına ne yaptığını tahmin edebiliyordum.

"Atları göreceğin için heyecanlı mısın?" Benny'ye sordum. "Evet, boğaları, inekleri ve palyaçoları da!"

Kıkırdadım. "Palyaçoların kim olduğunu biliyor musun dostum?" "Onlar palyaço."

Rooney'nin ailesinin palyaço olduğu sırrını açıklamanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim, çünkü daha önce gerçek hayatta hiç palyaço görmemişti ve ben onun yaşındayken onlardan korktuğumu hatırlıyordum.

Ona daha önce tanıştığı Rooney'nin ailesi olduklarını söylemek korkusunu gidermeye yardımcı olabilirdi. "Evet, ama palyaço kılığındaki insanların kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Onlar Rooney'nin ailesi. Louise ve Devon'u hatırlıyor musun?"

"Belki," diye cevap verdi, ki bence bu yeterince iyi bir cevaptı. Onları tekrar gördüğünde hatırlayacaktı, çünkü onlarla tanışmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti.

Bir saatlik yolculuğun ardından çiftliğe vardık ve arabadan inmeden önce Rigby'ye dönüp elini uzattım. "İyi misin? Bu sabah çok sessizdin."

"İyiyim, sadece biraz yorgunum," dedi bana. "Emin misin?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve başını salladı. "Evet, eminim. Burada olduğum için heyecanlıyım," diye ekledi ona inandığımdan emin olmak için.

Verdiği cevaptan memnun değildim ama şimdilik görmezden geldim. "Konuşmaya hazır olduğunda, hemen burada olacağım."

Bana başını sallayıp gülümsedi ve arabadan inmeden önce dudaklarını nazikçe öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kalçasını okşadım, sonra Benny'yi koltuğundan kaldırmak için dışarı çıktım. "Pekâlâ dostum. Bizimle kal."

Buralarda bir sürü hayvan var ve onları korkutmak istemeyiz, tamam mı?"

Benny başıyla onayladı ve onu yere bıraktığımda etrafına bakındı ve hemen mutlulukla ciyaktı. "Bak!"

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Bulls!"

"Büyükler, değil mi? Eminim onları daha sonra yakından görebiliriz.  nce gidip Rooney'nin ailesine merhaba diyelim."

Louise ve Devon  n verandalarında bizi bekliyorlardı, palyaço kıyafetleri yerine normal kıyafetler giymi lerdi.

Ira onlara doğru ko maya ba lamı tı bile; ben de Rigby ve Benny ile birlikte Wells'in yanında durdum ve Rooney'nin ailesini ilk karşılayan kişi olmasına izin verdim.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Ira. Bakıyorum Benny'yi de getirmi sin," dedi Louise. "Evet, o da burada çünkü o da hayvanları seviyor," diye açıkladı Ira.

"Onları  imdi hatırlıyor musun?" Benny'ye onu kollarıma alırken sordum, o da ba ıyla onayladı. "Louise ve Devon'a merhaba diyebilir misin?"

"Merhaba," diye el sallayarak selamladı.

Bir kolumla onu tutarken diğer elimi Rigby'nin beline koydum. "Bu Rigby. Rigby, bunlar Louise ve Devon, Rooney'nin anne ve babası."

Birbirlerini kucaklayarak selamladılar ve onun burada olmaktan çoktan memnun olduğunu söyleyebilirdim. "Tanı tığımıza memnun oldum," dedi gülümseyerek.

"Aynı  ekilde. Grant'in bir kız getirmesini beklemiyordum. Görüyorum ki Riverton'da ya  sadece bir sayıdan ibaret.

Karım birkaç ya  daha genç olsa fena olmazdı," diye  aka yapan Devon, Wells ve beni güldürdü.

" ansımız yaver gitti," dedi Wells.

" eri gelin. Hepimiz için brunch hazırladım, sonra da çocuklara  iftliği gezdiririz," diye önerdi Louise.

 eri girdikten sonra büyük masaya oturduk ve henüz kahvaltı yapmadığımız için hemen yemeye ba ladık.

"Bir  iftlik evinde ilk kez mi?" Rigby'ye sordum.

Gülümsedi ve ba ını salladı. "Evet, beklediğimden daha da güzel. Burayı sevdim." " yi ki bir gece kalıyoruz. Buralarda görülecek çok şey var," diye söz verdim ona.

Ruh hali yavaş yavaş değişiyor gibiydi. Buraya gelirken derin düşünceler içindeydi ama canını sıkan her neyse ortadan kayboluyor gibiydi.

Yine de, yardım edebilmem için bana bu konuda açılmasını umuyordum.

"Eğleniyor musun?" Rooney'nin anne ve babasının palyaço kostümleri içinde yaptıkları boğa binme gösterisini izlerken Rigby'ye kollarımı dolayarak sordum.

Burayı yıllar önce bir macera çiftliğine d n  t rd ler ve her hafta sonu ziyaretçilerin çocuklarıyla birlikte gelip ailece eğlenceli vakit geçirmelerine izin verdiler.

Rigby bana doğru eğildi ve ellerini kollarıma koydu. "Onları izlemek eğlenceli ama ben Rooney'nin yüzünden biraz daha fazla keyif alıyorum."

Rooney'nin Wells, Benny ve Ira ile birlikte durduğu yere baktım ve yüzündeki mahcubiyet gözümden kaçmadı.

Kıkırdadım ve boynunun arkasını öptüm. "Ebeveynlerin palyaço olması berbat bir şey. Arkanı d n, yavru kedi." Rigby kollarımda döndü ve nazik bir gülümsemeyle bana baktı. "Her şey yolunda

mı?" "Her şey mükemmel," diyerek onu temin ettim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.
"Bizim için planladığım bir şey var." "Öyle mi? Neymiş o?"

"Kırlarda bir piknik."

Gözleri parlıyordu. "Şu anda mı?"

"Eğer hazırsan hemen şimdi gidebiliriz. Diğerleri biliyor ve Benny'ye göz kulak olacaklar.

Heyecanlı mısın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki

heyecanlıyım!" Kıkırdadım. "Gidelim o

zaman."

Louise her şeyi hazırlamama yardım etti ve bana gün batımını izlemek için mükemmel noktayı da

gösterdi. Gösterisi için palyaço kostümünü giymesi gerektiğinde pikniği tek başıma hazırlamak

zorunda kaldım ama Rigby ile döndüğümde sonuçtan memnun kaldım.

Hayranlık içindeydi ve kelimelerini çıkarmakta zorlanıyordu.

"Burası çok güzel, değil mi?"

Başını salladı ve pikniğe baktı, sonra bakışlarını önümüzde uzanan tarlalarda gezdirdi. "Bu

inanılmaz," diye nefes aldı, gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

Gülümsedim ve onu kollarıma çektim. "Hoşuna gitmesine sevindim. Bütün gün kafanda çok şey

vardı. Seni bununla neşelendirmeyi umuyordum."

Gülümsemesi gözleriyle buluşmadı ve gözlerindeki hüznü görebiliyordum. "Özür dilerim," diye

fısıldadı, sesi çatlıyordu.

"Ne için üzgünsün?"

"Bu kadar garip davrandığım için. Fark ettiğini biliyorum ama sana karşı soğuk davrandım. Ben

sadece..." Rigby içini çekti ve bakışlarını gömleğimi parmaklarıyla çekiştirdiği göğsüme indirdi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" İstemiyorsa onu zorlamak istemediğim için

sessizce sordum. Omuz silkti. "Nasıl konuşacağımdan emin değilim."

Bu beklediğimden daha ciddi bir durumdu. "Sorun değil. Önce yemek yiyip manzaranın tadını

çıkarmaya ne dersin?"

Başını salladıktan sonra yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu nazikçe öptüm. Onu rahatsız eden

her neyse, ona yardım etmek için elimden geleni yapacaktım.

Bölüm 54

HİBE

Yemekler harikaydı ve romantik bir adam olmasam da, şimdiden başka bir piknik planlıyordum. Rigby hala oldukça sessizdi, ancak biz yemek yerken ve akşamın tadını çıkarırken daha rahat görünüyordu.

Tabakları ve bardakları kenara koyduktan sonra battaniyenin üzerine uzandım ve onu kucaklamak için yanına çektim.

"Buraya daha sık gelmeliyiz. Sen ne düşünüyorsun?" Gözlerinin içine bakarak sordum.

"Çok isterim. Burası harika bir yer ve Benny de çok seviyor. Atları görmeye gittiğimizde ne kadar mutlu olduğunu gördünüz mü?"

"Kesinlikle öyleydi. Hayvanlarla pek ilgilenmezdi ama burada vakit geçirmekten keyif almasına sevindim," dedim. "Rooney yarın atlara binebileceğimizi söyledi."

"Yapacak mısın?"

"Sadece sen de yaparsan," dedi beni kızdırmaya çalışarak.

"Tabii ki, lanet bir ata bineceğim. Şaka mı yapıyorsun? Gelmiş geçmiş en ateşli kovboy olacağım!"

Başını arkaya yatırıp gözlerini kapatarak güldü, boynunu ortaya çıkardı ve beni boynuna öpücükler kondurmaya davet etti.

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi öpücüklerim onu kollarımda kıvrandırırken.

Tenini emdim ve elimi beline götürerek elbisesini kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çektim.

Başta beni itmiyordu ama parmaklarımı yarığına sürttüğümde bileğimi kavradı ve beni durdurdu.

"Grant," diye nefes aldı. Bir süre gözlerini kapalı tuttu, ama benim gözlerime baktığında, onlarda bu sabah gördüğüm duyguların aynısını gördüm.

"Sorun nedir, kedicik?" diye sordum.

Tekrar sessizleşti ve yüzü düştü. Kendini daha rahat hissetmesi için elbisesini düzelttim ve ona daha fazla yer açmak için oturdum ve orada uzanıp tekrar düşüncelerinde yavaşça kaybolurken onu yakından izledim.

Neden böyle davrandığını düşünebildiğim birkaç şey vardı, ama aklıma gelen her neden daha önce konuşmadığımız bir şey değildi.

Birbirimizin içini dışını bilirdik ve ne zaman bir sorun olsa konuşarak birlikte çözerdik.

Bu sefer her ne olduysa çözmesi kolay oldu.

Güzel yüzünü görebilmek için saç tellerini geriye doğru tarayıp kulaklarının arkasına sıkıştırırken onu izlemeye devam ettim.

İkimiz de dakikalarca sessiz kaldık ve ancak gözleri benimkilerle buluştuğunda kelimeler nihayet onu terk etti.

"İlgi odağı olmayı sevmediğimi biliyorsun. Sadece bir konuda kendime çok güveniyorsam ya da alkol almışsam," dedi, sesi yumuşak ve nazikti.

Gülümsedim ve başımı salladım, tam olarak ne demek istediğini biliyordum ama neden bundan bahsettiğine şaşırmıştım.

Ben de devam etmesine izin verdim.

"Dün gece Rooney bize hamile olduğunu söylediğinde," durdu ve içini çekti, sanki sessizce kendine küfrediyor gibiydi. "Onun adına sevindim. Gerçekten sevindim ve anne baba oldukları için ne kadar mutlu olduklarını hayal bile edemiyorum. Wells'in ikinci kez baba olması ve Ira'nın ağabey olması. Onlar adına çok mutluyum," dedi sesinde bir çatlakla.

Yani sessiz kalmasının Rooney'nin hamile olmasıyla bir ilgisi vardı. Hâlâ ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum, bu yüzden konuya gelmesine yardımcı olmaya çalıştım. "Ama aynı zamanda üzgündün de. Daha fazla çocuk sahibi olmaktan hiç bahsetmediğim için mi?"

Çok uzun süredir birlikte değildik, ancak ilişkimizde oldukça hızlı ilerledik ve birbirlerine bağlanmadan önce bir yıldan fazla bir süre flört eden çoğu çiftten daha hızlı ciddileştik. Rigby ve ben farklıydık. Bağlanmak istiyorduk. Aslında uzun zaman önce bağlanmıştık ama bebekler hakkında konuşmamış olmamız bir hata olabilirdi. Çoğunlukla benim açımdan.

"Sanırım öyle," dedi. Takdir ettiğim ve daha iyi anlamamı sağlayan bir şekilde dürüst davranıyordu. "Daha fazla çocuk isteyip istemediğini bilmiyorum. Ve eğer istiyorsan, benimkini ister misin? Sana sorabilirdim ama bu tür bir konuşmayı nasıl başlatacağımdan emin değildim. Bir gün kendiliğinden geleceğini düşündüm, tıpkı evlilik hakkındaki konuşmamız gibi. Henüz erken olduğunu biliyorum. Pek çok insan bir ilişki yaşadktan sonra bu kadar çabuk çocuk sahibi olmaz."

Bana bir şey anlatmaya çalıştığını biliyordum ama tam olarak ne olduğunu anlamamıştım. Ama emin olduğum bir şey vardı.

"Daha fazla çocuk istiyorum. Onları seninle istiyorum ve eğer bana bir bebek sahibi olmaya hazır olduğunu söylersen, sana memnuniyetle bir tane koyarım," dedim ona, kıkırdayarak çünkü bunu ifade etme şeklim kulağa komik geliyordu. "Eğer istediğin buysa hemen şimdi içine bir tane koyabilirim."

Gözleri sulanırken hafifçe güldü ama alt dudağı titremeye başlayınca kahkahası kesildi. "Sanırım artık bunun için biraz geç."

O bu sözleri söylerken vücudumdaki tüm tüyler ürperdi ve kısa bir süre sonra göğsüme karşı konulmaz bir sıcaklık doldu.

Dudaklarım aralandı ve kelimeleri oluşturmaya çalıştım. Daha önce söyledikleri mantıklı gelmeye başlamıştı ama yine onun konuşmasına ihtiyacım vardı.

Nefesi kesildi, sonra titrek bir sesle tekrar konuştu. "Rooney bize hamile olduğunu söyledikten sonra bu yüzden sessiz kaldım. O anı ondan almak istemedim. Dün gece sana söylemeyi planlıyordum çünkü taşındığımız için çok mutluydum ve bunun doğru an olduğunu düşündüm ama Rooney ve Wells'in özel anını gölgelemek yanlış geldi."

Aklımdan tek geçen "Hamilesin" oldu ve hâlâ şokta olduğumu fark edince sadece başını salladı.

"Bebeğime hamilesin," dedim ve bu daha çok sonunda bunu fark ettiğim için kendimi onaylamamdı.

Haberi alır almaz onu kucağıma çektim ve sarıldım; ikimiz de gözyaşı dökerken vücudunu sıkıca kendime bastırdım.

"Lütfen bir şey söyle," diye fısıldadı boynumun kıvrımına, nasıl hissettiğimi söylemeyerek ona işkence ettiğimi fark etmemiştii.

Gözlerinin içine bakmak için arkama yaslandım ve iki elimle yüzünü kavradım, sonra yüzünden akan gözyaşlarını fırçaladım.

"Çok mutluyum, kedicik. Biraz şok oldum ve beklenmedik bir anda oldu ama daha mutlu olamazdım. Bu bebeği istiyorum. Bu bizim bebeğimiz!" Ona parlak bir şekilde gülümseyerek ifade ettim.

"Ama her şey çok çabuk oldu," diye fısıldadı. "Ya gerçekten çok erkense?"

Çok daha fazla güvenceye ihtiyacı vardı.

"Beni tanıdıktan bir ay sonra hamile kalmış olsaydın bile o çocuğu isterdim. Ve seni şu anda desteklediğim gibi desteklerdim. Rigby, istediğim şey buydu. Seninle bir aile kurmak."

Sözlerim ne kadar net olsa da zihnim net değildi. Ama neyse ki Rigby bana güvendi ve söylediklerime inandı.

Gergin olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi gözlerimden kaçmak için bakışlarını kaçırdı ama bunu yapması için gerçek bir neden yoktu.

"Geçen hafta öğrendim. Ne kadar ilerlediğimi bilmiyorum ama çok uzun zaman önce olduğunu sanmıyorum." "Hamilelik testi hala sende mi?"

"Evet, altısı da. Hepsi pozitif çıktı," diye onayladı.

Kıkırdadım. "Çok fazla teste girmişsin. İlk seferinde inanamadın mı?"

Başını salladı ve tekrar bana baktı. "Hâlâ inanamıyorum ama heyecanlıyım. Aynı zamanda korkuyorum da. Bu kadar genç yaşta hamile kalacağımı düşünmemiştim."

Endişelerini anlıyordum ama korkmasını gerektirecek bir şey yoktu. "Ben senin yanında olacağım, bunu biliyorsun. Her randevuna geleceğim, ilk hamileliğini en iyi şekilde geçirmeni sağlayacağım ve her gün seni ve bebeğimizi sevdiğimi hissettireceğim. Ayrıca, Rooney ile aynı zamanda hamilesin. Bunun ikiniz için de ne kadar eğlenceli olacağını biliyor musun? Hamilelik hakkında her şeyi birlikte öğrenebilir, birbirinize yardım edebilir, birbirinize ipuçları verebilirsiniz. Birbirinize karşı çok destekleyici olacaksınız."

Rigby kucağımda rahatladı ve sonunda tekrar gözlerimin içine baktı. "Şimdilik bunu bir sır olarak saklayabilir miyiz? Gerçekten hamile olduğumdan emin olana kadar?"

Yaptırdığı altı hamilelik testi yeterince kanıttı ama yine de güvenceye ihtiyacı vardı. "Elbette, ne istersen yavrum."

Kollarını boynuma doladığında dudaklarını öptüm ve onu yakın tutmak için ellerimi kalçalarına doğru indirdim.

Böyle anlarda tek istediğim ona onu ne kadar çok sevdiğimi göstermekti ama ikimiz de o anda öyle bir coşku içindeydik ki seks bile bu anı daha güzel kılamazdı.

Bölüm 55

RIGBY

Grant her şeyi kolaylaştırdı. Ne zaman bir konuda şüphelerim olsa, bu şüpheleri benden almak ve durumları çok daha katlanılabilir hale getirmek için oradaydı.

Akşamı piknik battaniyesine sarılıp öpüşerek ve şimdiden kulağa çok heyecan verici gelen geleceğimiz hakkında konuşarak geçirdik.

Çiftliğe döndüğümüzde gülümsememi engelleyemiyordum. Parmaklarım Grant'inkilerle kenetlenmişti ve daha önce onu şaşkına çevirdiğim büyük haberden memnun görünüyordu.

Her kadın onun gibi birini hak ediyordu ve yirmi yaşında hamile kalmak, onun tam desteğine sahip olduğum için çok da sinir bozucu görünmüyordu.

"Bakın kimler dönmüş," dedi Rooney evin arka tarafına doğru yürürken, herkes bir şenlik ateşinin etrafında oturuyordu.

"Baba!" Benny, Grant'i görünce seslendi ve onu kucağına alabilmesi için elini bıraktım. "Hey, dostum. Bu ne?" diye sordu, Benny'nin tuttuğu sopayı göstererek.

"Şekerleme yiyoruz!" "Hayatta olmaz! Rigby ve ben olmadan mı?"

"Bu çubuğu seninle paylaşabilirim," diye teklif etti Benny ama bundan pek memnun görünmüyordu. Paylaşmak zorunda olmadığı zamanları severdi, bunu kreşte anlamıştım, ama gerçekten zorunda kaldığında paylaşırdı.

"Sorun değil dostum. Kendi sopalarımızı alırız. Bu senin. Ben yokken eğlendin mi?"

Benny başını salladı ama günü hakkında konuşmak istemiyordu. "Biraz daha şekerleme istiyorum." "Kaç tane yedi?" Grant kıkırdarak Wells'e sordu.

"Çok fazla değil. Ona daha çok şekersiz olanlardan verdim." "Şekersiz marshmallow mu?" Şaşıarak sordum.

"Evet, onları Ira için kasabadaki yeni mağazadan aldık ama Benny onları umursamıyor gibi görünüyor.

Yapışkan ve lezzetli, önemli olan da bu," dedi Wells gülerek.

Grant beni ateşin etrafındaki banklardan birine çekerken, "Ben gerçeğini istiyorum," dedi ve oturduğumuzda Rooney bize bir torba marshmallow uzattı.

"Randevunuz nasıl geçti?" diye sordu bize gülümseyerek.

"Harikaydı," dedim ona, Grant ile geçirdiğim zamanı düşündükçe vücudumun her yeri karıncalanıyordu.

"Öyle görünüyor. Siz ikiniz orada çok iyi vakit geçirmiş gibi görünüyorsunuz," dedi gülerek.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve Rooney'nin düşündüğü şey gerçek olmasa da, ailesinin çiftliğindeki tarlalarda çılgınca seks yaptığımıza inanmasına izin verdim.

Grant'e hamile olduğumu söylemeseydim muhtemelen böyle olacaktı. "Baba, gördün mü? Eriyor!"

Yanında Ira olduğu halde çubuğunu ateşin üzerinde tutan Benny'ye baktık. "Marşmelovunun yanmadığından emin ol," dedi Grant.

"Baba, ben bir profesyonelim. Tıpkı Ira gibi."
Gülüştük ve ben Grant'e kaşlarımı kaldırdım. "Ne yaptığını çok iyi biliyor."

"Kesinlikle öyle." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekerek şakağımdan öptü.

Şimdilik sırrımızı saklayacağına söz vermişti ama gelecek hafta bir doktor randevusu almayı planlamıştı bile.

Grant ateşin üzerinde iki marshmallow tutarken, Ira bana doğru yürüdü. "Annemin karnında bir bebek olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Biliyorum. Ve sen de ağabey olacaksın. Heyecanlı mısın?"

"Evet, o zaman yeni bir arkadaşım var. Benny'nin de yeni bir arkadaşı olabilir. Senin de karnında bir bebek var mı?"

Bunun zararsız bir soru olduğunu biliyordum ve annenizin karnında bir bebek büyüttiğini duyunca, çocukların diğer kadınlara da aynı şeyi yapıp yapmadıklarını sordukları belliydi.

Ira bu soruyu sorduğunda Grant'in bana baktığını fark ettim ve ben boğazımı temizlemeden önce ikimiz de bir an sessiz kaldık. Yine de ağzımdan tek kelime çıkmadı.

"Sence Benny ağabey olmayı sever mi?" Grant Ira'ya sordu ve beni sırrımı açıklamaktan kurtardı.

Ira kendinden emin bir şekilde, "Evet, o da benim gibi en iyi ağabey olacak," dedi.

Gülümsedim ve sırtını okşadım. "Belki bir gün Benny de ağabey olur." "Belki yakında?"

Tanrım, Ira bunu benim için gerçekten zorlaştırıyordu.

Grant kıkırdadı ve Ira karnımda bir bebek olduğu konusunu açtığından beri etrafımızdaki herkes gerçekten sessizleştiğinden, etrafıma baktım ve Rooney ile Wells'in bilmiş bakışlarını gördüm.

Bakışlarımı tekrar Grant'e çevirdiğimde o da bakışlarını fark etmişti ve bunu saklamanın imkânsız olduğu açıktı.

Onlar bizim arkadaşlarımızdı ve henüz erken olmasına ve benim Rooney kadar ilerlememiş olmama rağmen, bunu bir sır olarak saklama fikrimi değiştirdim. En azından onlardan.

Güldüm çünkü tüm bu durum eğlenceliydi. Ira'nın bana hamile olup olmadığını sormasından Rooney ve Wells'in sadece yüzüme bakarak bunu anlamalarına kadar.

Ira'ya gülümseyerek baktım. "Evet, belki yakında."

Rooney sözlerimi duyunca mutluluktan çığlık attı ve Ira Benny'ye ağabey olduğunu söylemek için koşarken ben de ne düşündüğünü anlamak için Grant'a baktım.

Gülümsüyordu ve bunu sır olarak saklamak isteyen ben olduğum için Rooney ve Wells'in artık bilmesinden memnun görünüyordu.

"Aman Tanrım! Ne zamandır tanıyorsun?" Rooney sordu.

Bana yaklaştığında ayağa kalktım ve bana sarılmasına izin verdim. "Uzun sürmeyecek. Ama ben senin kadar ilerlemedim, orası kesin" dedim.

"Bu çok büyük bir sürpriz! Grant'e bugün mü söyledin?"

Başımı salladım ama ona dün geceki planımdan bahsetmedim. "Heyecanlı," dedim ona gülümseyerek.

"Tanrım, bu çok heyecan verici! Aynı anda hamileyiz! Birbirimizle çok daha fazla zaman geçireceğiz."

Şimdiden bunu dört gözle bekliyordum. Wells, Grant'i sıkıca kucaklayarak tebrik ettikten sonra bana döndü ve beni kendine çekmeden önce gülümsedi. "Tebrikler Rigby. Harika bir anne olacaksın. O çok şanslı."

"Ben de şanslıyım," dedim ve geri çekilip kollarımı ovmadan önce bir süre daha bana sarılmasına izin verdim.

Onlardan aldığım destek o kadar büyüktü ki gözlerim yaşarmaya başladı ve

Duygularımın beni ele geçirmesine saniyeler kala Grant beni kollarına çekti.

Kısık bir kıkırdama onu terk etti. Sırtımı ovuyor ve başımı öpüyordu. "Mutlusun," diye bana güvence verdi ve ben de ona hak vermek için başımı salladım.

Genç yaşta hamile olduğum gerçeğini kabullenmişim ama etrafımda ne olursa olsun arkamı kollayan bu kadar çok insan olması benim için yeniydi.

Elbette Maddie vardı ama iş arkadaşlığından öte bir şey değildik ve güvenebileceğim bir ailem de yoktu. Grant'le tanışana kadar.

Grant'e başımı kaldırıp bakarken, "Bu hayatımda yaşadığım en mutlu an," dedim.

Bana gülümsedi ve yanaklarımdaki yaşları sildi. "Şu anda hissettiklerin, seni sevdiğimi öğrendiğimden beri hissettiklerim. Ve hayatımın geri kalanında da böyle hissetmeye devam edeceğim."

Ağlamak şu anda dünyadaki en kolay şey gibi görünüyordu ama Benny benim için daha fazla endişelenmeye başlamadan önce durmalıydım.

Kaşlarını çatmış, neden ağladığımı anlamamıştı. Ama küçük tatlı bir çocuk olduğu için beni neşelendirmeyi denedi.

Bize doğru yürürken gözleriyle buluşmak için çömeldim ve birkaç saniye beni izledikten sonra ellerini ellerime koydu.

"Üzülme, Rigby. Hâlâ şekerlemelerimiz var," diyerek beni neşelendirmeye çalıştı.

Bunu başardığına hiç şüphe yoktu ve göğsümde içten bir kahkaha yükseldi. Diğerleri de gülmeye başladı ve Benny neler olduğunu anlamaya çalışırken, onu kollarıma çektim ve sıkıca sarıldım.

"Biraz marshmallow isterim, dostum," diye fısıldadım.

Rooney, Wells ve Ira yanımda dururken ve Grant omzumu sıkıp ovarken, Benny'yi bana izin verdiği sürece tutmaya devam ettim.

O benim oğlum değildi ve bir annesi vardı ama aramızdaki bağ güçlüydü ve şimdi ilk bebeğimin ağabeyi olduğu için daha da güçlenecekti.

Ve bu rolü daha iyi bir çocuğun üstlenmesini isteyemezdim.

Sonsöz

RIGBY

ON AY SONRA

Düğünler güzel bir şeydi.

Katıldığım ilk düğün olmasına rağmen Rooney ve Wells'in düğününün gelmiş geçmiş en güzel düğünlerden biri olduğuna emindim.

Ailesinin çiftliğini harika bir mekana dönüştürdüler ve konuklar tesiste dolaşp keşif yapma imkanı buldular.

Törenden sonra bütün gece dans ettik ve kesinlikle çok fazla yemek yedik, ancak saat ne kadar geç olursa olsun, parti hala devam ediyordu.

Rooney'nin ailesinin evindeki tuvalete gitmek için ayrıldım ve konukların dans ettiği ahıra geri döndüğümde, içeri girerken durduruldu.

"Eğleniyor musun?" Evie kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Elbette Rooney'nin düğününe davetliydi ve genellikle ilgi odağı olmayı sevmesine rağmen bugün onu pek göremedim.

"Evet, çok eğleniyorum. Ya sen?" Mümkün olduğunca kibar olmaya çalışarak sordum. Babamızın maruz kaldığı her şeyden sonra birbirimizi pek görmemiştik.

"Düğünler her zaman eğlencelidir. Özellikle de evlenen en iyi arkadaşınızsa" dedi. Bende bir şeyler uyandırmaya çalışıyordu ama ben buna tepki vermeyecektim.

Kardeş ya da *üvey kardeş* olabiliriz ama birbirimizden daha farklı olamayız. "Dan nasıl?" diye sordum.

"O iyi. Her zamanki gibi çok çalışıyor," dedi ve sonra iç çekti. "Seni sordu." "Oh, şey... bu çok hoş."

Evie başını salladı ve güzel kaşlarının arasındaki kırıışıklığı derinleştirdi. "Sana özel bir şey sormamın sakıncası var mı?"

Bu her neyse ona hazırdım. "Elbette."

"Hiçbir zaman en iyi ilişkiye sahip olamayacağımızı anlıyorum, ama neden babamı tanımıyorsun? Sonuçta o senin baban ve eğer doğru anladıysam, etrafta başka bir ailen yok."

Bir ailem vardı. Grant, Benny ve sadece bir ay önce bu dünyaya merhaba dediğimiz küçük, tatlı bir sevinç kaynağım vardı.

Bunu çok düşündüm, bu yüzden ona cevap vermek kolay oldu.

"Hayatımın bu noktasında, onu tanımanın benim için büyük bir fark yaratacağını düşünmüyorum. Tüm hayatımı bir babam olmadan geçirdim ve artık çok geç. Bu konuda hiçbir sorunum yok."

Sözlerim aklımda yer ederken Evie beni dikkatle izledi. İlk başta cevabımı nasıl karşılayacağından emin değildim ama karşımda duran Evie'ydi. Dan'i benimle paylaşmazdı ve onun gözünde Dan'in tek kızıydı.

"Bana bunu söyledikten sonra fikrini değiştirmesen iyi olur. Bunu iyi karşılamam," dedi ve bunu bir tehdit gibi söyledi.

Ne kadar DNA paylaşırsak paylaşalım, onunla Dan'in arasına girmeyeceğimi anlamasını umarak, "Girmeyeceğim," diye söz verdim.

Her zamanki yargılayıcı gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Güzel."

Benim de söyleyecek bir şeyim kalmadığı için ona gülümsedim ve ahıra geri dönmek için yanından geçtim.

Rooney'nin güzel gelinliğiyle dans ettiğini ve Wells'in onu kucaklayıp ileri geri salladığını gördüğümde gülümsemem daha da arttı.

Ira ve Benny hemen yanlarında dans ediyorlardı ve hareketleriyle herkesi kışkandırıyorlardı.

"Delicesine sevimliler, değil mi? Dans etmeyi bırakmayacaklar."

Dönüp bir masada oturan ve kucağında yeni torununu tutan Louise'e baktım. "Gece boyunca dans edecekler," dedim gülerek. "Neo nasıl?"

Rooney ve Wells'in oğulları beş aylıktı ve şimdiye kadarki en sakın küçük adamdı. Tamamen uyanıktı ve büyük, mavi gözleri etrafındaki her şeyi dikkatle izliyordu.

"Oh, o harika biri. Herkese gülümsüyor, annesi ve babası ona doğru baktığında kıkırdıyor. Yani her on saniyede bir."

"Onlar tarafından çok seviliyor," dedim ve parmaklarımın tersiyle Neo'nun yanağını nazikçe okşadım. "Bunu inkâr etmiyorum. Ama bana biraz daha fazla güvenebilirler. Ben onun büyükannesiyim."

Söylediği kadar üzgün olmadığını biliyordum ve Neo'nun büyükannesinin kollarında rahat olduğu belliydi.

"Senin ufaklık nasıl?" diye sordu bana gülümseyerek.

Benim küçüğüm.

Bakışlarımı Grant'in oturduğu masaya kaydırdım ve tatlı kızımızı kucağına alıp severken onu izledim.

O var olan en şefkatli babaydı ve düğün ne kadar güzel olursa olsun, onun gözü sadece Sunny'deydi.

"O harika biri. İsteddiğimiz her şey ve çok daha fazlası onda var." Louise,

"Gördüğüm kadarıyla kimsenin yaklaşmasına bile izin vermiyor," dedi.

Kıkırdadım. "Ona karşı çok korumacı. Çok sevimli. Geceleri ne zaman ağlasa, onu ilk kucaklayan ve sakınleştiren o oluyor."

Sanki ondan bahsettiğimi duymuş gibi döndü ve nazik bir gülümsemeyle bana baktı. Bana ne zaman o şekilde baksa kalp atışlarım göğsümde hızlanırdı.

Louise'e "İzninizle," dedim ve ayrılmadan önce Neo'nun sarı saçlarıyla dolu başını okşadım.

Grant'e ulaştığımda, Sunny'yi göğsüne bastırarak sandalyesinden kalktı. "Az önce uyuyakaldı," diye fısıldadı, gerçi müziğin sesi çok yüksek olduğu için sessiz olmasına gerek yoktu.

Kızımıza gülümsedim ve yanağından usulca öptüm. Çok şirin bir burnu ve en uzun kirpiklere sahip kocaman gözleri vardı ama en çok sevdiğim şey siyah bukleleriydi.

Sadece bir aylıktı ama çok fazla saçı vardı. Hâlâ minicikti ve Grant'in koruyucu kollarında bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

Grant'e baktığımda alnımdan öpmek için eğildi. "Annesi de yorgun görünüyor." "O kadar da yorgun değilim. Aslında beni dansa kaldırmanı umuyordum."

"Sunny'yi bir yabancıyla mı bırakacaksın?" diye sordu yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle, sonra sırtıttı. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Güldüm ve onun yanına yaslandım, sonra da mışıl mışıl uyuyan Sunny'ye baktım. "Gittiğimizi fark etmeyecektir bile. Ayrıca Rooney onu kucağına almak istedi ve sanırım dans etmeyi bıraktı.

Şimdi."

Grant içini çekti ve Sunny'nin yanaklarına nazıkçe öpücükler kondurarak ona dünyadaki tüm sevgisini verdi.

"Tamam, ama onu sadece Rooney tutacak."

Tekrar güldüm ve Rooney bize yaklaşırken kenara çekildim. "Grant sonunda benimle dans etme isteğimi yerine getirdi, ama biz dönene kadar Sunny'yi sen tutmalısın," dedim ona.

Gözleri heyecanla açıldı ve hızla Grant'e yaklaşıp kollarını onun kollarının altına soktu. "Onu bana ver. Git dans et. Biraz eğlen," diye teşvik etti.

Sunny güvenle Rooney'nin kollarına girdiğinde Grant'in eline uzandım. "Hiçbir yere gitmiyor," diye söz verdim ona.

Wells kucığında Neo ile bize doğru yürürken, "Yanında misafiri de var," diye ekledi ve birkaç saniye sonra Benny ve Ira koşarak yanımıza geldi.

"Sunny uyuyor mu?" Benny sordu. Kız kardeşine karşı çok tatlıydı ve ne zaman ağlasa, "onu yeniden mutlu etmeye" yardım edip edemeyeceğini sorardı.

"Öyle," dedim ona, parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirerek. "Dans ederken eğlendin mi?"

Başını salladı ve bir bardak su almak için sandalyeye tırmandı ve içerken önce Rooney'nin kollarındaki Sunny'ye, sonra da Wells'in kollarındaki Neo'ya baktı. "Neo neden uyumuyor?"

"Güzel soru, değil mi? Belki ona bir şarkı söylersek o da uykuya dalar," diye önerdi Wells.

Wells oturduğunda Ira ve Benny hemen yaklaştılar ve onlar hangi şarkıyı söylemek istediklerine karar verirken Grant bir kolunu belime doladı. "Çocuklarımız emin ellerde. Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Gülümsedim ve elimi onun elinin içine koydum ve dans pistinin ortasına geldiğimizde iki kolumu da boynuna doladım.

Ellerini belime koydu ve beni kendine doğru çekerek kalçalarımı onunkilere bastırmamı sağladı.

"Söylesene kedicik, ilk kez bir düğüne katılman nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz bir şey. Filmlerde ve televizyonda gördüklerimden daha iyi ve çok şey gördüm," diye itiraf ettim.

Grant kıkırdadı. "Peki evlenme konusundaki görüşünüz hala eskisi gibi mi?"

"Evet. Bu düğünün bir parçası olmayı ne kadar sevsem de, gelinin gördüğü tüm ilgiyi asla kabul edemem."

"O zaman sadece çocuklarımız ve arkadaşlarımızla evlenmeliyiz," diye önerdi.

"Evlenmek istemiyorsun," dedim ve ona evliliğin bize göre olmadığı konusunda benimle hemfikir olduğu onca zamanı hatırlattım.

"Tamam, haklısın." Müzik eşliğinde yavaşça hareket ederken güldü ve kahkahası dindiğinde gözleri eğlenmekten ciddileşti. "Seni hâlâ koşulsuz seviyorum ve parmağına yüzük taksam da takmasam da her zaman seveceğim."

"Biliyorum," diye fısıldadım, ellerimi saçlarında gezdirdim ve dudaklarım dudaklarına değene kadar onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum. Koşulsuz ve sonsuza dek."

Bazen onu ne kadar çok sevdiğim canımı acıtıyordu ve geçen her dakika onu eskisinden daha çok seviyordum.

Bunun nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bazen Grant gibi bir adam tarafından sevilecek kadar şanslı olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Yediyi takip et

Instagram
[@sevenrue](https://www.instagram.com/sevenrue)

Facebook'ta Okuyucu Grupları
[Seven Rue'nun Tabusu](#)
[Son Derece Tabu, Şok Edici Derecede Hasta ve Çarpık](#)

Amazon
Seven Rue

Bookbub
Seven Rue

Haber bültenime abone olun!
www.authorsevenrue.com/newsletter

SEVEN RUE'DAN DAHA FAZLASI

İtalik yazılan tüm başlıklar sadece web sitemde
mevcuttur! www.authorsevenrue.com/shop

Ters Harem & Yaş Aralığı

Birdie (Yasak & Yavru Kuş)

Echo

Echo: Av Sezonu

Öğrenci / Öğretmen ve Yaş Farkı

Ekim Başladığında (Juno & Ezra #1)

Serendipity (Juno & Ezra #2)

Babanın En İyi Arkadaşları & Yaş Farkı

İki Kişilik Aşk #1 (*Falling for* #1)

Extremely Taboo

Genesis (Yeğen/Amca)

RAW (Erkek

Kardeş/Kız Kardeş)

AZULA #1 (RH/Abla)

FIAMMA #2 ((RH/Incest)

Komada (Baba/Kız)

Aile Arkadaşı ve Yaş Aralığı

Geçinip Gittiğimiz Yol (The Way We #1) Elli

Altı

Bekar Baba ve Yaş Farkı

Açıklanmayan Arzu (Arzu Serisi #1)

Yakıcı Arzu (Arzu Serisi #2)